

Ročník 14.

Září 1926.

Číslo 1.

Šedesát tisíc

Před několika týdny byla v Americe nevídaná slavnost a uctění Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Byla tam jednoho dne slavná mše svatá v širém poli. Šedesát tisíc dětí při té mši svaté zpívalo nacvičené zpěvy za vedení deseti tisíc učitelek a učitelů. Těch šedesát tisíc dětí potom jistě mělo ještě více rádo Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti.

Dosud skoro třicet tisíc dětí v naší republice četlo časopis „Pán přichází“ a učilo se milovat Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Pomyslete si: Kdyby jich bylo šedesát tisíc, vyrovnali bychom se Americe! Nechtěli byste se o to přičinit, aby také u nás šedesát tisíc dětí více milovalo Pána Ježíše? Získejte každý jen jednoho nového odběratele a už to bude!

Pan katecheta Glos byl v Americe a bude vám letos celý rok psát v tomto listě co tam zažil a poví vám, co máte dělat, abyste ještě předstihli Ameriku. Tedy: těšte se a dejte se s chutí do práce. Jen si ještě přečtěte, co vám napsal jeden věrný čtenář:

Děti! Kdosi pravil, že dle štítu na domě poznáváme, jaký řemeslník v něm bydlí a dle zevnějšího chování člověka soudíme o jeho vnitřku. Ano, každý je ceněn dle svého chování. Proto se snažte, aby vaše nitro bylo pěkné, čisté, uhlazené a budete mít chování vzorné.

Srovnávejte často život svůj s životem malého Ježíška. Mnoho krásného se o něm dočtete ve svém časopise „Pán přichází“. Ano, dětičky, již malý stromeček musíme šlechtiti, aby z něho vyrostl rovný, štíhlý strom, okrasa sadů, zahrad. Proto rády čtete svůj časopis dvakrát, třikrát i vícekrát a poznáte, kolik Vám přináší dobra. Kdo spisek odhodí, není dobrého chování.

Tedy s velkou horlivostí jej budeme čísti, jiným vykládati a náš časopis nás bude spojovati a nám všem dětem vyprávěti o Ježíškovi, o jeho maličkých ctitelích jako jsme my a býti chceme!

S pozdravem odběratel a čtenář Vašeho časopisu

František Manifestus.

Anděl.*

Dle pohádky J. Chr. Andersena. — Vojtěch Zapletal.

Kdykoli zemře hodné dítě, snese se anděl Boží s nebe na zemi, vezme mrtvé dítě do náručí, zaletí s ním na všechna místa, jež dítě rádo mělo, a natrhá kytici květin, kteréž Bohu přinese, aby se tam krásněji rozvily než na zemi. A dobrý Bůh přitiskne všechny květiny na své srdce, květinu, která se mu nejvíce líbí, políbí, a tím políbením dostane se jí hlasu, takže může v nebi čest a chválu Boží píti.

Tak vypravoval anděl Boží dítěti, když je mrtvé odnášel do nebe, a dítě slovům jeho jako ve snách naslouchalo.

Lehounce jako obláček vznášeli se nad vesnicí, kdež si dítě tak rádo hrávalo, přicházeli do zahrad rozkošnějších a rozkošnějších; všude rostly květiny, jakých oko dítěte dosud nespatrilo.

„Které pak vezmeme s sebou do nebe?“ otázal se anděl.

U nohou jejich smutně skláněl korunku keř růžový, zlá ruka podlomila jej, a povadla na něm polorozvitá poupata.

„Ubohý keř!“ zasténalo dítě, „vezmi jej, aby u Boha mohl rozkvést!“

Anděl poslechl, vytrhl keř a dítěte políbil.

Natrhali pak ještě mnoho jiných nádherných květů.

„Teď máme květin!“ jásalo dítě, ale k Bohu do nebe ještě neletěli. Byla tmavá noc. Zastavili se ještě ve velkém městě v zastrčené uličce, kdež bylo pohozeno různé smetí. Byly tu i střepiny z květináčů, anděl ukázal na suchou hroudu na zemi, byla to květina uschlá, z rozbitého květináče vypadlá a nyní pohozená.

„Vezmeme ji s sebou,“ ustrnul se anděl.

„Cestou ti povím, proč!“

Letěli výš a výše, a anděl vypravoval:

* Loni bylo tomu 50 let, co zemřel na své vile u Kodaně největší dánský pohádkář Jan Christian Andersen. Jeho pohádky jsou přeloženy téměř do všech jazyků vzdělanějších národů a vynikají nevystižitelnou obrazotvorností, okrášlenou náboženským a vlasteneckým citem. Jednu z nich zde podáváme v přesvědčení, že se malými čtenáři jistě bude líbiti.

„Tam dole, v té úzké uličce, v nízkém sklepení, bydlel chudý nemocný hoch; jen tu a tam bylo mu možno o berličkách přejíti tmavou komůrku a doploužiti se k oknu. Ubohý hoch znal jarní zeleň toliko odtud, když mu sousedův Jiřík přinesl někdy zelenou ratolest. Jednoho jarního dne přinesl mu Jiřík polní květinu i s kořínky. Pln radosti zasadil ji nemocný hoch do květináče, květina se ujala, kvetla a nahražovala chorému dítěti zahradu, pole, luka, lesy — byla mu vším. Zaléval ji, ošetřoval až do posledního svého dechu; rostla jeho slzami, jen pro něj kvetla, voněla, a k ní obrátil své oči i v poslední chvíli, když jej Pán k sobě povolal.

Již rok byl u Pána Boha v nebesích, již rok stála květina na okně zapomenuta — — — nikdo se o ni nestaral. Teprve dnes při stěhování si jí povšimli a vyhodili na ulici. Zde ji vidíš! To jest právě ta uschlá květina, vezmeme ji do nebe, neboť květina ta způsobila více radostí, než nejnádhernější květy v zahradě kterékoli královny!”

„Ale odkud to všechno víš?“ divilo se dítě, které anděl k nebi nesl.

„Vím to,“ pravil anděl, „neboť jsem sám tím nemocným hochem, který chodil jen o berličkách, znám svou květinu velmi dobře!”

Dítě pootevřelo očka, a s údivem zahledělo se v jasnou, zářící tvář andělovu, — — — a v tom okamžiku byli již v Božím nebi, plném třpytu a jasu.

Bůh přivinul mrtvé dítě k svému srdci a v tom okamžiku narostly mu perutě podobné těm, jaké měl andělský jeho průvodce, a pak již poletovalo s ním ruku v ruce.

Bůh přivinul potom k srdci i všechny květiny, zaschlou polní květinu však políbil, takže se jí dostalo hlasu, a zpívala pak se všemi anděly radostně poletujíc ve velikých kruzích kolem trůnu Božího. A všichni zpívali, velcí i malí, i s dobrým dítětem a ubohou polní květinou, kteráž ležela uschlá a pohozená ve smetí v úzké tmavé uličce velkého města. — — —

Družičky.

M. Alfonsa.

Byl předvečer Božího těla . . .

Blížila se chvíle, kdy miliony katolických srdcí se těší na oslavu těla Kristova v Hostii bílé. A mnoho tisíc děvčátek se těší, že v bílých šatech půjdou v průvodu a z košíků sypatí budou květinu na cestu před baldachýnem. Ano, je také dosti hošíčků, kteří doma pláčou, snad i nožkama dupou, že chtějí býti družičkami.

Ale, prosím vás, jak bychom jim říkali? Druženeček? To přece nejde! Viděli jste druženečka? Já ještě ne! No, někdy vidívám hošíčka v bílých šatech a s kytičkou v ruce na Božím těle, ale přece mu neříkali družička.

Znám ještě jiné družičky: jsou to květinu, včeličky, mušky, vlaštovičky a vše, co v přírodě žije, posílá svoje družičky, aby oslavily Ježíška

Na jednom velkém průvodě viděla jsem včeličky... Nevím, jestli jich někdo jiný z těch tisíců, zvláště co přijeli z Vídně, viděl, ale i kdyby ano, jistě by vám to sem nepřišel říci.

Slyšeli jste někdy o misionářích a misionářkách? Myslím, že většina slyšela. Leckdo z vás i šetří na pokřtění pohánka na vaše jméno, schraňují staniol, známky, někde snad máte i pokladničky pro misionáře a snad se všichni za misionáře a misionářky modlíte, o černoušky se zajímáte.

Navštívila jsem jeden veliký ústav pro zámořské misie. Bylo to ve sv. Gabrieli v Mödlingu u Vídně. V předvečer Božího těla se tam konaly velké přípravy k slavnému průvodu. Chystány oltáře u jeskyně, která má mnoho pěkných výjevů, soch, ze života Kristova: Ježíš v Getsemaně, Večeře Páně, Loučení s Matkou Marií, Smrtelná úzkost, Žalář Krista Pána, sv. Petr, sv. Magdalena, Kristus nese těžký kříž a setkává se s Veronikou, Očistec a Boží hrob. Před jeskyní narození Páně a lurdská Panna Maria. Barevná skla, propouštějící světlo, vše zpestřují. Druhý u velké tiskárny a třetí nad sadem u Božského Srdce, čtvrtý na hřišti uprostřed a kolem něho bývá všechnen věřící lid.

Tisíce veřících z okolí i Vídně chystali se tam, aby uctili Krista ve svaté Hostii. Nejen lid, ale celý sad se chvěl touhou a láskou k Tvůrci svému. Právě rozkvetlá loubí a keře schraňovaly půvab svůj i vůni na tu chvíli posvátnou.

Travička se chvěla v pokorné touze, aby se jí dotkly šlepečky těch, kteří Krista budou oslavovati a mušky i broučci ladili si písničky svoje nejkrásnější. Již několik dní měly vyhlédnuté svoje úkryty, kam se skryjí, aby všechno mohly dobře uvidět.

Však i mezi včeličkami daleko široko nastal ruch. A víte proč? Jnu, tam v tom klášteře jsou sami studenti, kněží a hoši — ve školním roku jich tam někdy bývá i sedm — osm set a družiček není.

„Půjďme tedy my za družičky!“ řekly včelky a každý úl jich vyslal několik a sice ty nejhodnější a nejpilnější, které nanosily nejvíce plástů medu a vosku, ze kterého se dělají svíce na oltáře.

Každá z nich si musila upléstí věneček z oček pomněnek i košíček malý a teprve v předvečer jim švadlenky šily bílé šaty, protože dříve ušité byly by zvadly. A co by to byly za družičky v neúhledných, pomačkaných šatech?

A ony chtěly být pěkné a mít šaty z lístků květů stromových z bělostných podloubí.

Nespaly chuděrky celou noc. Když se měsíc na chvíli schoval za mraky, musily jim svatojanské mušky svítit na šití. Jenom nejmenší včelka, od jara zrozená, usnula, hned jak nastal večer.

Sotva uměla létat, ale jak uslyšela, že včelky půjdou za družičky, už se rozplakala, že půjde s nimi.

„Nemůžeš!“ řekly sestřičky. „Máš ještě slabá křídélka! Nevíš, jak je to daleko, to se musí přes tři stanice letět do Vídně, potom ještě ale tři za Vídeň, až do Mödlingu. Teprve tam odtud je vidět ten velký červený misionářský kostel a zahradu kolem kláštera.“

Ale včelka plakala jako všechny malé, umíněné dítky. „A půjdu

„Půjdu! Však maminka mně dovolí!“ dupla nožkou. Šla a protože ji měla matka ráda, dovolila.

Tak se stalo, že nejmladší včelka směla jít za družičku. Již den před tím, ráno za chládku, vyletěly k vůli ní. S počátku letěla jakoby nic, ale brzy počala naříkat, jak jí nožky a křídélka bolí. Musily zas k vůli ní odpočívat. Když to ale nešlo dále, rozhodly, že se musí vrátit domů.

Ale, to jste ji měli vidět, co dělala, jak se rozplakala. „Ach, pěkně vás prosím, vezměte mně sebou, nebo lítostí umřu!“ naříkala tak hrozně, že se nad ní musily smilovat.

No, ale jak ji tam dostat?

Vtom zahučel v dálce vlak, jedoucí k Vídni. A jednu včelku napadlo, že by některá mohla s maličkou si sednout na střechu vozu a lojet do Vídně, z Vídně jiným vlakem dále.

Donutily ji, aby se vzchopila a když vlak hnál kolem jejich stromu, kde odpočívaly, starší ji vzala za křídélka a honem s ní tam slétla. Chvilkami je kouř sice štípal do očí, ale nedbaly toho. Malá včelka nyní poznala, jak je to daleko a že by nedoletěla. Když vjížděli do Vídně, zatočila se jí hlava nad tím shonem a hlukem. Stále se držela starší sestry.

„Už tam budeme brzy?“ úzkostlivě se ptala.

Snad; jenom až najdu vlak, který jede do Mödlingu. Pojď tady k těm dveřím, kde stojí vrátný se zvoncem a oznamuje, kdy se kam jede!“ pobízela ji, když sestoupily se střechy.

A skutečně, nečekaly dlouho, zazvonil a volal to jméno. Letěly hodně vysoko — aby se jich lidé nebáli — starší včelka už měla vychozenou včelí školu, uměla číst a tedy potom lehce našla vozy.

Vlak se pohnul a jel a jel a za nedlouho uviděly včelky v dálce veliký červený kostel a klášter, obklopený zahradami a parkem. Když dojel na stanici, slétly se střechy a letěly, až doletěly ku bráně a tam čekaly na ostatní včelky. Trvalo to hodně dlouho, slunko se skoro klonilo k západu, než se dočkaly. Už si myslily, že zabloudily, ač měly mezi sebou jednu, která cestu znala. Žádná z těch cizích, co kolem nich letěly, jich neviděla.

Konečně se dočkaly a potom letěly na místo, kde je včelky — švadlenky již čekaly. Maličká s počátku nemohla ani dýchat, co tam bylo vůně, myslila, že se zadusí. A očka musila zavírat nad tou krásou... Potom usnula a spala a měsíček švadlenkám svítil.

Řady stromů, spojeny v podloubí, hustou střechu bujně kvetly, všechny byly bílé a narůžovělé, jako družičky. Také ostatní květinčky honem rozkvétaly, strojily se, aby měly ráno méně práce. Místy byla nachystaná tráva na posypání cesty, po které měl jít Kristus, který nejsvětější Svátost ustanovil slovy:

„To jest tělo mé a krev má, jezte a pijte z ní, byste se mnou a ve mně věčně živi byli...“

Mnoho, mnoho květných lístků bylo s podloubí natrháno, ale nebylo toho znát. Protože se slétlo více včelek než jindy, musily švadlenky šítí a věnečky plést až do rána.

Ráno ji probudilo zvonění v klášteře. Honem si rosou umyla očka, rozhlédla, kde se nachází, ale to už ji sestřička nutila obléknouti bílé šatečky.

„Honem si pospěš, ať se mohu také já obléknouti!“ řekla. Právě byly všechny hotovy, když se ozvalo v kostele hraní na varhany a nástroje, tak slavné a mohutné, jako kdyby se blížila veliká bouřka. Také brány byly otevřeny a jimi se hrnuly do klášterní, misionářské zahrady tisíce lidí, rozestavěli se podle cest, aby uctili Krista ve svátosti...

Včeličky seřadily se na pokraji zahrady a jakmile začal průvod, vznášely se nad ním, sypaly před baldachýn drobné lístky květů ze svých košíčků. Lidé mysli, že nad zlatou monstrancí poletují květy, které větřík z kvetoucích keřů a stromů roznáší, ale já jsem dobře věděla, že jsou to včelky-družičky, v bílé květy ustrojené.

V průvodě nebylo mnoho lidí, ani družiček. Byli tam většinou hoši a studující jinoši, misionáři z kláštera a bylo jich několik set. Zpívali a hudba hrála a všechny květinčky se klaněly, všichni lidé klekali na kolena když mezi nimi šel Kristus.

Maličké včelce se najednou zatočila hlava a křídélka ztratila sílu a ona padala, padala dolů...

Dopadla na poupátko, z nichž byl věnec okolo monstrance. Ani nedýchala úzkostí, aby ji někdo neviděl, nevyhodil a nebyla zašlapána. Ale, nikdo si jí nevšiml, kněz myslil, že to slétl bílý květ, klidně nesl monstranci i s včeličkou ke všem oltářům, kolem hřbitova misionářů zde zemřelých, okolo jezera a na velké hřiště.

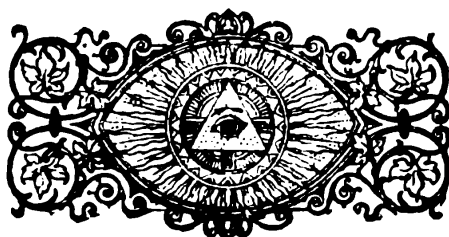
Když se průvod vracel ke kostelu, vylétla včelička a vrátila se mezi včeličky, které mysli, že ji už nikdy neuvidí. A dívily se, že měla odvalu přiblížit se tak blízko k Ježíškovi, skrytému pod způsobou chleba.

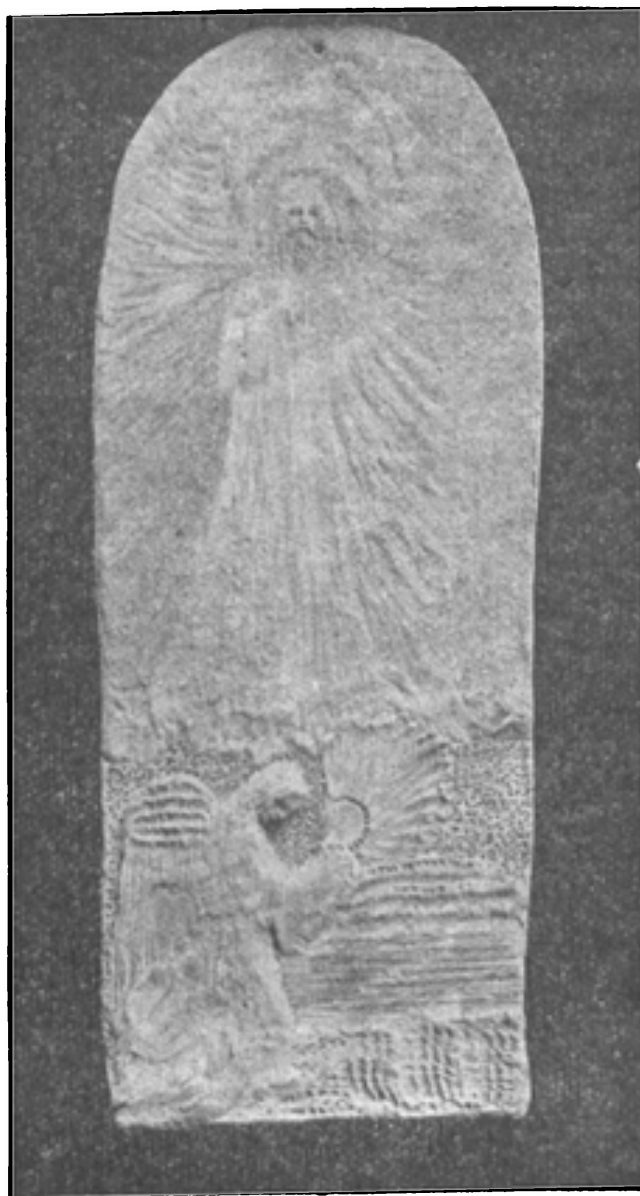
„Ale, proč bych se bála? Vždyť naše stařenka i maminka mně vyprávěly kolikrát, jak má Ježíšek dítka rád a sám se nazýval jejich Přítelem. Ostatně, vždyť mám dušičku čistou, proč bych se tedy bála!“

Včeličky byly na pokraji zahrady, dokud slavnost neskončila. V kostele bylo slavné požehnání, hudbou a zpěvem se otrásal chrám i okolí. A v každém slově bylo znáti nadšení pro Krista a pro jeho duše v pohanských krajích, kam budoucí misionáři odejdou.

Když utichly zpěvy a vyhasly kaditelnice, plné vonného dýmu, šly včelky do podloubí svléknouti uvaďající šatečky, věnečky si nechaly na památku a rozlétly se do svých domovů.

Maličká družička jela zas vlakem, ale těšila se, že v příštím roku poletí za Ježíškem již po celou cestu, bez odpočinutí.

Přej mi, Pane, bych v písních Tebe chváliti směl.

Nové obrázky.

Jsou všelijaké krásné obrázky o Pánu v nejsvětější Svátosti. Letos vám budu ukazovati zcela nové obrázky, které zvláštním způsobem vypravují o NĚm. Chtěl bych, abyste se naučili z nich čísti, a proto uděláme také něco nového s těmi novými obrázky, které nám půjčila zbožná slečna umělkyně z Prostějova. Uděláme toto: Každý obrázek bude mít své jméno. A kdo z čtenářů nejlépe napíše strýčkovi, co ten obrázek znamená, dostane pěknou knížečku. Můžete se i s jinými poraditi, co ten obrázek vypravuje a pak mi to napíšete. Pokaždé bude odměněno 10 čtenářů.

Jak vyrůstají svatí.

P. J. Vošahlík, C. SS. R.

Drahé děti, chtěly byste slyšet něco nového o „bílé květině“, sv. Terezií od Jezulátka? Některé z vás vědí již mnoho o ní, ale co vám budu vypravovati zde, to vám bude větším dílem docela nové.

Den jejího narození (2. ledna 1873) a den jejího křtu (4. ledna) byly dny veliké radosti pro její rodiče. Spolu radovaly se i její sestřičky: Marie, Paulina, Leonie, Celina.

Ale již za několik málo týdnů radost obrátila se v žalost. Terezička těžce onemocněla. Matka se za ni vroucně modlila k sv. Josefu a odevzdala se úplně do vůle Boží. A hle! malička se uzdravila. Než přece bylo potřebí útlou květinu na čas přesadit do jiné půdy, aby její zdraví se upevnilo. Lékař totiž uznal, že vzduch městský jejímu zdraví neprospívá. Tak se stalo, že malička byla víc než rok vzdálena od svého domova, svého rodného města Alençonu. Na venkovském statku v Semallé dobře se jí dařilo u hodné hospodyně, která ji živila a opatrovala a měla ji ráda. A kdo by jí neměl rád? Byla tak roztomilá, stále se usmívala, a hodná byla, hodná „sestřička Ježíškova“. Není tedy divu, že zvláště okolní děti měly ji rády, často k ní chodily, postavily se kolem ní někdy do kruhu a natáhly dlouhý věnec květinový kolem do kola a poskakovaly a zpívaly samou radostí. Mezi těmi dětmi byl také jeden malý chlapec, který je dnes knězem. Rodiče přišli často se potěšit se svou dceruškou, ale nejvíce se potěšili, když ji viděli konečně tak zdravou a silnou, že si ji směli vzít s sebou domů. Byla to radostná slavnost pro celou rodinu. Terezičce bylo tenkrát jen několik měsíců přes rok, ale vykračovala si statečně a švitořila jako ptáče. A jak by jí neplesalo srdéčko, když skončilo se její vyhnanství a ona směla býti od nynějška u rodičů, u sestřiček, v milém domově?

Z této doby je znám jeden případ, ve kterém je patrna zvláštní ochrana Boží. Terezička spala v kolébce. Bylo časně z rána. Mamin-ka odešla na mši svatou, chodívala na ranní. Když se vrátila, jaké překvapení! Kolébka ležela na zemi převrácená, a Terezička seděla na židli vedle velké postele a spala klidným spánkem, jsouc opřena o postel. Ale jak to, že se pádem neporanila? Kdo ji posadil na židli? Nikdo nevěděl, nikdo neznal vysvětlení. Nezbývalo, než pomyslet na ochranu Boží, ochranu anděla strážného — a děkovati.
(Příště dále.)

K u p t e s i: Ignáce Raaba: „Život sv. Aloise z Gonzagy. Serie (10 kusů) uměleckých pohlednic, které vydal časopis „Věstník mariánských družin čsl.“ a zašle jednu serií za 5 Kč, administrace téhož „Věstníku“, Praha II., Ječná 2. Jest to nádherný čtyřbarvotisk pořízený z uměleckých obrazů českého malíře Ignáce Raaba.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výchází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník 14.

Říjen 1926.

Číslo 2.

Budte růžičkami!

F. D.

Jednou v říjnu krácel ulicemi městečka stařeček, rozhlížeje se po zahrádkách před domky. Oči jeho smutně těkaly s jedné strany na druhou a smutně šeptal: „Což ani jedné růžičky nenajdu? Tak rád bych uvil kytičku růží Panence Marii. Přece v tomto měsíci říjnu se uctívá Růžencová Panna Maria a já ji chci růžemi uctít!“

Konečně u osamělého domku našel keř krásných růží a na požádání uvila mu majitelka věneček růží, a stařeček zaplativ, dal se na zpáteční cestu. Radostně pospíchal do kostela, a pokleknuv před ozdobeným oltářem Panny Marie, modlil se dlouho a položil věneček růží Marii k nohám.

A nyní, milé děti, obraťme se k sobě samým. Vy máte býti také takovými růžičkami. Hle, růže pěstují se v krásných zahradách, nikdy nerostou nikde divoce na kopcích. Vždy pečlivě je ošetřuje zahradník. I vy žijete pěkně v krásné zahradce, doma u rodičů. Ale nejenom ti to jsou zahradníky, kteří vás, malé růžičky ošetřují. Ještě jest zde váš velebný pán, který též o vás pečuje. Ten se snaží, abyste co nejkrásnější vůni ctností vydávali; hle, zase tím se podobáte růží; vůně růže daleko proniká. I vy máte se sami již snažiti vydávati vůni nejkrásnějších ctností. A když se někde na stonku ukáže špatný lístek,

hned ho zahradník odstraní. Tak i u vás nějaký špatný lístek hned velebný pán nebo rodiče snaží se odstranit. Ještě jedna podobnost. Růže proti svým nepřátelům brání se svými trny. I na vás přicházejí nepřátelé, ať již jiné dívky, chtěje vás k něčemu sváděti, ať již jakýkoliv jiný nepřítel. Nyní musíte se brániti vy svými trny, to jest svou vytvrvalostí ve ctnostech, kterou si musíte stále vyprošovati od Boha.

Představte si tak, že by váš velebný pán chtěl také jako ten stařeček najíti v tento měsíc říjen aspoň kytičku růžiček, to jest dítek hodných, přivésti k oltáři Marii Panně a s nimi se modliti. Nalezl by hodně takových hezkých růžiček? Nevím, jak to u vás vypadá, ať již na vesnici nebo v městě, ale jistě nebudou tam samé růžičky, ale také hodně kopřiv. A tak vy musíte nahraditi ten nedostatek růží a tím více pěstovati své ctnosti, abyste vyrostly v krásné, velké růže, vydávající daleko široko vůni svých krásných ctností. Ale to musíte horlivě obracet se k slunci o světlo. Vy víte, koho míním tím sluncem. Když přijdete do kostelíčka, již vám září vstříc ze svatostánku. Tam jest ten zdroj světla a vláh, tak potřebných pro vzrůst vašich ctností. Proto nezapomeňte tam se obracet. Proste také Marii Pannu, abyste byly krásnými růžemi.

Eucharistický kongres v Americe.

Alfons Glos.

Rok 1926 bude v duších chicagské katolické mládeže zapsán tak důkladně, že naň nezapomenou do smrti. Ve městě Chicagu v Americe byl tento rok pořádán tak zvaný eucharistický kongres, to jest velká slavnost k počtě svátostného Spasitele. Všude na celém světě se o této slavnosti psalo a mluvilo a z celého světa sjelo se mnoho lidí. I z naší republiky se nás několik vypravilo. Vydali jsme se na cestu v květnu. Byla právě svatodušní neděle 23. května. Na nádraží v Praze bylo mnoho lidí. Loučili se s námi. Přišly i děti s kyticemi a přály nám šťastnou cestu. Přišli známí, přátelé a příbuzní. Někteří se smáli, ale někteří plakali. Je to daleká cesta. Kdyby se tak někdo cestou roznemohl a kdyby potom v cizině zemřel. Pán Bůh ví, co se může stát. Zazpívali jsme hymnu „Kde domov můj“ a „Nad Tatrú sa biýská“ a jeli. Byly 3 hodiny odpoledne. Brzy začalo hřmět a pršet. Usedli jsme na svá místa a vlak nás unášel krásnou českou zemí k Děčínu. Mnozí seděli zamlklí. Jedeme do Ameriky! Co nás tam čeká? P. Alfons si vytáhl z náprsní kapsy modré a bílé lístečky. Rozložil si je po kolenou a pročítal. Jsou to přání, která mu prostějovské děti napsaly. „Přeji Vám, aby se Vám nic zlého nestalo.“ Fr. K. „Přeji Vám, abyste se šťastně vrátil.“ A. V. „Budu se za Vás denně modliti Otčenáš.“ M. Š. „Přijďte brzy mezi nás.“ J. H. „Přeji Vám, aby Vás tam ryby nesnědly.“ A. K. „Mnoho zdraví.“ „Šťastnou cestu.“ „Neopouštějte nás.“ „Slibuji, že budu hodný.“ Tak prohlížel jeden lístek za druhým, překládal a nad každým jako by se zamyslel. V du-

chu viděl to dítě. Věřil, že je to upřímné přání. V duchu se na to dítě usmívá a loučí se s ním. S Bohem, milé dítě! A potom zas pečlivě uschoval, usmál se a otevřel anglickou knihu, aby se učil anglické řeči.

Byl již večer, když vlak opustil území republiky a vjel do Německa. V Drážďanech byla krátká zastávka. Tu již nejedou čeští průvodčí. Všude jen němčina a jiné uniformy. Vlak opustil velké drážďanské nádraží a brzy byl zahalen tmou. Všichni cestující mají dobrou náladu. Nikdo není ještě unaven. Mnohým se ještě nechce spát. Až konečně přece ztichli všichni docela a nad celým vozem českých poutníků snesl se klidný spánek. Otec Alfons s červenou čepicí na hlavě, ruku na dětských práních, s hlavou skloněnou odpočívá. Vedle pan kanovník, s druhé strany vikář, naproti radní, spirituál a monsignore — — Svaté ticho nad americkými poutníky! Rychlík s nimi uhání přes roviny a hory Německa na severozápad k Holandsku a k moři, kde již čeká loď. Již týden na ni nakládají zboží, dávají pitnou vodu a jídlo na dalekou cestu.

Když se ráno probouzeli, vítala je zamračená obloha neveselou tváří. Vlak se řítí kupředu, pískal, drnčel a v zatáčkách se kolébal. Všichni vstávají, umývají se a vykonávají ranní modlitbu. „Kde to jsme?“ „Ještě na německé půdě,“ řekl kdosi.

Ale brzy přijel vlak na hranice holandské. Německou lokomotivu odepjali a připjali holandskou. Rovněž holandští konduktéři vstoupili a němečtí odešli. Celá výprava tu posnídala. Tu se již platí holandskými zlatými a centy. Kdo jich neměl, mohl dát i české peníze nebo americké. Domluvit se bylo možno holandsky, anglicky nebo německy. Česky tam nikdo neuměl. Za chvíli již jel vlak holandskými rovínami. Dobytek se na nich pásł, černobílé a červené krávy, u nich pěkná telátka, tráva pěkně zelená, zavlažovaná vodou z umělých potůčků. Co chvíle bylo vidět větrné mlýny. A hned nato obrovské hráze proti mořské vodě a na nich rezavá rašelina. Byla právě mlha a chvílemi přšelo. Cestující hleděli zamyšleně ven na míhající se pole, stáda, zahrady a vesnice. Ve vesnicích v Holandsku mají velmi úhledné domy. Každý jako vila, široká okna, v nich jemné krajky uprostřed svázané pentlí — domy jsou červené, neomítnuté, na nich sedí vysoká střecha. Na ulicích jezdí velmi mnoho kol a na nich muži, ženy, dívky a hoši. Některé dítě sotva došlápne, ale již se proplétá se svým kolem mezi ostatními. Vrazí do někoho nebo do zdi, ale vyskočí znovu a jede zas.

Vlak přijel v poledne do Rotterdamu. Všichni cestující vystupují. „Již jsme tu! Již jsme na konci Evropy. Kde je to moře a kde naše loď?“ Tak se tázal jeden druhého. Všichni byli nedočkavi, každý hořel dychtivostí vidět moře a loď, která je poveze do Ameriky.

Česká výprava vyhledala kancelář firmy „Holandsko-americké linie“, která ji převezde přes oceán. Bylo jí řečeno, že loď „Veendam“ pojede až v úterý večer. Dosud na ni nakládají zboží a ještě nejsou hotovi. „Tak tu budeme nocovat a zítra pojedeme. Zatím si prohlédneme město.“

Někteří jeli do hlavního města Amsterodamu. Většina si prohlížela Rotterdam. Toto město je dle velikosti druhé v Holandsku. Má 516 tisíc obyvatel. Byl právě svátek pondělí svatodušní. Spousta lidí byla na ulici a v kavárnách. Kostely plny zbožných katolíků. Po ulicích celé řady cyklistů. Děti v zástupech si hrají. Ulice jsou starodávne úzké, takže se chvílemi tak zatarasily koly, auty, vozy a lidmi, že nebylo možno volně procházet. V přístavních městech všude bývá mnoho lidu. Mluví se řečí, jakou chceš. Měšťané jsou na cizince zvyklí. Proto si jich ani nevšímají. Zato cizince město zajímá. Podivné jsou šikmé domy. A není to snad jeden nebo dva. V jedné ulici jest jich několik. Dole je dům úzký a k vrchu se rozšiřuje. Město má mnoho průlivů a zátok. V těch je množství nákladních lodiček. V některé lodi bývá lodník s celou rodinou. Je krytá, sestupuje se do ní po žebříku. Mají tam malá okénka a v nich muškáty. Vrch lodi je jako dvorek. Procházejí se po ní slepice a pes svým štěkáním dělá na palubě pána. V bytové nouzi je taková loď pohodlná. V překrásném parku obdivují děti kachny, labutě, vodní slípky a bažanty. Zpěvní ptáci tu nerušeně hnízdí ve velikých keřích. Kachny mají uprostřed vody pletenou chaloupku, každá rodina svou, tam snášejí vajíčka, vysedí a tam potom bydlí kačátka. Nikdo se o ně nestará, samy tu žijí se starými a statečně plovou.

Škoda, že je svátek. Pro sváteční klid jsou všechny význačné budovy uzavřeny. A zítra se musí na loď. Proto je možno pozorovat jen pouliční život. Právě cosi klepe na zem. Jsou to děti. Na nohou mají veliké, v dřevě vydlabané dřeváky s ohnutým zobcem vzhůru na předu. Dřeváky jsou pěkně pomalované. Tu jde Holanďanka a má překrásný kroj. Na hlavě krajky a na spáncích do kužele ze zlatého drátu svinuté dvě ozdoby. Dále spěchá hlouček bílých námořníků, za nimi cyklisté, auta, pěši a na obloze vrčí aeroplán. Obloha je modrá bez mráčku, vzduch teplý až horký, takže od neustálého chodění jsou téměř všichni unavení. Byl již večer, když česká výprava se vracela z vycházky po městě do hotelu „Kuzman“, aby zde přenočovala.

Ráno v úterý bylo překrásně. Zlaté slunečko lákalo na ulici a polévalo svým zlatem domy, lodě, skoré chodce a zvláště okrašlovalo malé vlnky, které si hrály v průlivech a narážely na spící lodě.

V kostele Božského Srdce Páně hned napravo za hotelem, ve kterém bydlí česká výprava, byla to ráno pěkná slavnost. V malých pohodlných lavicích jedna vedle druhé seřazené družičky. Vlasy rozpletené, pentličky a hřebínky. Na rukou růženec, před sebou mají písně a modlitby. Hledí na oltář, kde právě začíná mše sv. Tři kněží jsou u oltáře. Když bylo po prvním evangeliu, měl jeden z nich od oltáře kázání. Děti se pěkně posadily a tiše naslouchaly. Kázal jim o dětech černochů daleko za mořem, jak by rády byly křesťany a jak prosí děti z Evropy, aby se za ně modlily. „Proto konáme, milé dívky, tyto sv. misie, proto jsme vás tu shromáždili, abyste malým černochům pomáhaly modlitbou a almužnou.“ A jak bylo po kázání, chodily dívky mezi dětmi a vybíraly od nich peněžitě dárečky. Po

H. Richtrová: Bohu díky!

Ve 3. čísle budou popisy obou obrázků; uvidíte, že jsou krásné, třeba se vám zdají divné.

inši sv. se děti společně modlily a odešly domů. Bylo jich několik set.

Odpoledne bylo mnoho práce. Každý, kdo jel do Ameriky, musil se podrobiti výslechu, co v Americe chce dělat a jak tam bude dlouho, musel slíbit, že se vrátí, a udat, kam tam jede. O každém byl sepsán velký červený list, kdy a kde se narodil, kam přísluší, jak vypadá, jaké má vlasy, oči, nos a má-li zvláštní znamení. Každý musil říci, kolik má peněz a jaké, jak mluví a píše, kolik řečí zná, kolik má zavazadel a jak velká. A zase šel každý jinam po schodech vzhůru, dalekou chodbou, tam již zas čekalo mnoho lidu. Najednou je vybídne vysoký muž a všichni jdou k lékařské prohlídce. Lékař se dívá do očí a křičí o každém, co zpozoroval. Jde se dále k jinému lékaři, ten hledí na kůži a taky křičí, co zpozoroval, a písař to zaznamená a dá každému do ruky o tom zprávu. Všechny tyto listiny musí každý mít pečlivě uschovány! Bez nich nelze jít dál. I šel každý opět do hlavní kanceláře a tam předložil lékařský list, podepsal se na ten růžový list a dostal jej. Úředník podal ruku a přál šťastnou cestu do Ameriky.

Lod' „Veedom", největší z lodí v přístavu, dýmá a čeká na večer. Již je téměř připravena. Jen ještě svolá cestovatele jako slepice kuřátka a v noci s nimi vyjede na oceán. (Pokračování.)

Jak vyrůstají svatí.

P. V. Vošahlík C. SS. R,

Terezička byla asi tříletá. Byla pozvána se svými sestřičkami na venkov k jedné přátelské rodině. Maminka řekla Marii, aby Terezičku oblékla do nejhezčích šatiček s krátkými rukávky. Ale hned si vzpomněla, že je venku chladno, i ustanovila pro ni oblek jiný, teplejší, ale ne tak hezký. Maličká pocítila v sobě pokušení k marnivosti. Přišla jí myšlenka: „V oněch šatičkách byla bych hezčí.“ Ale zatím, co zlý duch jí to našeptával, mluvil anděl strážný k jejímu srdci a ona poslechla anděla strážného. Zapřela se, neodmlouvala ani slovíčkem a dala se obléci tak, jak poručila maminka.

To bylo její první vítězství, které anděl zapsal do zlaté knihy.

Terezička se modlila velmi ráda. Často prosila, aby směla jít do kostela, a prosila tak snažně, že jí to nemohl nikdo odepřít. Od maminky se naučila zvláštní modlitbičce, kterou říkala vždy před spánkem. Tou modlitbičkou obětovala své srděčko Otci nebeskému. Jednou se přihodilo, že usnula bez této modlitbičky. Když se pak v noci probudila, hned chtěla vstát, aby to napravila. „Maminko, maminko, já jsem zapomněla na svou modlitbičku, já se ji teď pomodlím.“

„Spi, drahoušku,“ pravila matka. „Pomodlíš se ji zítra.“

Ale zítra je modlitba pro zítřek. A což se nemá doplnit modlitba pro dnešek? ... Maličká prosila tak usilovně, že bylo třeba její prosbu splnit, sic by byla nemohla usnouti.

Jednou — bylo to odpoledne v den sváteční — Terezička chtěla jít do kostela, že prý půjde na mši sv. Byla ještě maličká, nedivíme se jí tedy, že chtěla odpoledne na mši sv. Tenkrát přšelo, jen se lilo. Přesto vyběhla Terezička z domu a pospíchala ke kostelu. Ale služka hned běžela za ní, dohonila ji a přivedla domů. To bylo pláče! Celou hodinu maličká plakala, že nemohla do kostela — a nedala se potěšit.

Vezměte si z toho, milé dívky, naučení. Rády se modlete, a to vždycky nábožně a uctivě, ať jste doma, ať v kostele. A do kostela rády spěchejte. Přítel dítek, Pán Ježíš, přítomný v nejsvětější Svátosti, zve vás k sobě, aby vás milostmi obohatil, volá vás v neděli a ve svátek na mši sv. Pospíchejte k němu rády, jak Terezička vás tomu učí svým příkladem!

Právě u Pána Ježíše najdete lék proti svým chybám, abyste proti nim vítězně bojovaly jako Terezička.

Ona měla v dětství také svoje chyby. Někdy byla svéhlavá a hněvivá, svou sestřičku Celinu někdy udeřila, někdy byla, ačkoli to nemyslíla zle, k mamince nezdvořilá.

Některé děti je třeba opět a opět napomínati a přece stále upadají do starých chyb a nezpůsobů. Tak to nebylo u naší Terezičky. Stačilo jí říci jen jednou: to nesmíš po druhé činit, a ona si dala pozor, aby se toho budoucně nedopustila. Vždy hleděla milému Ježíškovi dělati radost tím, že odkládala své chyby a snažila se býti vždy poslušnou a ke každému laskavou. Mimo to byla též vzorem upřímnosti. Ke

každé chybičky své se přiznala upřímně a nic netajila, nic nezapírala. A právě tou upřímností pomohla si k důkladnému a rychlému polepšení. Mohla později sama o sobě říci, „že od svého třetího roku nikdy ničeho neodepřela Pánu Bohu“, to jest, že od třetího roku byla vždycky poslušná, nejen rozkazů svých rodičů a svých sester, nýbrž také hlasu milosti, totiž dobrých vnuknutí.

Terezička chtěla přijíti za Pánem Ježíšem, proto se přemáhala, zapírala sebe samu. Také nesla svůj kříž. Pán Bůh jí poslal veliké utrpení, bolestný kříž.

„Kdo ještě máš svou matičku,
bud' vděčen a chval za to Pána!
Ne každému zde na zemi
je dlouho tato radost přána.“

Nebyla ani naší Terezičky dlouho přána: jen půl pátá roku. Pán Bůh povolal k sobě záhy její zbožnou matičku. Bylo to 28. srpna 1877. Terezička byla také přítomna, když kněz maminku zaopatřoval, slyšela vzlykání milého tatínka... Vděčně políbila studené čelo zemřelé drahé matinky... Viděla její rakev. Tyto vzpomínky nevymizely jí z paměti nikdy.

Bylo po pohřbu. V domě veliký smutek. Pět osiřelých sestřiček bylo pospolu. Nemluvily, jen smutně hleděly jedna na druhou.

„Ubohé děti,“ pravila soucitně služka, „nyní jste bez maminky.“

Tu sedmiletá Celina hned pospíšila do náručí nejstarší sestry Marie, volajíc: „Nuže, ty budeš maminkou!“

Terezička se rozhodla jinak. Myslíla, že Paulína, jež byla po Marii nejstarší, také musí mít dcerušku, sice by jí to bylo líto. I řekla: „Pro mne bude maminkou Paulína.“ A Paulína se jí opravdu ujala s láskou mateřskou, hleděla jí nahradit maminku a dobře, zbožně ji vychovala.

Zahřívána paprsky opravdové lásky rozvíjela se malá bílá květinka velmi utěšeně. To již bylo v novém domově v Lissieux.

Přestěhovala se totiž celá rodina ještě téhož roku 1877 z Alençonu do Lissieux, kde bydlel bratr zemřelé matky se svou rodinou. Obě rodiny byly teď sobě na blízku. (Pokračování.)

Pepička.

Milé děti, slyšely jste jistě mnoho o misiích, o svých bratříčcích, kteří jsou dítkami Ježíškovými jako vy. Budu vám vyprávěti několik příběhů o těchto dítkách, aby vás povzbudily v milování vašeho božského přítele. Poslyšte tedy nejprve o malé čínské holčičce, která dostala na křtu sv. jméno Josefa.

Maminka Pepičky nebyla hodná a proto ji zavřeli do vězení. Tak přišla do vězení i malá holčička, které bylo 18 měsíců. Ubohé děvčátko! Co by z něho bylo, kdyby mělo vyrůst ve vězení? Dobrý Pán

Bůh to nechtěl dopustiti, aby holčička byla tak nehodná jako maminka její, a proto poslal do vězení ctihodné sestry misionářky, které si děťátko na mamince vyprosily. Jak jest to v Číně zvykem, napsala se hned smlouva na růžovém hedvábném papíře a tak přišlo děťátko do sirotčince.

Ctih. sestra představená nazvala hned holčičku Pepičkou. Pepičce se však v sirotčinci vůbec nic s počátku nelíbilo. Kopala, kousala a škrabala každého, kdo se k ní přiblížil. Konečně se unavila a vděčně se pustila do jídla. Již dávno nejedla nic tak dobrého! Víte, v Číně jsou přísní ve vězení na zločince! Pomalu si začala Pepička zvykat, dokonce též s radostí přijala svatý křest. Teď se s ní stala velká změna. Pepička byla den ode dne hodnější. Byla tak hodná, že ctihodné sestry jí dávaly vymodlit ty nejdůležitější záležitosti. V pěti letech chodila již na přípravu k prvním sv. přijímání. Překvapovala všechny svou bystrostí a rozumností na svých pět let. Přišla zkouška k prvnímu sv. přijímání. Zkoušel dp. farář ze Zi-Ka-Vei. Když uviděl Pepičku, zasmál se a pravil: Co tu chce ten maličký človíček? Ale Pepička se nelekla. Vele důstojný pane faráři, než odmítnete toho malého človíčka, tož se ho napřed zeptejte, jestli je tak hloupý, jako je malý!

Velebný pán se zasmál a začal první Pepičku zkoušet! Panečku, ten otvíral oči! Ona toho uměla více než jiné o mnoho starší děti. Tak se jí dostalo toho velkého štěstí, že byla připuštěna k prvnímu sv. přijímání. Při sv. přijímání nemohla si ani kleknouti. Musila si stoupnouti a to ještě na špičky, aby velebný pán jí mohl podat Ježíška. Po sv. přijímání byl na ni rozkošný pohled! Ani se nepohnula. A když se jí potom ptali, co říkala Ježíškovi po sv. přijímání, odpověděla: Co bych mu říkala jiného, než že ho mám ráda, tolik moc ráda!

Jednou dostala obrázek, jak anděl odnáší do nebe mrtvé dítě, „Líbí se ti, Pepičko?“ zeptala se jí ctih. sestra. „Ach, líbí! Chtěla bych také jíti již k Ježíškovi!“

A víte, komu již Pepička vyprosila obrácení? Své babičce, která byla zároveň s maminkou ve vězení!

Teď chodí Pepička denně ke sv. přijímání a všichni žasnou, jaké pokroky dělá toto malé dítě ve ctnostech! Hledte, takové jest ovoce hodného častého sv. přijímání!

Chcete býti také moc a moc hodné? Spojte se co nejčastěji se svátostným Ježíšem a uvidíte, jak se s vámi stane brzo velká změna!

Pěkné čtení, pěkné obrázky, pěkná knížka, pěkné básničky: to všechno dostanete za 3.50 Kč, když si v Matici cyrilometod. objednáte knížku „**P o u p á t k a a b o d l a č í**“ Objednejte brzo, aby se na vás dostalo!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výchází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih. a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník 14.

Listopad 1926.

Číslo 3.

Budte apoštoly!

F. D.

Smutný listopadový den. Celá krajina zasypána sněhem. I to tovární město K. Po ulicích jen sem tam přejde osamělý chodec.

Tu objevuje se v jedné ulici chlapec asi devítiletý. Oblečen jest sice chudě, ale čistě. Chudobu však nahrazuje obličej chlapcův. Jest nebesky krásný, velké, hluboké oči prozrazují velkou dobrotu, kdo by se do nich hlouběji zadíval, jistě by z nich vyčetl: „Dal bych ti celé srdce své.“ Chlapeček ruce zimou trochu zkřehlé má přeloženy křížem na prsou a tak jde ulicí. Zastavuje se u domů, bez rozdílu, i u bohatých i u chudých, prosí o přístřeší, zvláště tam žadoní, kde vidí malé děti, any mají v rukou různé hračky. Nabízí se, že si bude s dětmi hrát, ale marně. Ubírá se dále. Konečně stanul u malého domku. Vše svítí čistotou. Ve světnici sedí žena, v koutku hraje si chlapeček asi desetiletý. Když uslyšela žena kroky dětské, udiveně zvedla hlavu a laskavým pohledem zvala chlapečka dále. Chlapec vstoupil. Hrající si chlapeček pozvedl hlavičku a zočiv příchozího, vstává se země, běží k němu a uvádí ho doprostřed světnice a drže ho za zkřehlé ručičky praví: „Chudáčku, ty jsi promrzlý, zůstaň chvíli se mnou, budeme si spolu hrát!“

Příchozí pak milým hlasem odpovídá: „Nemám příbytku, nemám

kde spáti. Hledal jsem a doposud jsem nenašel. Proto jsem přišel i k vám prositi." Chlapeček, jak to uslyšel, hned se obrátil k mamince a prosil: „Matinko, vid', že může zůstat u nás!" Maminka přikývla hlavou a synáček rozradostněn hned svlékl hostovi kabátek a zavedl ho ke svým hračkám. Nato vysvětloval svému hostovi, že od té doby, co mu zemřel bratříček a sestřička, jest tak sám.

Matka zatím pozorně sledovala chlapce. Po nějaké chvíli vstala a připravovala večeři, neboť tatínek měl již brzy přijíti. A skutečně zanedlouho ozvaly se na chodbě kroky a do světnice vešel muž v prostředním stáří. Hned mu běžel syn v ústrety, a pocelovav se s tatínkem, pravil: „Tatínku, mám zde takového hezkého hosta, jenž nemá kde spáti, vid', že ho zde necháš." Cizí chlapec přistoupil a prosil znovu, zda by ho zde nenechali přes noc, že nemá kde spáti. Otec bez váhání svolil. Nato maminka dala večeři i oběma chlapcům, kteří se po chvíli pomodlili a šli si lehnouti.

Když na věži kostelní byly tři hodiny, náhle cizí chlapeček zdvihl se ve své postýlce. Již nevypadal chudě, ale v nádherné hedvábné košilce stál u postýlky hocha svých přátel, jehož tvář ozařovala nebeská zář kol hlavy cizího chlapečka. Položil vedle chlapečka velký sáček a na něm lístek s několika slovy. Nato políbil jej na čelo a při tom pravil: „Hledal jsem dobrá srdce. Mnozí mne odmítli, tys mne neodmítl; třebaš chud, vše jsi mi nabídl. Za to máš zde ono zlato a za tu tvou lásku rozehřeji srdce tvé, aby hořelo stále větší láskou ke mně. A kdybys jen tuto lásku měl a žádných peněz, jsi nejbohatší ze všech lidí, neb kdo mne má, má vše!" Nato požehnáv příbytek, vyšel ven a náhle zmizel. —

Ráno, když se podívali na postýlku, kam uložili neznámého chlapečka, jak se ulekli, když ho tam neviděli. Zahlédli však vedle svého hocha balíček s lístkem. I vzala matka balíček k lampě a četla: Zde vezmi odměnu za svou lásku, ale zvláště pěstuj ten největší skvost v srdci svém, lásku ke mně, a budeš největším boháčem. Milující tě Ježíšek.

Jako omráčení stáli otec s matkou. Tedy jejich příbytek stal se útočištěm nebeskému králi. Vzbudili své dítě a ukazovali mu dar, jež mu Ježíšek zanechal. Když hoch si přečetl lístek, jež tam zanechal Ježíšek, rozhodl se, že ještě ráno půjde k svaté zpovědi a svatému přijímání, což také s rodiči učinil. Při svatém přijímání cítil, jak láskou se rozehřívá jeho srdce a vroucně děkoval Ježíši, že ho navštívil a obdaroval dvojím pokladem. — Penězi, které byly v sáčku, pomohl rodičům i sobě, jakož i jiným chudým dítkám a tak ustavičně pokračoval v lásce k Ježíši Kristu a pomáhal druhým.

*

Dítky milé, byl to hezký obrázek, jež jsem vám zde předvedl? Něčeho podobného můžete též dosáhnouti. Až vám to vysvětlím, uvěříte. Dnešní doba to jest takový smutný listopadový den, všude jen chlad a málo lásky, kdy vločky studené jako vločky sněhové, totiž zlý příklad, zasypává i dětskou dušičku, zasypává ji na pohled bělostným sněhem, jenž ale brzy zčerná.

A nyní si představte, že v tomto chladu hledá přístřeší Ježíšek, volá: Pojdte ke mně všichni atd. Když jdou lidé podle kostela, když děti jdou mimo, zda nehledá u nich příbytku v této mrazivé době, zda nehledá ho voláním na mnohé duše dětské, z nichž některé mají více zájmu pro své hračky, totiž pro své slabosti, které mají za neškodné, a zatím některé mohou být ostré jako dýky, žhavé jako plápolající oheň a mohou těžce poškodit duši dětskou. — A s jakou radostí usídli se v duši dítěte, které na jeho prosbu poskytuje mu příbytku tím, že častěji zaskočí k němu do kostelíčka, neb, může-li, jde k svatému přijímání a tak mu poskytuje srdce své za příbytek. Tu Ježíšek přichází a hraje si, baví se s onou duší, zahřívá ji a pak, když odchází, zanechává takové duši poklad, totiž, že rozdmychuje její lásku k Němu. To jest ten poklad, který vložil Ježíšek tam tomu hochovi do postýlky. Líbá též onu duši na čítko její a na duši té pak jest viděti stopu po onom polibku, totiž odznak dítěte Božího. A nemyslete si, že ten dárek Ježíškův jest něco skrovného. Naopak, to jest veliký poklad, a kdo ten poklad obdržel, jest veliký boháč, a kdyby takové dítě, takový člověk, který má tento poklad, oděn byl jen v prosté šaty, ano v cáry, byl by bohatší než to dítě, ten člověk, jenž jest oděn v hedvábí, v sametu, ve zlatě, a jezdí třeba v automobilu, ale této lásky nemá.

Proto hleďte, abyste slyšeli tu prosbu Ježíškovu a připravili mu příbytek, a budete takovými boháči, jako ten hoch. A nejen že obohatíte sebe, ale i své rodiče a jiné. Vždyť na duši vaší bude stopa po onom polibku Ježíškovu a to bude viděti na venek. Budete pravými dětmi Ježíškovými, budete čím dále tím ctnostnějšími. A to budou viděti vaši rodičové a to bude jejich největší bohatství, které jim dáte. Ti, se kterými přijdete do styku, budou vzděláni vašim příkladem, ať to budou již dospělí nebo děti. A tak je obohatíte, že i v nich rozehrějete s pomocí Boží nějaký teplý paprsek, ohníček, totiž že si vzpomenou na Pána Boha, který vás tak obohatil, a i oni všimnou si pak hlasu Ježíškova a přijmou ho do svého příbytku a pak je Ježíšek obohatí a oni znovu jiné a tak budete zapuzovati s Ježíškem ten chlad ze srdcí lidských, zvláště dětských a budete připravovati nový příbytek Ježíškovi a stanete se apoštoly! — Kéž všichni tak učiníte!

Na procházce.

P. V. Vošahlík C. SS. R,

Z dětských let svaté Terezie od Ježíška dovídáme se mimo jiné také o jejích procházkách, které konávala s otcem. Téměř každého odpoledne vyšli si na procházku, s níž bývala spojena návštěva velebné Svátosti v některém kostele. Obyvatelé města Lisieux mohli snadno poznati, do kterého kostela zavítali právě naši dva poutníci. Nechodili totiž sami dva, nýbrž s průvodcem. Průvodce jejich, pěkný, bílý pes křepelák, jménem Tom, čekal na ně vždycky na chodníku před kostelem, jež byli navštívili. A tak lidé mohli snadno poznati,

že princeznička — jak otec jmenoval svou Terezičku — byla právě s otcem u svatého Jakuba, nebo u svatého Petra nebo v kapli karmelitek nebo jinde. Jejich průvodce je vždycky prozradil.

A co asi říkala Terezička milému Pánu Bohu při svých návštěvách v kostele? Říkala mu zcela upřímně to, co měla v srdci: „Můj Bože, já Tě mám ráda, já Tě miluji. Chci Tě milovatí za ty, kteří Tě nemilují. Chci Ti sloužiti vždycky věrně a vynasnažím se, abych Ti nahradila to, že mnohé dítky na Tebe zapomínají.“

Tážete se snad, od koho se tomu Terezie naučila? Od svého otce. Na procházce vyptávala se ho na různé věci. Měla plno otázek. „Tatínku, co říkáš Pánu Bohu v kostele?“ A on ji poučil o tom, jak rozmlouvá s Pánem Ježíšem v nejsvětější Svátosti. „Tatínku, koho jsi teď pozdravil na ulici? Já nevidím nikoho.“ — A otec jí vysvětlil, že pozdravuje vždycky velebnou Svátost, kdykoli jde mimo kostel. Také, když vidí kříž, smeká z úcty k Spasiteli ukřižovanému. Rovněž, potká-li kněze, vzdává mu úctu pro jeho důstojnost.

Začaly otázky jiného druhu. „Proč pak, tatínku říkáš Marii, aby rychle platila každému obchodníku, u kterého kupuje?“

„Protože spravedlnost žádá, abychom bližnímu dali to, co mu patří, by neměl naší vinou žádné škody. Poslyš, co se jednou stalo. Je to smutná, ale pravdivá událost.“

Jedna chudá vdova, matka čtyř dítek, pracovala dnem i nocí, aby vydělala potřebné živobytí. Byla modistkou, to znamená, že připravovala dámské klobouky a jiné věci, kterými se dámy strojí. Ale dámy jí za práci špatně platily, ba některé z nich neplatily vůbec nic. Musila dvakrát, třikrát jíti do téhož domu upomínat a vždycky ji propustily s prázdnou. Protože však sama také měla výdaje a platila svědomitě svým dodavatelkům, upadla do bídy a přišel den, kdy nebylo v domě docela nic k jídlu. Matka neměla co jísti, děti neměly co jísti — šly spat bez večeře. Bídě živořily několik měsíců. Konečně ubohá matka trampotám podlehla — zemřela, zanechavši čtyři malé sirotky.“

Když to otec vypravoval, Terezička byla dojata. Svěsila hlavičku a plakala ...

„Tatínku,“ pravila hlasem, v němž se jevila úzkost, „co by se mělo dělati, aby se taková věc už neopakovala?“

„Lidé by měli mítí na paměti slova Tobiášova, která mne dojímala již od mého mládí,“ odvětil otec. „Jsou to slova, jimiž napomíná Tobiáš svého syna, aby pamatoval, že dělník je hoden své mzdy — aby ani jednou nešel spat, nezaplativ dělníkovi, co mu náleží.“

Dva obrázky.

Napsal jsem v prvním čísle, že bych od čtenářů chtěl věděti, co četli v těch našich nových obrázcích. A že se mohou někoho zeptati, nebudou-li umět čísti. Netrvalo dlouho a dostal jsem návštěvu. Máme tu takovou moudrou a vážnou Anešu a ta přišla na návštěvu se sešitem „Pán přichází“ v ruce. „Že si bude asi muset koupit brejle, protože si

K. Richtrová: Zrcadlo, do něhož lidé neradi hledivají.

(Dole je duše, zrcadlo je svědomí, nahoře je anděl. Čtěte!)

obě oči vyhleděla na obrázcích — a nevidí, co je v nich. Ať jí to přečtu sám, co je v těch obrázcích napsáno." Taková byla Anešina porada. Slíbil jsem Aneši, co jsem všem slíbil v prvním čísle a nyní plním slib.

První obrázek: Přej mi, Pane, bych v písních Tebe chváliti směl. To praví postava dole klečící. Je to anděl, jak naznačují křídla. V rukou drží malou harfu a z harfy vychází záře — to jsou písně, které zpívá Pánu, maje uctivě skloněnou hlavu. V duchu vidí nad sebou Pána Ježíše asi tak, jako jej viděli apoštolové na hoře Tábor — milého, stkvělého ve veliké záři. Zpívá a je mu při tom dobře, protože má takovou klidnou a spokojenou tvář. Když člověk zpívá svaté písně Pánu, je také takovým andělem Pánu milým. Má si vzpomenouti, jak zasluhuje Pán naší chvály. A bude mu dobře, bude Pánu milý, jako je mu anděl milý.

Druhý obrázek: Bohu díky. Čili, jak se děkuje Pánu Bohu. Nahoře je trojúhelník, který je znakem Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Laskavě nakloněná hlava značí dobrotu Boha, jenž ochotně dává člověku dary, takže jako hojný dešť s oblaků přicházejí. To naznačuje oblak pod hlavou. A ještě jsou ty dary naznačeny na celém obrázku: Slunce, měsíc, hvězdy, stromy, země a také víra v Boha, a že člověk

smí přicházeti k Pánu. Člověk má jednu ruku položenou na čelo, to si vzpomíná na všechny ty dary. V druhé ruce již vděčně podává Pánu své srdce, plné vroucí lásky k Němu — ze srdce šlehá velký plamen k nebi. Tak se děkuje Bohu.

Že je to pěkné! —

Nyní půjdu do kanceláře Matice cyrilometodějské a řeknu slečně Husičkové, ať mi dá ty knížky, které měla připravené pro toho, kdo nejlépe napíše, co obrázek znamená.

Na moři.

Alfons Glos:

Byla 1 hodina v noci. Již bylo vše připraveno k odjezdu. Někteří nechtěli jít spat, dokud loď nevypluje. Procházejí se po palubě, kouří, čtou, vykládají a vzpomínají na domov. Někde jsou hloučky lidí, někde stojí jen jeden o samotě a dívá se do noci, do dálky, jako by tam ještě někoho viděl a s ním se loučil. Na palubě je ještě mnoho práce. Lodníci skládají zavazadla, svinují lana s obrovských jeřábů, kterými naložovali náklad s pevniny, bedny, obilí, ovoce, pitnou vodu, stravu a nápoje. Již přes týden to všechno nakládají a nyní jsou konečně hotovi.

Najednou zahučela siréna. Vedle komína je vedena ode dna lodí, kde jsou stroje, taková roura a až na vrchu komína má otvor. Je tenká a tou se píská. Ale píská velmi smutně, jako by se loučila a plakala. Ona však neplakala, siréna tak vždycky z temna hučí. Jak siréna přestala, lodníci odvazovali loď od velkých pilířů na břehu. Potom vytáhli kotvu z moře na loď a přivázali. Loď se hned pohnula a začala se pomalu hýbat dopředu. S Pánem Bohem již vyjíždíme. Než loď ještě nejede sama svými stroji. Na spodu má veliké šrouby, které ji pohánějí. Kdyby tyto šrouby začaly pracovat, mohla by se zabořiti do bahna, protože je v přístavě málo vody a loď je velmi těžká a mnoho naložená. Proto jen sedí na vodě a několik lodí menších ji vleče za sebou. Ty mají s námi práce. Díváme se na ně, jak supí před námi. Jedou pomalu přístavem. Světél ubývá víc a víc. Loď se vzdaluje. Přístav se šíří, vody přibývá, je větší a větší hloubka. Před námi je tmavé moře. Pěkně se blýská vlnka vedle vlnky, reflektory na lodí na ně svítí. Pomalu ani nebylo reflektorů potřeba, protože měsíc ozařuje moře.

Brzy vyjela loď na širou hladinu a parníky, co ji vlekly, se vrátily do přístavu. Již je loď sama a v ní všichni, co jedou do Ameriky. Někteří již spali, jedni jdou za nimi, jiní ještě hledí přes palubu, přes železné zábradlí do moře. Přístavu již není vidět. Nikde nikoho není, nic jen samá voda, vpředu, vzadu, napravo, nalevo — jen voda a voda. Dole v lodí na dně jsou stroje, co loď ženou, u nich jsou strojníci, co je obsluhují. Dole to hučí a nad strojovnamy jsou jídelny, kuchyně, skladiště a spárny. Ve spárnách, kterým se říká kajuty, odpočívají lidé. Po prvé mají nocleh na moři. Než usnuli, zvedli ruce k Bohu,

poklekli a vroucně se modlili k Pánu Bohu, aby jim dal šťastnou plavbu. Nevědí, kudy plují. Vědí jen, že do Ameriky, a úplně spoléhají na pana kapitána, který je tam veze. Však sedí nahoře v nejvyšším pokoji. Má tam široká okna, aby viděl dopředu na moře. Na stole má mapy, teploměry a kliku, aby řídil loď; má telefon do strojovny, aby mohl montérům dávat rozkazy, má venku můstek, aby se občas ještě mohl i ven podívat, jak je venku. Před ním na přídi lodi je vysoký stožár a na něm mnoho železných lan a řetězů, které stožár drží, aby nebyl větrem vyvrácen. Až nahoru vede lanový žebřík. Plavčíci po něm lezou nahoru jak veverky. Nebojí se a nedostanou závať. Na konci stožáru bývá vlajka. Asi uprostřed tohoto stožáru je pozorovací budka se skleněným okénkem. V budce sedí lodník a pozoruje, co se na moři děje. Je hodně vysoko nad lodí, daleko vidí a jak něco uvidí, třeba loď nebo ledovec nebo ostrov nebo přístav, hned to telefonuje kapitánovi, aby věděl, co má dělat s lodí, kam vyhnout nebo zastavit.

Loď pořád jede. Celou noc! Již měsíc zapadl za mraky, již i hvězdy pohasly, již se na východě červená obloha a nad hladinou pomalu vystupuje slunce. Vlny si hrají s jeho září. Slunce je zlatí, pokrývá je zlatou září.

Na lodi je dosud ticho. Jen plavčíci v modrých šatech, s výkrojem pod krkem a na hlavě placatou čepicí se dvěma pentlemi vzadu pobíhají po palubě. Budou umývat celou loď. Natáhli hadice, namontovali na vodovod, obuli vysoké gumové boty, které sahají až nad kolena, otočili kohoutek a voda za velkého sykotu tlačí se ven, rozlévá po palubě a splachuje všechnu nečistotu. Potom se vezme jen široký gumový směták, taková sběračka, a všechna voda se s paluby sedře. Plavčíci mají mnoho práce. Loď má 3 paluby a ještě nahoře jednu. Denně je musejí vodou umýt. Všechna okna, chodby a salony denně se umývají. Kapitán denně přehlíží všechny pokoje.

Loď proplula v noci kanálem La Manche. Jela velmi opatrně. Lodní hlídač na stožáru musil býti opatrný. Nad mořem byla tma a mlha. Snadno by mohla nastat nějaká srážka s jinou lodí. Na štěstí se nic zlého nestalo a slunečko vylákalo cestující na čistě umytou palubu. „To je krásně! To je čistá obloha a modřoučká!“ Ale je poněkud chladno a od západu vane vítr.

V saloně II. třídy je ráno jako v kostele. Na předním stole rozložil sluha a postavil malý skládací oltář. Katolíctí kněží slouží tu mše svaté. Tentokrát jede mnoho kněží českých a aby všichni mohli k oltáři, ustanovili si za kostelníka jednoho ze sebe a ministroval jeden druhému. Při mši svaté hoří dvě svíce a zvoní se jako v kostele. Lidé sedí na židlích od stolů nebo klečí a modlí se. Mezitím loď pořád jede bez zastávky a slyšetí jen tlumené dunění strojů, drnkání a chvění. Chvillemi vrzá a praští celá loď, naklání se dopředu a zvedá vzadu a zpět. A tu kněz u oltáře nestojí klidně, musí udržovat rovnováhu a klátí se na nohou.

Mezitím již všichni vstali a odcházejí k snídani. Po prvé se na lodi jí. Plavčík kuchař zvoní, běhá po palubě a po chodbách a zvoncem budí a volá k snídani. Je 8 hodin. Každý cestující má v jídelně své

určité místo, které mu vrchní kuchař určil. Proto po prvé hledá každý své místo a kde je na lístečku napsáno jeho jméno, tam si sedne. Kuchaři stojí v řadě, mají černé šaty a na nich žluté kovové knoflíky. Jen se lesknou. Největší z nich s krátkým vousem je nejvyšší kuchař. Dohlíží nad jídelnami, nad kuchaři, nad zásobami a za všechno je odpověden. Nyní čeká, a až každý našel své místo a posadil se, pokynul vrchní kuchař, aby se nosilo jídlo. Napřed ovoce, potom maso, vejce, káva, zmrzlina se zákuskem. Kdo chtěl něco jiného, vybral si na jídelním lístku a poručil si. První den chutnalo všem. Na moři je čerstvý, chladný a sláný vzduch. Dobře se tráví. Kdo je zdrav, polykal by křemen. Proto se podává tolik jídel.

Jídelna je velký salon přes celou šířku lodi. Několik železných sloupů drží strop. Stěny jsou vyloženy bílým dřevem. Nábytek je červený, pokrývky na stolech těžké a drahé, zem potažena zvláštní gumovou látkou, červenou s pěkným vzorkem, takže židle při stálém výkyvu lodi zůstávají na místě. Stoly a skříně na nádobí jsou přišroubovány k zemi a ke zdi, podobně pianino pro obveselení hostů.

Sklenice na stole jsou z těžkého skla a u spodu široké, aby se nepřevracely, židle široké jak křesla. Kulatá okna hledí po obou stranách do moře. Když jsou velké vlny, musejí se uzavřít, aby se do lodi nedostala voda.

Po jídle všichni pospíchají na palubu. Muži kouří, ženy usedají na pohodlné židle, podobné pohovkám v zahradách a čtou knihy, časopisy nebo noviny. Mladí hrají zvláštní hry a děti se mezi nimi honí. První den se trochu styděly, schovávaly se za maminky a tatínky, hleděly na sebe jen z dále a raději se na sebe mračily. Brzy však se děti našly a hrály si spolu. Nerozuměly si, protože každé mluvilo skoro jinou řečí, ale hrát dovedly všechny.

Čeští cestující hned první den po snídani se postavili na palubě pěkně do kruhu a začali zpívat české písně. To jste měli vidět, jak všichni poslouchali! Vždyť česky nikdy neslyšeli ani mluvit ani zpívat. Ostatní národové se zastavovali, děti se propletly až ke zpěvákům, natáhly krk, ústa otevřely, oči rozšířily, aby jim neuniklo ani slovíčko. Je tu i malá Gizela, Němka. Je z Westfálska. Má tu rodiče a ještě malou sestřičku. Poslouchá, poslouchá, ale nerozumí. Za ní je maminka. „Ale mami,“ povídá matce německy, „oni neumějí mluvit, oni to neříkají, jak se to má říkat!“ — „No, oni nejsou Němci!“ odbývá ji matka.

„A co jsou?“

„To jsou Češi!“

„—“

Jen se podívala malá Gizela, zatočila se a již se hnala kamsi za stožár. Když tomu nerozumí, tak si utíká hrát.

A Češi zpívali krásné české i slovácké písně dále. Mnoho jich přezpívali — a snad ještě by je jiní poslouchali, třeba jim nerozuměli. České písně mají pěknou notu, a ta se každému líbí. Teprve za chvíli se celý sbor rozešel.

Ročník 14.

Prosinec 1926.

Císlo 4.

Modlitba dítěte.

B. Pečínková-Dlouhá.

Ježíšku, bratříčku,
skloň ke mně hlavičku.
V ouško Ti pošeptám
malého srdečka veliké soužení,
po Tobě, Ježíšku, dychtivé toužení,
protože rád Tě mám.

Prosím Tě, přijdi sem,
řekni to lidem všem,
že máš nás děti rád;
aby nás nechali přijít k oltáři,
když bílá Hostie pro všechny zazáří,
že nám se též chceš dát.

Velcí Tě hledají
a nám Tě nedají?
Vidiš tu křivdu přec?
Cestu nám ke tvému srdečku zastoupí,
o tvoji lásku nás bezcitně oloupí,
o nejskvostnější věc!

Jsme slabé, bez moci,
Ty můžeš pomoci
do síly svatě kvést;
máme též křížky své, drobné své bo-
lesti,

které nás naučíš srdnatě ponést
a Sám pomůžeš nést.

Když si Tě přivinem,
u Tebe spočinem,
tu v tichém hovoru
čistýma rukama s Božího Srdíčka
pro celou rodinu, pro máti, tatíčka,
odsunem závoru.

Vejdeme všichni tam
a bude dobře nám;
za námi půjde svět.
Každý jde za svojí láskou a nadějí.
Půjdou i ti, kdo Tě znáti teď nechtějí
O, vpusť nás k sobě hned! Amen.

Slepý Betlem.

Kdo je stále jako v husté tmě a nic nevidí, ten je slepý. Bylo krásné světlo, když svatý Josef hledal v Betlemě přístřeší pro Pannu Marii a Jezulátko. Ale lidé v Betlemě byli jako v husté tmě, neviděli, že přichází Ježíšek. Byli slepí.

A zůstali slepí, když již nad Betlemem zazářila hvězda, když pastýři chvátali do zářící jeskyně k Jezulátku. Narozenému Jezulátku bylo z toho smutno.

Ale o vánocích musí přece Jezulátko mít radost. Tu radost mu udělají děti, když otevrou očka na jesličky, jak nejvíce mohou; a řeknou: vidím! Vidím, že přišel na svět Boží Syn. Přišel jako děťátko a chtěl tím říci, že chce, aby ho lidé měli rádi.

Děti řeknou: vidím to — a mám tě rád, Ježíšku.

Děti řeknou: Mám tě rád, Ježíšku, a půjdu si pro tebe.

Udělám si Betlem v srděčku. Ten nebude slepý ani studený.

Lidé prý již málo staví betlemy. Ale naše čtenářská obec postaví Pánu Ježíši o vánocích aspoň deset tisíc jasných, teplých, moudrých Betlemů. Ano?

Na palubě lodi „Veedan“.

Alfons Glos,

Když jede loď na západ, posunuje steward (čti stuard — vrchní sluha) každý den lodní hodiny o půl hodiny zpět. To se tedy může o půl hodiny déle spát. Snídaně je v 7 hodin, zítra bude o půl hodiny později, pozítrku o hodinu a než budeme v New Yorku, budeme vstávat o pět hodin později než v Evropě. Ale pořád to bude ráno, protože zde slunce později vychází.

Než, ačkoliv se všichni mohli dosyta naspát, přece ještě nevstávali. Za první byla zima. Čím dále se jede na Ocean, tím více přibývá zimy. Od západu vane studený vítr, moře více vlní, tmavomodré vlny převálují se jedna přes druhou, dorážejí na boky lodi a s hukotem se od ní odrážejí. Loď je tu jako nepatrná skořápka, kterou si vlny pohrávají, jak chtějí. A protože ani slunečko se neobjevuje, aby zahřálo obyvatele lodi „Veedan“, krčí se tito v kajutách u kamen a zhřívají se. Topí se elektrinou.

Jen málo je statečných, kteří nedbají prudkého větru a třeba s námahou, přece se procházejí po palubě a dýchají čerstvý ranní mořský vzduch. Je to slaný vzduch, po kterém se velmi dobře dýchá.

Ráno, jako obvykle, pobíhá jeden kuchař po palubách a zvonkem svolává k snídani. Leč co to? Na jeho hlas jich málo přichází. Již večer někteří scházeli! Co se jim stalo? Kdo nebyl na moři, ten to neví. Mají mořskou nemoc. Mnoho lidí ji dostává. Loď jim tak rozkolíbala žaludek, že se jim obrací a všechno, co dostal, dá rybám. A tu někteří zůstávají ležet v kajutách nebo si jdou lehnout ven na palubu a jsou smutní. K některým je povolán i lodní lékař.

Po snídani se jde na palubu. Na palubě je jako na ulici a na hřišti. Někteří se schovali před větrem v salonech, a to mužové ve svém, kde se hrají různé hry, kouří se a podávají se různé nápoje, ženy zas ve svém sále, kde si čtou nebo vyprávějí. Mládež a otužilí jdou na palubu.

Na palubě je velmi živo. Jedni se procházejí, jedni odpočívají na nízkých židlích, které si pronajali na celou cestu za půl druhá dolaru. Steward jim na ně připevnil jejich jméno a nikdo jim židli nemůže vzít. A až se jim znelíbí na některém místě, vstanou, vezmou židli a vlekou ji zas na jiné místo. Tak je často veliké stěhování národů.

Zas je tu malá Gizela. Vyspala se dnes pořádně do červena. Jen jí líčka hoří. Mikádo má pěkně sčesáno a na hlavě červenou pentli. Gizely se mořská nemoc nemůže chytit. Kdepak! Vždyť jí malá dovadilka stále utíká!

Na palubě hrají tak zvanou lopatkovou hru. Mají nakreslený obrazec křídou na zemi, rozdělený na několik polí, v těch jsou napsána čísla. Dva páry hráčů stojí proti sobě a v ruce mají tenké, dlouhé, dřevěné lopaty. U nohou má jedna dvojice šest a šest dřevěných koleček. Do těchto koleček se uhodí lopatou a vhánějí se jedno po druhém do nakresleného obrazce. Pole mají čísla do deseti. Po hře se obsazená pole spočítají a zapíše se konečná číslice křídou. Tato hra je velmi oblíbená. Hrává se celý den.

Pojďme hrát lopatkovou! Je-li volno, hned se hraje. Obrazec je nakreslen celý den. Postaví se k nim čtyři lidé a již se hraje. Právě jsou tu Američané. Jedou z Evropy domů. Kolem nich stojí mnoho lidí. Opření o zábradlí lodí zády k moři kouří tlusté doutníky a pozorují hráče. Jsou tu i Češi a jiné národnosti. Co chvíle slyšet výkřiky, když se některé pole obsadilo. „One“, „eleven“, „seventyn“. Hra byla velmi napínavá, měli jakousi sázku. Diváci i hráči již byli dosti rozčileni. Hleděli na číslice, kolik mají bodů. Již se to mělo rozhodnout. Ale něco se jim stalo! Za skladištěm honí se kolem stožáru houfek malých dětí. Gizela, Albín, Frank, Marmaduke, Fernando, Anthony, Beatrice a Virginia. Ale nebyly ještě všechny. Byl tam ještě jeden Slovák a jmenoval se Jano. Jede s maminkou za tatínkem do Ameriky. Těší se, že uvidí Indiány a že bude v Americe chodit do školy. Je velmi veselý a zdravý. Našel si tyto přátele a je s nimi celý den.

Ty děti mluví skoro každé jinak, ale ve hře si dobře rozumějí. Kdo bude první na konci lodí? Rozběhli se a uhánějí po lodí. Fernando tam byl první. Gizela na cestě upadla a přes ní se převrátila Beatrice.

Budeme házet plátěné kroužky na pahýl. Antony si jich navlekl na ruku a jeden po druhém vyhazoval. Ale nezachytil se mu ani jeden. Nyní já. Marmaduke si nakročil a z desíti navlékl jen jeden. Však já to lépe umím, praví Jano. Rozkročil se, zafal zuby, stáhnul obočí a navlékl tři. Dívky stojí a jen pozorují. Najednou sebou Gizela trhla: „Katzel“ volá a žene se za kočkou. Hned všichni zanechali hry a s křikem se hnali za Gizelou a za kočkou. Jano byl mezi prvními. Postrašená kočka dala se na útěk. Však já vám uteku. Mrskla sebou za roh, vzhůru po schodech na vrchní palubu a tam se vyhoupla na pověšený člun. Ale dlouho tam nezůstala. Jakési děvče si nahoře hraje s hůlkou.

Jak uvidělo kočku na člunu, tak dlouho klepalo na člun, až se kočka spustila po laně dolů a prchala zpět na prostřední palubu, kde na ní číhají Albín, Frank a Antony.

„Kočka!“ zaznělo válečné heslo a již se pustili za ní po palubě. Ta utíká. Jen se jí ocas třepe. „Ej, šak počkaj, já ti ten ocasisko zakrú- tím.“ Jano je zuřivý. Oči má ven, ruce vzhůru a pod nohama mu duní zem. My jí nadběhnem! velí a zatáčí jinou cestou než jiní. Ale jak se tak slepě ženou, srazili se zrovna vedle hráčů na lopatkovém poli, skuli- li se na zem v chumáč zrovna na obrazce, když byla hra nejvíce na- pínavá. Dospělí herci hledí s napětím na obsazené číslice a vtom jim do hry skočí klubko hochů, kteří pronásledují ježatou kočku. Válejí se po číslicích, rozházeli kotoučky, spletli herce a nemohou se vzpamato- vat. Však jim pomohli. Jeden muž je rovnal lopatkou, že stačila jen jedna rána a každý hoch vyskočil, ohledal místo, kam lopatka dopadla, pohladil a prchal odtud. I Jano jednu dostal. Nerozuměl, co při tom říkali. Jen cítil, že hodně přitlačili.

Ale hned se zase všichni i dospělí smáli, jak dopadl hon za lodní kočkou, a byli všichni zas přátelé. Děti někam odběhly do koutu. Dívky totiž někde našly pohozené noviny. Hned byl plán: „Budeme pouštět aeroplán.“

Rozřezali noviny na čtvrtky a chlapci sestrojovali letadlo. Až bylo hotové jedno, šli je vyzkoušet. Postavili se k zábradlí a vypustili na moře. Vítr je uchvátil a nesl dosti daleko za loď. Potom kleslo do vln. Rychle druhý aeroplán, ať letí na pomoc tomu utopenému! Tak sestro- jili ještě několik letadel a všechna je pustili na moře.

Jée — tam je ryba. A jaká veliká!!

Děti tam hledí velikýma očima. Skutečně je to žralok, který si při- plul pro oběd. Má hlavu nad vodou a čeká na jednom místě. I jiní ces- tující ho vidí a dlouho za ním hledí.

Je již 11 hodin dopoledne. Po palubě rozběhli se kuchtíci a roz- nášejí koflíčky čisté polévky. Ale to není ještě oběd. To je přesní- dávka. Volají anglicky: „Soup,“ „soup“. Lidé si berou polévku a po- píjejí. Hned však jdou opět jiní kuchtíci a volají: „Bread,“ „bread“ a dávají zákusky. Prázdné koflíčky se postavily na zem nebo na okno nebo na zábradlí u moře a kuchtíci je pak sbírali a odnášeli do ku- chyně.

Janovi se tito kuchaři velmi líbili. Jsou celí bílí a na hlavě mají vy- sokou bílou čepici. Jsou veselí a po obědě sedávají na přídi. Dlouho se díval za jedním, který odnášel poslední hrnečky. „Hned bych byl kuchařem.“

Slunce vystoupilo z mraků. Lidé se rozveselili a děti si lehly na zemi. Budeme dělat mrtvé. Bezvládně leží na čisté zemi. Ani se ne- hýbají. Šel podle nich kapitán lodi, měl bílou uniformu se zlatými vý- lcžky u krku a čtyry zlaté pásky na rukávech a ještě zlatý kroužek — a šel s ním lodní lékař a jeden lodní důstojník; ale to nic nepomohlo, děti jsou mrtvé. Oni si to poručili, tak to musí býti. I Jano leží jako dřevo. Vedle Frank, Fernando, Antony a Albín. Vtom se přiblížila matka Janova. „Jano, ná kde sa túláš?“ Jano nic. Leží, ani se nehýbá.

Matka s ním zatřepe. „Čuješ?“ „Mamičko, nechte mňa, já som mŕtvý a mŕtví nič neříkajú.“ Matka pochopila, že si děti hrají; nechala je a rczhlížela se kolem po společnosti. Ale vtom zazvonil zvonek k obědu. Mŕtví byli hned na nohou. „No, prečo vstáváš, keďś bol mŕtvý, Jano?“ „Ale, mamičko, len čo pojíme a zas pójdem sa hrať.“

Všichni hoši běží k obědu. Každý vyhledal své rodiče a jedl s nimi. Sotva se požehnali, již hleděli do talíře, co se na něm objeví.

Děti jedly s velikou chutí všechno, co se podalo. Ryby, kávu, mouč-ník a ovoce. Ale nejvíce jim chutná zmrzlina. Gizela ještě jazykem hledala v hrníčku, zda by tam bylo ještě trochu studené sladkosti. Po obědě se dívky pomodlily a šly se prospat. Aspoň chvílečku. Jiní od-cházejí na palubu, kouří nebo čiou, procházejí se nebo hrají lopatko-vou. Zas je tu veselý život. A byl ještě veselší, jakmile sem přišly děti. Dospělí popíjeli čaj, který jim kuchtíci rozdávají, a děti se honí mezi nimi. Co chvíle by do někoho mohly vrazit, ale jsou ke starším uctíví a dávají pozor.

Za chvíli vyšly lodní noviny, zvané „Ocean Post“. Na lodi je totiž bezdrátová telegrafie a co se doví z Evropy nebo z Ameriky, to vytisk-ne a zdarma se to rozdá na palubě. „Ošn poust,“ křičí steward a lidé si noviny berou. Jsou tu zajímavé zprávy. I z Prahy se hlásí, že je v Če-čách mnoho povodní. Děti mají zábavnou přílohu. Chlapci se schoulili za skladiště a jezdí prstem po obrázcích. Chvílemi slyšet jejich smích, jak jsou některé obrázky podařené.

Dívky mezitím sedí v hudebním saloně. Je zde hodně lidí. Vpředu hraje hudba. Jeden na pianino a jeden na čelo. Ostatní na housle. Sedí se v pohovkách a pěkně se poslouchá. (Pokračování.)

Lidunčiny oběti.

B. Pečínková-Dlouhá.

Lidunka je ještě malá, ale Pán Bůh jí dopřál už toho štěstí, že k ní přišel. Lidunka už přijala Ježíška ve svatém přijímání.

Dlouho po Něm touží a, od svých tří let. Když jednou ji tatínek držel na klíně při mši svaté, aby se nerozběhla za maminkou k oltáři, když maminka šla k svatému přijímání, tenkrát po prvé se důkladně maminky vyptala:

„Kam jsi šla, maminko?“

„K oltáři.“

„Co ti dával velebný pán?“

„Ježíška.“

„Ježíška? Ty máš Ježíška? Jsi ráda? Já chci také Ježíška. Kdy dostanu Ježíška?“

„Až budeš trochu větší a když budeš hodná.“

Co se, chudinka, naptala, je-li už dost velká a je-li hodná. A když někdy zlobila a maminka jí řekla: „Takhle bys nemohla dostati Je-žíška!“ hned zkrotla, oči se jí zakalily a slibovala, že už bude hodná.

Konečně, konečně přišel. Napřed poslal Lidunce sestřičku, aby si měla s kým hrát. Často za ni děkovala. Často se ptávala:

„Byl Ježíšek taky tak maličký? Taky měl takové ručičky, takovou hlavičku?“

Měla v sestřičce ráda Ježíška. Nedala by jí ani za nic. Věděla, že jí nesmí ubližovat, a trpěla ráda, když ji Karlunčiny neobratné ručky škrabaly místo pohlazení a rvaly vlásy.

„To nic není, maminko!“ ujišťovala, když maminka kárala Karlušku. Když bylo někdy třeba Karlušku potrestat, bránila jí:

„Prosím tě, maminko, odpusť jí to, ona je malá!“

A když byla přece Karla potrestána, vždycky to oplakala.

Někdy však přece jí s těžkým srdíčkem jen ustupovala, když jí Karlunka brala hračky z ruky jednu po druhé a zvláště její milé obrázky, kde byl Ježíšek mnohokrát vyobrazen: jako dobrý Pastýř s ovečkou na ramenou; jako zahradník, pěstující stromek; u svatého Josefa v tesařské dílně; jak krmí holoubky u nohou své Matičky a j. a j.

Když teď chodí už ke svatému přijímání, téměř nikdy už se s Karlunkou nepře a nehádá.

Ptala se jednou maminky, jakou by Ježíškovi udělala novou radost, aby mu ukázala, že ho má ráda.

Maminka jí řekla:

„Přines mu každý den nějakou oběť. Víš už, že Pán Ježíš přinesl za nás tu největší oběť, když se dal ukřižovat. To bylo zlé a bolestné. Když sneseme rádi, co je pro nás zlé a bolestné, z lásky k Pánu Ježíši, tedy mu oplácíme lásku. Po tom poznává, kdo je jeho. Co je tedy pro tebe tak zlé a bolestné?“

„Maminko, nejhorší je, když ty nejsi doma a mně se moc stýská. A potom hned, když mi Karlunka bere hračky a obrázky.“

„Vidíš, dušičko. Maminka vás nikdy neopouští, jen když to musí být. A tu ji samotnou pro vás dost srdečko bolí. Tady bys mohla přinést oběť. Až po druhé maminka odejde, řekni svému srdečku, aby bylo moudré a nestýskalo si.“

„Ano, maminko. Víš, třeba to hned nedovedu a začnu být smutná, až tě uvidím ustrojenou, že půjdeš ven. Ale řekni mi hned, pošeptej mi to: Oběť pro Ježíška! A pak už to dovedu.“

„Nu a co bude s těmi hračkami?“

„Maminko, musím vždycky ustoupit, vždycky? To si tedy nikdy nebudu hrát, protože Karlunka mi vždycky všechno bere. To nevím, jestli to dovedu.“

„Nu, vždycky ne, ale někdy. A když budeš chtít mít víc obětí pro Ježíška.“

„Ale maminko, to už vidím, že budu chtít mít raději víc. Ale je to trochu smutné.“

„Nu, zkus to.“

Lidka to zkouší a jde to. Když maminka odchází, už mají spolu jen tajné znamení. Lidka se zadívá na maminku a položí ručku na srdečko. Skloní si mamčinu hlavu a zašeptá:

„Mlč, srdíčko! Vid', maminko?“

„Dobře, má dušičko! A kolik máš dnes obětí? Tři, tohle je čtvrtá? Dobře! Ježíšek má radost.“
 „Má, myslíš, že má? Velikou?“
 „A ty nemáš?“
 „Mám také.“
 „Je to tedy tak smutné, ty obětí?“
 „Je a není, maminko.“
 „Raděj bys byla bez obětí?“
 „Ne. Ne. Ne, maminko.“
 I s tou Karlunkou to jde pomaloučku.
 Ta ovšem, hloupinká, chce všecko mít. Jak Lidka vyndá hračku, všecko je její.
 „Panenka moje! Knížka moje! Ob'ázky moje! Tatíček můj!“ Všecko a všichni jsou její.
 „Ale, Karlunko, dej mi tu panenku, rozbiješ ji, zrovna jsem ji uspa-la, ustrojila, probudíš ji, zkazíš!“ začnou Lidčiny nářky.
 „Nebo ne. Nech si ji chvíli, pěkně ji pochovej. Ty jsi malá, hloupinká holčička, víd?“
 „Malá, ópinká,“ přisvědčuje Karla.
 „Jsi má zlatá sestřička, víd? Za chvíli mi panenku dáš?“
 „Dá Kalunka panenku.“
 „Dobře. Jen si ji nech. Udělám si do zápisníku čárku. Mami, slyšíš? Zas jednu oběť! Mám jich dnes už jedenáct.“
 „Smutných?“
 „Ne, ne, veselých. A Ježíšek má přece radost?“
 Co myslíte, děti?

Potrestaná pýcha.

M. Alfonsa.

V předvečer Božího těla bylo v Muškové živo. Nebylo jednoho domku, v němž by se nechystali k uvítání Ježíška. Někde aspoň pod-mítku olíčili, nebo kolem okénka kvítka přimalovali a narovnali kvě-tinek, mezi ně jeden svícen, někde i dva. Zametali všude až k silnici, vozili a nosili trávu na posypání cesty a břízy na ozdobení.

Ráno o svátku Božího těla podobala se náves březovému háji. Větrík lístky hýbal a ony šelestily, cvičily píseň, kterou budou zpívat, až průvod půjde mimo.

Myslily, že nikdo není krásnější, štíhlejší než ony, neboť březový hájek, v němž měly domov, byl u starého, jedlového a smrkového lesa.

Ale když potom průvod vyšel z kostela a břízky uviděly řady zbož-ných, školních dětiček a před samým baldachýnem mnoho družiček v bílých šatech a s věnečky na hlavách, oněměly údivem. A což, když viděly, jak pěkně z košíčků sypou květinčky, které na lučinách i za-hrádkách natrhaly. To už všechny břízky přestaly svými lístky šelestit a zpívat, zapomněly, co si večer nacvičily, když je kapelník větrík poháněl.

Všichni a všechno se na Boží tělo těšili. Těšil se na ně i staříčkový pan farář. A tím více se těšil, že po Božím těle měl slaviti padesátileté jubileum svého kněžství.

Vstal časněji než jindy a šel do zahrady, plné růží, letních fial i zvonků, macešek i resedy a modlil se.

Odcházej ze zahrádky, doporučil květinám, aby se všechny, ale všechny poklonily, až mimo půjde s nejsvětější Svátostí v monstranci zlaté.

„Já jsem již padesát roků knězem a denně nejenom jednou, ale mnohokrát se Bohu ve svatostánku skrytému klaním v pokoře. Ta je největší ctností, dovedeme-li býti pokorní, pak ostatních dosáhneme snadněji.

Pýcha se protíví nejen lidem, ale i Bohu. I vy, třeba máte krásné šatečky, nesmíte zapomenouti na svého Stvořitele, Tvůrce lidských duší a všeliké krásy kolem nás. Kdo je pyšný, nemá daleko k pádu.

Zanedlouho půjde s Nejsvětějším — skrytým v mystické, tajemné podobě v bílé Hostii — mimo vás a vy všechny se musíte poklonit, naklonit k cestě, po níž půjdu!”

Všechny květiny, kromě slunečnice, se těšily. Ona však, ač byla z nich nejvyšší, viděla přes plot až na cestu, řekla, že se klanět nebude.

Květiny se ulekly té pýchy, ani nehlesly, honem si hladily šatečky, rosou se myly, aby byly pěkné, až Ježíšek půjde podle nich. A jakmile uslyšely zvonění a průvod zpívat, honem se sklonily k zemi...

Jenom slunečnice natahovala krk, jak mohla nejvíce, chtěla, aby kněz viděl, že nechce býti pokornou...

On jí ale neviděl, měl hlavu hluboce skloněnou a z očí mu kanuly slzy vděčnosti, že již padesát roků smí Kristu sloužit a sytit lidské duše darem nebeským, Chlebem andělským.

Obešel celou vesnici řadami bříz a podle čtyř oltářů a vrátil se do kostela.

Když vešel příští den do zahrádky, měla slunečnice úplně skloněnou hlavu, chtěl ji zvednouti a zase sklesla... Přemýšlel, proč se tak stalo...

Květiny mlčely... Nežalovaly.

Utrhl si jednu bílou růži a nesl ji do vázičky, která stála na klekátku pod křížem. Potom, když se modlil a hlavu naklonil, růže mu to pošeptala:

„Ano, ano, pýcha předchází pád, to je trest na ni! Ode dnešní chvíle musejí míti všechny slunečnice, i když nejkrásněji kvetou, hlavy skloněné!”

A mají!

Josefa Rybáka, T. J., „Za pravdou a krásou“. K památce 200. výročí svatořečení svatého Aloise hodí se práce Rybákova vždy jako pěkný dárek mládeži, když školu opouští, nebo k svatému biřmování. Knihu dodá každý knihkupec nebo Cyrilometodějské knihkupectví Gustava Francla v Praze-I. Cena 7 Kč.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník 14.

Leden 1927.

Číslo 5.

Hostina nebeská.

Vojtěch Zapletal. — Pohádka.

Přiblížil se opět Štědrý večer a andělci sešli se v nebi k poradě, jakou slavnost by připravili, aby svému králi, Pánu Ježíši, radost způ-

sobili. Radili se, radili, a jeden z nebeských duchů radil, aby ve svatvečer vánoční uspořádali v nebi hostinu a k ní sezvali všechny hodné sirotky, jichž maminky nemohou hostiny pořádati, protože v hrobeč-

ku tvrdě spí. S jásotem přijat návrh a andělíčci chystali slavnostní hostinu.

V prostranné předsíni nebeské, jejíž stěny byly z ryzího zlata a strop zářil nejvzácnějšími perlami, postavili dlouhé stoly z nejpěknější perleti, na zlaté řetězy navěsili lustrů z démantů, rubínů a jiných drahokamů a do safírových, smaragdových váz natrhali nejvzácnějších rajských květů. Potom přinesli vysoký, rozložitý smrček, který ověsili citrony, ananasy, jablky a jinými druhy rajského ovoce; s blankytu nebes seshírali drobné hvězdičky a ozářili stromek. Jaký to lesk, jaká to záře nebeská! Andílci se těšili, jak se zde líbiti bude chudým a opuštěným sirotám.

I na zemi zatím se rozproudila radost v domech bohatých, ale i pod doškovými střechami chudších. Dítka se radovaly z vánočního stromku, jásaly nad nadělením Ježíškovým, a rodiče byli šťastni v kruhu svých miláčků, kteří s úsměvem k nim se tulili. Jen sirotků si nikdo nevšímal a oni leckde po straně hořce plakali, na dobré rodiče vzpomínali, až kdesi v koutku usnuli.

Na to čekali andílci a nyní nemešlivě chápali spící dítka do náručí a mžikem je přenesli do nebeské předsíně. V malé chvíli byla síň plná hodovníků všech barev a všech národů: byli zde bílí Evropané, rudí Američané, žluté děti Austrálie a andělíčci s radostným, zářícím pohledem čekali na jejich probuzení. Procitli sirotci — a hned si museli ručkama tváře zakrývat, jak je lesk oslepil! A nebylo také divu! Usnouti v tmavém koutku a procitnouti v záři tisícových světél uprostřed jasných perel a drahokamů, není ovšem maličkostí. Andílci je ihned rozesadili kolem stolu a vysvětlivše jim, že jsou prozatím jen v předsíni nebeské, předkládali jim své dárky, vzácné ovoce a nutili, aby jedli. Bylo již hezky pozdě, děti již bez ostychu po zlaté síni se rozhlížely, když tu v křišťálových dveřích objevili se dva opozdílí andělkové, každý nesa v náruči dítka jedno. Zahrnutí otázkami se všech stran nestačili odpovídati, když v průčelí pojednou rozhrnula se opona přehradná a do hodovní síně vešel zástup andělů hrajících na harfy, cymbály a mandolíny; je následovala Paní překrásná, korunou z dvanácti hvězd zdobená, nesouc dítka na rukou. Byla to milostná Královna nebes, Panna Maria s Ježíškem.

Dítka sirotci, vzpomínajíc se z úžasu, pozdravily, jak je maminky učily pozdravovati nebes Královnu: „Zdrávas, Maria, zdrávas, Královno, pochválen buď Ježíš Kristus!“ a celý andělský sbor s radostným nadšením odpověděl: „Na věky amen!“ A svatá Panna líbezně se usmívajíc sirotky po líčku hladila a slovy lahodnými těšila. Konečně přistoupila před černého chlapce a bílé děvčátko, jež andělé právě přinesli. Andělé vypravovali, proč se opozdili. „Já jsem strážcem tohoto osiřelého děvčátka. Poručník vzal si dítka k sobě; ač bylo útlé a chatrného zdraví, muselo konati těžké práce a poručník častoval je více ranami než chlebem. I v zimě spala na půdě a nikde nedostalo se jí útěchy, kromě té, které já jsem jí poskytoval. Tak i dnes v svatvečer v předsíni čekala na zbytky večeře. Chvátala pak na hřbitov, pomáhal jsem jí sněhem a vyhledal pod závějí hrob rodičů, kdež

umdlena dlouho usedavě plakala. Zimou tuhly slabé údy, tváře zesinaly, zrak se kalil — konečně spánek snesl se na její víčka; vzal jsem je do náručí a přenesl sem, neb dítě toto zralé jest pro království nebeské!"

Druhý andělek vypravoval takto: „Otec tohoto černouška byl křesťanem a náčelníkem jednoho kmene. V boji se sousedním kmenem otec padl a matka s hošíkem přešla do zajetí. Vítězové odtrhli chlapce od matky, zakázali mu modliti se, nutili jej, aby obětoval jejich bohům, ale hošík vytrvale odolával. Dnes, po krutém bičování v temné věznici mezi hady a štíry síly jeho vyčerpány. Na večer obestřely mrákoty smysly jeho a já, uchopiv jej, vynesl jsem ho z dusné věznice. Do tvé ochrany jej poroučím, Matko milosrdenství, a dosvědčuji, že vždy byl poslušen hlasu mého a Tebe ani Synáčka tvého větším hříchem nezarmoutil, ani nezradil!"

Laskavě sbloužila se svatá Paní k oběma dítkám a Ježíšek vztáhnul ručky na hlavy jejich, pravil: „Ještě dnes budou z vás takoví andělé, jako jsou tito. Zde bude konec vašemu stesku a pláči, zde ničeho nebudete postrádati, protože jste na zemi tolik trpěli a při tom hodni a zbožni zůstali!"

S jásotem a radostí přilétali andělíčci a hned dítky oblekli do jemných rouch z mlhy utkaných a připnuli jim lesklá křídélka. Ostatní dítky vypukly v radostný zpěv:

V tom nebeském svatém ráji	Pán Bůh má v nich zalíbení,
věčné ticho panuje,	dává věčnou jim radost,
každý malý andělíček	každý pilný žáček je jim
pěkně pilně pracuje.	vítaný a milý host.

Potom Maria Panna usedla na lehounký bílý obláček, andělé na zlatých hudebních nástrojích začali líbezně hráti a dítky jedním hlasem zanotily radostnou vánoční píseň: „Narodil se Kristus Pán!" Andělé hráli vesele, rozjařené dítky zpívaly koledu za koledou, jak se jim v kostele a ve škole u velebného pána naučily. V přestávkách unaveným koledníčkům Ježíšek podával lahůdky a vzácné ovoce.

Koledníci usínali, až usnuli všichni. Andělé je opět vzali do náručí a v obláčcích pečlivě zabalené odnášeli zpět na zemi na jejich lůžka. Posledních dvou hodovníků odnesli jen bezduchá, mrtvá těla: děvčátko na hrob jeho rodičů a hošíka do tmavého vězení; čisté duše jejich zůstaly v síních nebeských a byli z nich andělíčkové.

Zlatá síň nebeská se vyprázdnila a dítky opět ležely na svém lůžku, nevědouce, že v noci s anděly v nebi stolovaly u hostiny štědrovečerní a Ježíškovi koledy zpívaly. Však v lůžku našly po dukátu, to byly ty drobné hvězdičky, jež andělé se stromku utrhli a jim na památku darovali. Ale zlí lidé vzali sirotkům zlato a prohýřili je.

Od té doby rok co rok andělé slaví v nebi hostinu pro opuštěné sirotky, jimž nikdo štědrovečerní hostiny nepřistojí. Ale zlata již jim nedávají. Ježíšek vlastní rukou vyndá z brilantové vázičky červenou růžičku lásky k Bohu a bližnímu, bílou lilii nevinnosti, fialku skrom-

nosti, pomněnku zbožnosti, rezedu tichosti, jasmín přívětivosti a mnohé jiné květiny a těmi je podaruje. Věda však, že lidé by jim je opět vzali, skrývá je Ježíšek dětem do srdeček a přikazuje jim, aby květiny pečlivě pěstovaly a ošetřovaly, by nezvadly a ještě pěkněji se rozvíly, že jim za to v zlaté síni nebeské pěkné místo připraví. Jak byste, milé dívky, květiny ty pěstili měly, tomu se učíte hlavně v náboženství. Buďte tam pěkně pozorny, a čemu se naučíte, dle toho se řiďte a žijte, abyste jednou stále hodovati směly s anděly a Ježíškovi věčně koledy zpívaly. U stolu Páně při sv. přijímání jest též ona převzácná hostina nebeská, při níž andělé, třebas neviditelně, obletují hodovníky Boží; vynasnažte se, milé dívky, abyste byly v chrámě častými hosty Pána Ježíše!

Ježíšek a ptáček.

Marie Mayer.

V zimě, když sníh ležel na plotech, když vítr svištěl ulicemi a kouř z kuchyně Panny Marie pěkně modravě lezl do chladného vzduchu, smetl Ježíšek sníh s okenního rámu a hodil tam hnědá, černá, stříbrná a zlatá zrnka. Ručkama třikrát zatleskal a už přicházeli jeho přátelé: lesklí kosi se žlutými zobáčky, čermácci s ohnivě jasnou hrudí, pěnkavky, sýkorka a strnad, brkoslav, vrabec a střízlík.

Když se pak nasytili, usedli naproti na střechu stodoly k Josefovým holubům a hvízdali, zpívali, pískali a jásali z plných žaloudek a radostných srdíček. Ať, to bylo krásné! Až když jim Ježíšek kynul, natáhli krčky, poklonili hlavičky a frnk! odletěli.

Ještě krásnější to bývalo, když přišlo jaro. Špačci a vlaštovky vraceli se do svých domků a hnízd. Ježíšek brzy se zářícím pohledem vídal vajíčka v hnízdech, k nimž ho Josef pozvedl. A jak si ptáčekové vážili Ježíška a jak vděční mu byli! Jakmile slunko po prvé zvědavě pohlédlo přes pahorky a nebe se růžově a blaženě usmálo, přiletěl malý zpěváček k Ježíškovu oknu a chválil ho a tak se radoval, že i peřím bylo vidět, jak mu srdíčko poskakuje. Večer, když se hoch před spaním pomodlil, když se vzdal do ochrany svého nebeského Otce a myslel na ráj, když v noční košilce ležel v peřínkách, a když k němu ještě přišla matka Marie, aby mu žehnala a políbila ho, večer, když se to vše stalo, počal u něho opět zpívat ptáček. A nevracel se dříve do hnízdečka, dokud Ježíšek pevně neusnul.

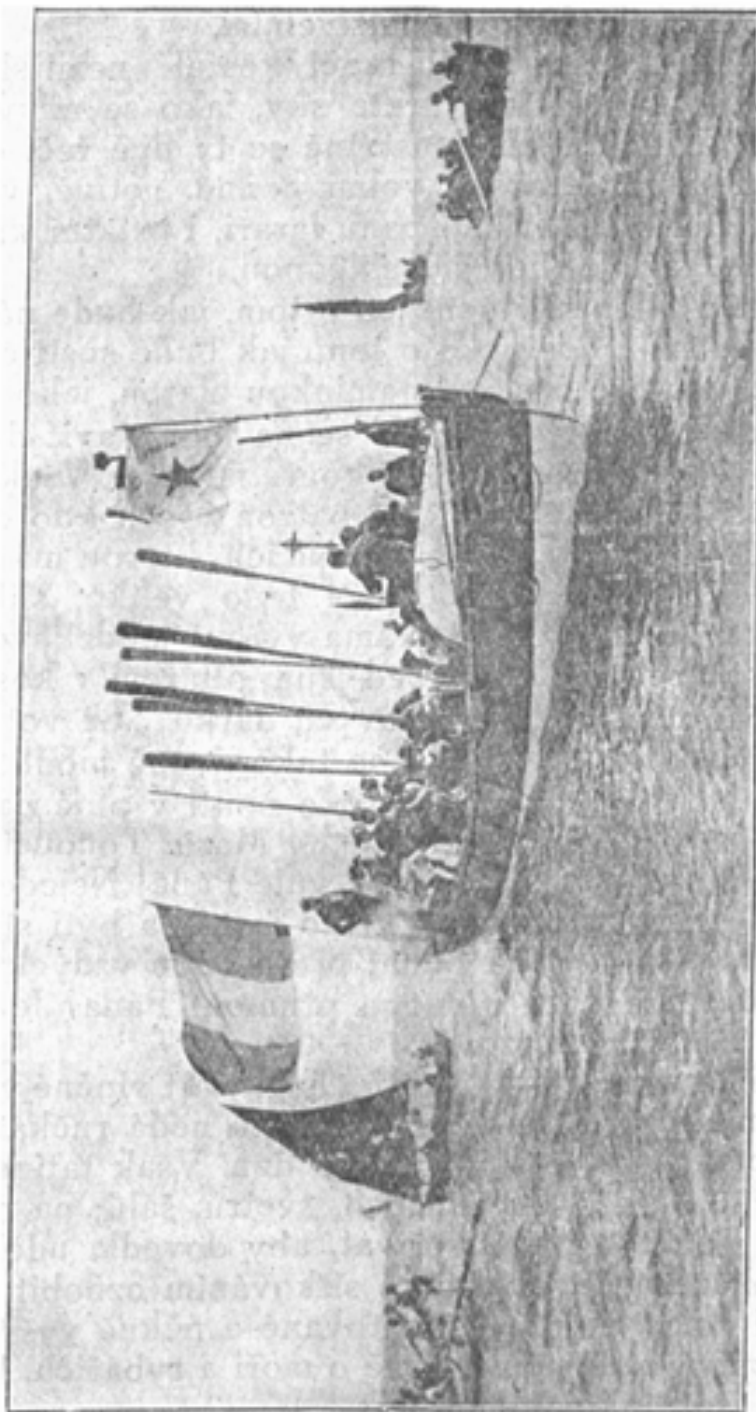
Ptáčekové zůstali Ježíšovi po celý život věrní. Jeden přišel ještě ke kříži a chtěl mu z rukou vytáhnouti hřebíky, jiný přispěchal a chtěl si v jeho trnové koruně udělati hnízdo, jen aby mu byl na blízku. Suroví vojáci je zaplašili.

Když Spasitel vstal z mrtvých, byli tu hned ptáčci, a on je poslal k matce, aby jí ohlásili, že přichází. A když byl po mračně nesen vzhůru ke svému Otci, tu Ježíš — vznášeje se říší svých okřídlených přátel — jim naposledy žehnal a všem jim sliboval ráj. — Přel. Otto F. Babler.

Pán, Jehož větrové a moře poslouchají, přichází .

B. Pečínková-Dlouhá.

Ta naše Lídka malá daleko do světa už se podívala. Byla už na „konci země“, v nejzápadnějším cípu Francie, u moře; viděla širý Atlantický oceán, koupala se v něm, dívala se na lodí, stála pod ma-

jákem, do něhož praly vysoké, mořské vlny. Dívala se s malými Bretoňci a Bretoňkami, jak rybáři přistáli u břehu a vykládali tisíce ocelově modrých sardinek, pozorovala po celé hodiny, když langustieři (lovci mořských raků) vylodovali cinobrově-červené langusty a se-

píově-hnědé kraby; a když tatínek přinesl kraba domů, sedávala u něho na podlaze a domlouvala mu, aby se nebál, že mu neublíží. Pak si ale ráda pochutnávala na jeho bílém mase.

Vodila se za ruce s malými Bretoňkami v dlouhých, černých sukénkách a s vysokými, bílými čepečky; vypadaly jako panenky. Měla také kamarády Bretoňce v národních krojích, kteří ukrutně klapali po ulici svými dřeváčky; rádi lezli do vody při odlivu, za přílivu pouštěli po moři své pěkné loďky s plachtami, dovedli veslovat na člunech a plovat vytrvale; hotoví obojživelníci.

Tihle malí chlapi, kteří měli raděj kostel nežli školu, protože v kostele jim pan farář kázal bretoňsky, jako se mluvilo doma, ve škole se musili učit franštině; ostatně se ty dvě řeči dost podobají. V kostele jsou děti bretoňské velmi hodné, uctivé, vážné, zbožné. Svého pana rektora, jak říkají panu faráři, i ostatní kněze mají tak rády; očička jim září, jak jen jich shlédnou.

Malý Bretoněk z Finistéru sní jen o tom, jak bude námořníkem jako jeho tatínek; malá Bretoňka o tom, jak bude sestřičkou — jeptiškou nebo takovou bretoňskou maminkou zlatou, jako je ta její.

Chlapec bude plavčíkem a bude se na lodi plavit do cizích zemí; uvidí krásný svět, ale prodělá také bouře na moři. Však ale bude mít obrázek sv. Křištofa s sebou, to je patron všech kdo cestují, a ještě mocnější medailku Panny Marie Tonoucích, kterou má každý námořník nesmírně rád. Kdyby nebezpečí bylo veliké, slíbí Matičce — Hvězdě mořské, že vlastněma rukama vyřeze model své lodi a zavěsí jej slavnostně před celou obcí před jejím oltářem v kostele na poděkování za zachránění. Kolik takových dárků „ex voto“ = ze slibu tam visí v jejich kostelíku! Bude se také denně modlit růženec jako řádný námořník, o „grand-pardon“, o pouti v plné parádě, v bílém šatě námořnickém ponese sochu Panny Marie Tonoucích. A je-li mu souzeno zahýnout na vlnách — buď vůle Páně! Nejedem z jeho dědů a strýců jsou v moři pochováni. Proto je třeba býti stále připraven, mít duši čistou a plnou Pána Boha; proto bude vždycky, jak na břeh vystoupí, hleděti se vyzpovídat a přijmout Pána Ježíše, který po vlnách kráčet a moři rozkazoval.

Malá Bretoňka záhy učí se plést a háčkovat vlněné věci od maminky. Jako maminky bretoňské ani chvilku nedá ručkám zahálet, ani po ulici, ani cestou do kostela všední den. Však tatínek i bratři námořníci potřebují vlněných punčoch, svetrů, šálů; na moři je tak zima a větrno! Také se naučí síťovat, aby dovedla udělat hedvábnou síť pro sardinkáře a dovedla také síťkováním ozdobit čistounký pokoj; záclony i pokrývky jsou tu síťované a pěkně vyšité. Při tom si s maminkou zpívá zádumčivé písně o moři a rybářích, kteří zahynuli; i ukolébavky jsou takové smutné:

Zpívám, abych tě zkolébala,
ó, usni jen rychle,
neboť ve chvějícím se hlase
tluším dlouhý vzlyk.

Snad i ty na vlnách zajdeš, mé dítě,
spí — a nerosti příliš rychle.

Ó, bude denně chodit do kostela na mši svatou, neboť tam může si vyprositi vše u Pána nebes i země; a hlavně, aby všichni její drazí, kteří jsou na moři, žili v milosti Boží, aby mohli kdykoliv klidně zemřít, kdyby moře, krásné, ale zrádné, je pohltilo. Denně bude malá Bretoňka modlit se růženec, ve svém černém šatě a bílém čepci podobná řeholnicím; ten šat smutku hodí se pro dívky a ženy.

Ale Bretoňka v srdci není smutná. Je statečná, připravená, odhodlaná; toť vše. Je to pravá křesťanská dívka a žena. Nejkrásnější slavnosti ve Finistéru je „Žehnání moře“.

Moře je živitelem zdejšího lidu. Ten Kristus Pán, který způsobil zahrnutí ryb, vládne přec i tomuto moři; může dát dobrý lov, může jej odříci a pak rybáři, celou noc pracující, ničeho nepopadnou. Tentýž Pán Ježíš, kterého budili uředníci-rybáři: „Pane, zachovej nás, hyne-me!“ může utišit bouři, když hrozí zdejším rybářům, může však také dopustit, aby byli vlnami pohlceni.

A proto jedné letní neděle celé pobřeží koná slavnost: Na záchranném člunu, ozdobeném věnci a bretaňskou vlajkou, sedí celá lodní posádka; kapitán na můstku, mužstvo korkovými pásy opatřené vesluje ke břehu. Od kostela pod baldachýnem ve slavném průvodu nese pan farář velebnou Svátost a vstoupí s ní na loď i všechno kněžstvo s ním. Loď odrazí od břehu za hlaholu zvonů a hudby; všechny lodi z přístavu, pro ten den vyzdobené kyticemi na stožárech a vlajkami po ráhnech, vyplují za záchranným člunem. Na širém moři plavci ustanou veslovat, vztyčí vesla. (Viz obrázek.) Hudba ustane. Kněz zanotuje loretánské litanie a pak zvláštní modlitby za požehnání moře. Loď kolébá se volně na vlnách, obklopena ostatními loďmi, kde lid klečí a modlí se. Po hladině zazní zvonek ministrantův. Na záchranném člunu vypálili slavnostně salvu. Monstrance zaskví se ve výši ve znamení kříže: Pán moře žehná vodám nesmírným i těm drobným lidem, kteří tu ve skořápkách budou s nimi zápolit o svoje sousto.... Pak zase za hudby a nábožných zpěvů dopluje celá výprava ke břehu, vystoupí kněz s Nejsvětějším i lid a v průvodu jde za velebnou Svátostí do kostela.

A na moři jako by utkvělo cosi z veleby Toho, na jehož pokyn čekají vlny i větrové.

Jak vyrůstají svatí.

P. Vošahlik, C. SS. R.

Terezička: „Proč pak, tatínku, vždycky chodíš na mši sv. v šest hodin, každého rána, i v zimě? Mohl bys přece chodit na pozdější mši svatou.“

„Ovšem, že bych mohl, milé dítě, ale já raději chodím na ranní, je to mše svatá „chudých“.

„A proč jsi tak jmenuješ?“

„Protože chudým lidem, dělníkům a služebným, není možno jinak přijíti ve všední den na mši svatou, leč když si přivstanou; v pozdějších hodinách už nejsou volní, práce jim brání. Já jsem tedy rád s chudými na ranní. Mimo to si přivstávám „za pokání“. Konáním skutků kajících můžeme spláceti dluhy, můžeme dostičiniti nejen za své vlastní hříchy, nýbrž i za cizí. Hříšníkům, jejichž duše je pokálena hříchy, můžeme tak přispěti k očištění.“

Terezička se zamyslela. Kajícími skutky zachraňovati hříšníky, to jí bylo něco nového. Její mysl byla tím zaujata, když tu najednou — žbluňk! Naši poutníci, jdoucí právě podle vody, ohlížejí se a vidí svého průvodce, bílého psa Toma, jak vystrkuje z vody hlavu. Stačilo zahvizdnouti a pes vyhrabal se z vody a přiběhl. Voda z něho jen crčela. „Nyní buď hezky klidný a neotrásej se u nás,“ volala naň Terezička. Ale sotva to dořekla, spatřila, jak Tom si lehl do prachu na cestě a v prachu se počal válet, takže za chvíli byl celý zašpiněný a podobal se hromadě bláta — i vzkřikla: „Ó, jak je škaredý!“

„Vidíš,“ pravil otec, „to je obraz duše, která se válí v blátě hříchu a potřebuje, aby jiná duše obětavá přispěla jí na pomoc.“

Dlouhá procházka se skončila. Při návratu domů cítila Terezička — protože mnoho chodila a mnoho mluvila — náramnou žízeň.

„Ó Paulino, kdybys věděla, jakou mám žízeň,“ volala, vcházejíc do dveří.

Ale sestra Paulina měla zvláštní nápad. Ačkoliv nevěděla, o čem byla řeč na procházce, pravila: „A nechtěla bys obětovati svou žízeň za obrácení jednoho hříšníka?“

Terezička pochopila. Nabízel se jí kající skutek.

„Ó ano, Paulinko,“ přisvědčila bez váhání, ale povzdechla si při tom z hluboka, z čehož bylo patrné, jak velikou oběť přináší.

Ale Pán Bůh byl spokojen s dobrou vůlí. Netrvalo to dlouho a již tu byla Paulina s občerstvujícím nápojem. Dala jej Terezičce, aby pila. Při tom ji poučila, že jednu zásluhu má za tu dobrou vůli, s jakou se odhodlala, snášeti žízeň; druhou pak zásluhu, že bude míti za poslušnost, když teď poslechne a bude píti; a tak tou svojí zásluhou jistě přispěje k obrácení ne jednoho, nýbrž dvou hříšníkův.

Co četla Františka z Havřic.

Do vnitra našeho svědomí uložil Pán Bůh: Víru, naději a lásku, to značí kříž, kotva a srdce uprostřed. Jako neprostupný pás obepíná tyto dary duše Desatera Božích přikázání. Dole sedí duše zadumané ve hříších, jež značí stromy jehličnaté. Nahoře anděl klepá na svědomí. Duše tímto dotekem se vzpamatuje a zachováváním Desatera Božích přikázání vzroste jako velký strom, dosahující až k nebesům, na němž jsou květy a ovoce dobrých skutků. — Pěkně četla a dostane knížku.

Ročník 14.

Únor 1927.

Číslo 6.

Ježíšek a chlapec.

B. P. Dlouhá.

„Ježíšku malíčký
rozpináš pažíčky —
co pak mi, Děťátko, co jen mi chceš?
Přitisknu hlavičku
ke tvému srdíčku:
pověz mi, snad že mne v náruč svou
zveš?“

„Chlapče můj, vydechni,
pak tiše poslechni
touhy mé po duších srdečnou
Přiváděj dušičky
pod plášť mé Maticčky,
chytej je v sladkou tu nebeskou léč.“

Jak jen se lapi tam,
v nebe je přijmu sám.
Buď lovcem duší mi pro nebe —
chceš?“

„A když jich odvedu
mnoho, co dovedu —
na mne se, Ježíšku, rozpomeneš?“

A jak to dělat mám?“
„Já naučím tě sám:
budeš můj svatý a horlivý kněz.
Měj čisté ručičky,
srdce jak jesličky,
pak ti v ně Tělo své položím, věz!“

Máti se přimluví:
Dej tomu hochovi,
Synáčku, u sebe mistečko kdes!
Za mne Tě pochoval,
duše Ti zachoval,
pro něž jsi pod křížem tolikrát kles! —

Řekni mi, dítě mé:
Odřek' bys matce své?“ —
„Srdce mi roste, můj Ježíšku, teď,
snad mi hrud' nestačí,
vzletěl bych nejradši!
Knězem tvým být chci! Ach, veď mne
jen, veď!“

Boží Tělo na moři.

Alfons Glos.

Již jsme osmý den na moři. Zažili jsme tu dosti veselých i smutných dní. Byly tu žerty a hry, zpěvy a hudba, ale i zima, studené vichry a nemoci. Někteří jsou doposud nemocní a sotva se sami nebo s pomocí stewardovou ráno dovlekou na palubu, ulehnou do lenošek a zamotaní v houně pozorují společnost. Je jim tu lépe než v kajutě.

Když se ukázalo slunce, ustal vítr a nebyla mlha, hned se paluba hemžila lidmi. I nemocným se značně ulevilo.

Takový pěkný den byl 31. května. Loď veplula do teplého golfského proudu. Lidé odkládali teplé šaty, sweatry a zimníky, v kajutách přestali topit a otvírali okna, aby i uvnitř lodi byl čerstvý, teplý vzduch. A jak bylo na lodi veselo! Mužové neseseděli v kuárně ani dámy v saloně ani děti se nekrčily v kajutách! Vše, co umělo a mohlo chodit, bylo na palubě. Ale nejen na jedné, nýbrž na všech třech palubách. Dole ve třetí třídě, nad ní v druhé i nahoře v první. To bylo jak o jarmarce. I nemocným se hned lépe vedlo. Nejveselší byly ovšem malé děti.

Na palubě druhé třídy je nízká střecha, která pokrývá hluboké skladiště. To skladiště sahá až na dno lodi. Co je v tom skladišti a jak je hluboké, na tom nezáleží ani dětem ani nám. Jen ta střecha láká celou společnost malých cestujících. Proto vzhůru na ní! Mnoho se nedomlouvali, protože si nerozuměli, ale stačilo jen ukázat a již se rozběhli. Jano byl mezi prvními. Hup nahoru. Již je tam. A za ním ostatní. Gizele to však nešlo. Je z dětí nejmenší. „Jen se neboj, my ti pomůžeme.“ Albín si lehnul na střechu, podal Gizele ruku a vytáhnul nahoru. Střecha je skoro plochá, takže nikdo nemůže sjet dolů a jen asi metr od země. Dole pod ní jsou židle a na nich jsou lidé. Čtou nebo spí.

Děti se nahoře hezky utábořily. Ale co budeme hrát? Už to máme. Na vojáky. Gizele se bude jenom dívat. Kluci začali válčit. Napřed jenom pochodovali. Potom utvořili dva šiky, lehali, vstávali, přeskakovali se a honili. Ale do Jana vjela slovácká krev. Fernando se mu nechtěl poddat a proto povídá Jano: „Poď za pase.“ Ten však nevěděl, co je to. A tu Jano místo vysvětlení popadl Fernanda v půli těla a porážel na zem. Klubko hochů se dívá na ně. Jak to jenom dopadne? Dupali, smáli se na celé kolo a byli při tom, který vyhrával.

Ale nakonec nevyhrál nikdo. Víte proč? Když byli v nejlepším, najednou se skulili se střechy dolů a zrovna jednomu spícímu do klína. Židle zapraštěla, spící se probudil, hleděl celý vyjevený na tyto dva meteory a než je chtěl změřit svojí pravicí, omlouvali se, že válčili.

Avšak na druhý den byla opět zima. Loď totiž zahrnula k severu směrem k přístavu Hallifax, kam vezeme několik vystěhovalců. Kapitán nerad pluje do Hallifax. V těchto místech bývá mnoho ledovců, které se v Severním moři utrhly a plují na jih. Tu před lety utonula loď Titanic. Však jsou tu na naší lodi dva plavčíci, kteří se z té lodi šťastně zachránili. Ti vykládají nyní cestujícím, jak to tehdy bylo hrozné.

Lidé napiatě poslouchají, co jim plavčík vypráví: „... Loď Titanic najela na takový jeden veliký ledovec a zlomila se v půli. Voda se do ní rychle valila, takže jsme nestačili zachraňovat lidi. Spustili jsme lodice a lidé se hnali do nich. Když jsme již s jednou lodicí odráželi na moře, zpozorovali jsme, že na tonoucí lodi Titanic zoufale pobíhá nějaká žena s dítětem. Tu jeden americký boháč vykřikl zastavit záchranný člun a tu ženu i s dítětem vzíti. Ale na lodici již nebylo místa. I skočil milionář sám do moře, aby udělal oné matce místo. Dlouho zápasil s vlnami, až konečně zmizel pod vodou a za ním sta jiných lidí i s lodí Titanic. Milionář však svou smrtí zachránil matku a dítě. Brzy se dostali trosečníci na jinou loď, která je vezla bezpečně dále...”

Lidé poslouchali a trnuli. Kdyby se to tak stalo nám! A začali se bát, když v dáli na obzoru se objevily skutečné ledovce. Byly tři na dvou stranách. Všechno se shromáždí u zábradlí. Dalekohledy jdou z ruky do ruky. Zvláště jeden ledovec je veliký. Jak je asi veliký? Z lodní kanceláře došla zpráva, že je 70 metrů vysoký a 1000 metrů dlouhý. Kapitán se o něm dověděl od jiných lodí jiskrovou telegrafií a svým teploměrem. Již ví, že je tu celkem třicet takových ledovců a proto jede velmi pomalu.

Na palubě lodi Veedan nebylo veselo od té chvíle. Děti si přestaly hrát a dospělí zvažněli. Vždyť takový ledovec pod vodou je devětkrát větší nežli nad vodou. A třeba pod vodou má dlouhé ostny, tyto ostny mohou být již blízko naší lodi. Což, kdyby se takový nějaký úlomek zabodl do nás. Vloni se v těchto místech ponořily tři lodi!

V takových obavách minulo celé odpoledne a zvláště večer nedala starost usnouti.

A neméně starost o lidi a o Veedan měl kapitán lodi Król. Již několikrát tudy jede a vždy se ho zmocní starost, aby šťastně proplul pásmem ledovců a zavezl lidi na druhý břeh Oceánu. Je nesmírně svědomitý a přísný. Jeho široká hlava, pokrytá bílými vlasy pečlivě učenými, dodává mu zvláštní důstojnosti.

Tuto noc sedí u kormidla a hledí zasmušilým zrakem do dálky. Je děsná tma a pro mlhu sotva několik metrů může vidět. Proto zmírní rychlost a co chvíle spouští kohoutek, aby sirena zahučela a upozornila jiné lodi, které snad tudy také jedou, že je zde. Jeho oko je upřeno na tři teploměry, vlevo, vpředu a vpravo. Dle toho, jak klesá nebo stoupá na nich teplota, řídí směr lodi. Nyní klesá teplota na levém teploměru. To znamená, že na levé straně pluje ledovec. Proto zahýbá napravo, aby mu vyhnul. Nyní zas na pravém teploměru klesá teplota. Ba, co! Teplota klesá i na předním. Plují tedy proti ledovci. Teplota klesá nápadně rychle. Musím zastavit loď, abych do ledovce nevrazil. To by byl náš konec. Loď stojí uprostřed širého moře. Stroje pracují, ale kapitán nedá lodi jeti dále. Čeká, co mu ukáží jeho teploměry. Teprve až se teplota ustálila, zahýbá pomalu nalevo, kde unikl nebezpečí.

Taková byla skoro celá noc. Jen opatrnosti kapitánově bylo co děkovat, že Veedan vyvázl z nebezpečného ledového pásma bez nejmenší pohromy.

Ráno jsme se probudili a loď jela obyčejnou rychlostí. Všichni si

oddechli. Málokdo si však vzpomněl, že by se mělo kapitánovi poděkovat za obratné řízení lodi po celou noc.

Na všech je vidět radostnou náladu. Již zítra budeme v Halifaxu! Zítra, na Boží tělo!

Na Boží tělo bývá u nás na Moravě velice krásně. Děti se již několik dní těšívají. A na Boží tělo se nastrojí za družičky, vezmou košíček s květinami a běží do kostela. Tam se řadí do průvodu a po mši svaté jdou před Pánem Ježíšem po ulici. Na náměstí nebo na návsi jsou překrásné oltáře; na těchto oltářích jsou svíce, květiny, kříž a obrazy. Všechno je tu tak čistounké a milé, aby se to Ježíškovi jen hodně líbilo. A na cestě bývají aleje bříz a země poseta listím nebo květinami. Na nebi svítívá slunečko. Takové bývá Boží tělo na Moravě, a myslím, všude na zemi.

Ale na moři takové Boží tělo nebylo. Nikde nevidět ani jednoho stromku ani travičky ani květiny. Odnikud neběží družičky, nikde se nestaví oltáře. O břízách tu není ani zmínky. Jen chudobný oltář nachystal steward na stole v saloně, obyčejnou skládací desku, v ní kámen se svatými ostatky a dvě ohořelé svíce z bílého parafinu. Přišli mnozí na mši svatou. Dospělí i děti jsou tu shromážděni na Boží tělo. Klekli jsme a salonem zazněly české a slovenské písně. Mši svatou sloužil náš vůdce pan biskup Kašpar z Králové Hradce.

Vpravdě chudičké bylo Boží tělo na moři. Chudičský stánek čekal na příchod Ježíše Krista. A myslíte, že Pán Ježíš nepřišel? Že se za nás styděl? Ó, nikoliv, přišel i mezi nás. Sestoupil při svatém pozdvihování na ten chudičký oltář na naší lodi. Byl mezi námi a my jsme jej potom přijímali. Pan biskup Jej nesl od jednoho z nás ke druhému a místo na oltář Jej kladl na náš jazyk, abychom se s ním spojili. Pod námi hučí stroje a celá loď se chvěje. To byla jediná hudba v tu chvíli. A venku byla zesilována vichrem, který na napiatých lanech hrál divnou píseň. Družičkami byly nespočetné vlnky a vlny, které se neustále zvedaly a vyskakovaly, přirážely se na loď a zas od ní se odrážely, vystupující až skoro k oknům, jako by se chtěly podívat do světnice na Boží tělo. Takové bylo to Boží tělo na lodi Veedan.

Po mši svaté jsme se šli podívat na palubu. Ale byli jsme tam nevlídně přijati. Mlha, děsná severská mlha, sychravá a dusivá mlha, přeháněla se prudkým větrem přes palubu. Je, jako by pršelo. Slaná mořská pěna sedí na palubě, lidé padají na hladkou zem, utíkají za větr a v zátíší skrčení pozorují plavčíky, jak zlehka šplhají po lanových žebřích vzhůru a dolů, jak navlékají na veliké kladky těžká lana a jak je přivazují k velikým jeřábům. Dnes totiž přípluje Veedan do kanadského přístavu Hallifax. V tomto přístavu vylodí několik lidí a náklad a pojedje potom ihned ještě dnes do New Yorku. Plavčíci mají tedy velmi pilno.

(Pokračování.)

Také hromniční obrázek.

Panna Maria prostřed světél se modlí před Nejsvětější Svátostí.

Pořádek v hlavě a pořádek v srdci.

B. P. Dlouhá.

„Mamí, já si už nikdy nebudu s Karlou hrát, už mi tu stavbu dnes stokrát zbořila!“

„Stokrát? Počítej do sta!“

„Ale mamí . . .“

„Jen počítej!“

„Jedna, dvě, tři . . .“ Lidka počítá, už je u dvacíti. Maminka ji přerušila: „Nu, tolikrát ti to rozbourala?“

„No, tolikrát ne, ale . . .“

„Jaké ale? — A řekla jsi, že stokrát. Tak jen dopočítej, abys viděla, kolik jsi přidala. Dál!“

Lidce se nechce, ale musí. Při padesáti už natahuje moldánky.

„Jen dál! Abys viděla, jak jsi byla nespravedlivá!“

Lidka počítá a vzlyká.

„Tak vidíš. Karlunka ti zbořila ten tvůj most právě třikrát a ty jsi z toho udělala „stokrát“. Tři a sto — to je u tebe stejné? Máš ty ale nepořádek v hlavě! A pak nedovedeš být spravedlivá! Ještě že si andělíček ty Karlunčiny hříšky píše — a že to Pán Bůh sám nejlépe ví, kolikrát to bylo! Kdyby se na to zeptal tebe, ty, její sestřička, bys toho nažalovala! Místo tří hříšků hned sto! Jdi mi! Uklid si teď stavebnici a v hlavě si udělej také lepší pořádek, abys tolik nepřeháněla!“

Lidka utřela slzy a udivené Karlunce, která tomu mamínčinu kázání ještě nerozuměla, dala pusinku jako na odprošenou. Chvilí stála a přemýšlela, dělala si v hlavě pořádek. Po druhé řekne jen třikrát, když třikrát Karlunka rozboří její most. Byl takový pěkný, na kraji měl

vysoké sloupy a doprostřed postavila potom olověného vojáka. A když se Karlunka ptala:

„Voják jde po mostě, víš?“

Lidka odpověděla:

„Nejde, vždyť vidíš, že se nehýbá, to je zakletý most v zakletém městě.“

To si Lidka vypůjčila z pohádky, kterou jí tatíček přečetl z té velké knihy, co dostala od Ježíška.

Karla se snad dopálila, že voják nechodil, „jako“ — (ony mají všechno „jako“: tohle je „jako“ sloup a tuhle je „jako“ voda a tady přes ní vede „jako“ most) a tak rozmetla jediným máchnutím ruky celý zakletý most.

Nu, Lidka jí to už odpustí a půjdou si raději hrát na maminky. Vezmou si panenky, to budou „jako“ děti, a půjdou s nimi do parku. Tamhle u okna bude „jako“ park.

„Pojď, Karlunko, vezmi si svou selčičku a budeme si hrát.“

„Ale Lidunko, vždyť jsi řekla, že už nikdy nebudeš si s Karlunkou hrát?“ připomíná maminka.

„Tak co mám dělat?“ zarazila se Lidka.

„Jen si hrej, ale po druhé neříkej nikdy, vždyť to nevydržíš ani chvíli, aby sis se sestríčkou nehrála. Chvilka a nikdy — rozumíš? Zase ten nepořádek v hlavě!“

Lidka má mnoho co zápolit se svým nepořádkem v hlavě. Tatínek říká, že má tuze velké oči, neboť všeho vidí mnoho a všechno tuze velké.

„Maminko, hádej, kde jsme byli s tatíčkem! No, to do smrti neuhodneš!“

„Kudy jste šli? Vzhůru, dolů?“

„Nu, takhle, dolů!“

„Tak jste byli ve hradě!“

„Uhodlas! Ale tam ti je oken, milion! A před hradem stojí dvě tyče, vysokááánské, až do nebe! A na schodech tam stojí na stráž dva vojáci a ti se ani nehnu celý den!“

Tatíček nestačí Lidku opravovat: milion těch oken není, jenom několik set. A do nebe ty tyče také nedosahují, nejsou ani tak vysoké, jako hrad. A ti vojáci tam nejsou celý den...

Maminka zas myslí, že má Lidka tuze horké srděčko.

„Mami, pojď ke mně, nebo neusnu! Mám tě tak strašně ráda!“

„Proč „strašně“? Jak to je „strašně“?“ ptá se maminka.

„Já nevím, ale strašně. Cilka mi chtěla zpívat „Osířelo dítě“, ale já jsem nechtěla. Jen začala a už jsem musila plakat. A tak jsem si myslela, že tě mám strašně ráda.“

„Má hlavičko... Ale já bych chtěla, abys mne měla dobře ráda, ne strašně.“

„A jak to je, dobře?“

„Tak, jak to chce Ježíšek. A Ježíšek chce, abychom měli maminku a tatínka a sestríčku moc rádi, móóóc, slyšíš? Ale přece nejvíce Pána

Boha, Jeho, Ježíška samého. Však jsi slyšela o Abrahamovi, jak mu Pán Bůh přikázal obětovati syna Izáka na hoře Moria. Pán Bůh chtěl věděti, má-li Abraham svého syna dobře rád. A měl; neměl Abraham raději Izáka než Pána Boha. Proto mu Pán Bůh Izáka nechal; anděl zadržel ruku Abrahamovu a jiná oběť byla obětována. I ty musíš mítí Pána Boha ráda nade všechno, více než maminku a všechny ostatní. A kdyby ti Pán Bůh i maminku vzal, musíš býti statečná a říci Ježíškovi: Mám Tě tak ráda, Ježíšku, že Ti ráda maminku dám!"

„Ach maminko! . . .“

„Dušičko! Rozumíš mi?“

„Rozumím, maminko . . . Ale . . . je to strašné . . .“

„Ano, to je to strašné milování Ježíška. Strašné, ale přece krásné a milé. Pán Bůh odměnil Abrahama za to, že Ho miloval nade všechno. Pán Ježíš odměňuje ty, kdo Ho milují nade všechno. Napřed Jeho, potom maminku, tatínka, sestřičku, velebného pána, dědečka, babičku, strýčky, tetičky . . .“

„Ach, maminko moje . . .“

„Ano, dušičko, to je pak také pořádek v srdečku. A když nás takhle pěkně po řadě srovnáš v srdečku, pak můžeš přidati celý svět a nebude to přehánění a žádný nepořádek v hlavě. Ale jen tak to smí jíti za sebou. A té první Lásce, Ježíškovi, musíš pověděti svá největší slova. Taková: Ježíšku, mám Tě ráda strašně, nade všechno, bez konce, nesmírně, silně, s t r a š n ě! Dokáží Ti to. Budu hodná. Dám Ti všechno, co ode mne požádáš, i maminku!“

„Mamí . . . já nevím . . .“

„Co nevíš? Máš-li tolik Ježíška ráda? Má dušičko, chtěj a naučíš se tomu. Mnoho malých dětí to dovedlo. Měly pořádek v srdečku. Ten je ještě těžší než pořádek v hlavě. Ale víš už, co to je, mítí s t r a š n ě ráda?“

„Vím . . .“

„A chceš mne mít d o b ř e ráda? Víc Ježíška než mne?“

Lidka mlčí.

„Řekni, dušičko moje! Neboj se! Ježíšek sám ti pomůže, abys to dovedla! . . .“

„Chci, maminko!“

„Dítě! Budu se za to modlit! A teď spi, nemysli už; do spořádaných srdeček Pán Bůh dává tiché sny. O nebi. Dej ti Pán Bůh dobrou noc!“

Jak ráda měla sv. Terezička chudé.

P. Vošahlík C. SS. R.

Bylo pondělí. Celé průvody chudých přicházivaly vždy v pondělí ke dveřím domu. Týdenní almužnu rozdávala jim obyčejně služka Viktorka.

„Dnes je pondělí, to budou chudí každou chvilku zvoniti u dveří. Ó, kéž bych směla zastupovati Viktorku!“ Tak volala Terezička hned, jak se ráno probudila.

Starší sestry jí to dovolily, aby byla toho dne — k veliké své radosti — „služkou chudých“.

Po každé, jak zazněl u brány zvonek, Terezička radostně poskočila, otevřela bránu a chudým, kteří čekali na chléb, posloužila vždy s dojemnou laskavostí a uctivostí, mile se usmívajíc na každého.

Jednou však přiběhla k sestře Paulině s úzkostí. „Ó Paulinko, je tam chudá žena, je bledá a nemocné dítě má v náručí.“ A výmluvným pohledem prosí Terezička o dovolení, aby směla dáti v ě t š í almužnu. Stalo se podle jejího přání. Ó, jaká radost! Za malou chvíli přiběhla opět k sestře Paulině a radostně jí zvěštovala, jak vroucích a srdečných důků se jí dostalo od žebráčky a jak tato svolávala na ni požehnání Boží. Slzy radosti kanuly Terezičce po lících, tak byla dojata blahopřáním chudé ženy.

Nerozdávala však Terezička almužny jen v pondělí, kdy žebráci přicházeli hromadně. Každého odpoledne, když byla s otcem na procházce, naskytovaly se jí příležitosti ke skutkům milosrdenství. Potkali často chudého člověka. Radostný a milý to byl úkol pro soucitné děvčátko, podati mu almužnu.

Nemělo by to konce, kdybychom chtěli vypravovati všechno, co Terezička konala nebo chtěla konati pro chudé. Ke všem měla srdce soucitné a těšila se, až bude v nebi, že bude dobrodiní prokazovati lidem na zemi. Přání její se splnilo, jak to dosvědčuje „dešť růží“ (milostí) s něbe přicházející na její přímlovu. —

Mohl bych vám, drahé dítky, vypravovati ještě mnoho věcí z dětství svaté Terezie, ale bylo by to příliš dlouhé. Vynechám tedy některé události, zvláště ty, o kterých jste již četly. V čísle 4., ročníku XII., četly jste o prvním svatém přijímání naší Terezičky. K tomu přidávám již jen poznámku, že onen slavný a radostný den prvního svatého přijímání připadl do mariánského měsíce máje. Bylo to 8. května 1884, kdy Pán Ježíš ponejprv zavítal do nevinného srdce, které po něm tolik toužilo a tak vroucně mílovalo jej i jeho Matičku. Terezička, vděčná za to, že Spasitel se jí daroval, darovala se jemu, odevzdala se mu navždy. Ale též Marii Panně se zasvětila téhož dne. Byla to krásná a dojemná slavnost, kdy dítky, přistouпивší společně k prvnímu svatému přijímání, odpoledne společně se zasvěcovaly nebeské Matce své. Terezička, která již byla sirotkem, ztrativši záhy milovanou matinku, tím vroucněji se přivinula k Matičce nebeské. Jménem všech ostatních dítek, s nimiž klečela před oltářem Panny Marie, přednesla zásvětnou modlitbu. A co tenkrát si umínila, to plnila po celý život svůj: Byla hodným dítkem Marie Panny. A Maria Panna byla jí vždycky dobrou Matkou.

Ročník 14.

Březen 1927.

Číslo 7.

Pán Ježíš se ohlíží.

Po tobě se ohlíží, zdali v postě přijdeš mu pomoci v jeho utrpení zdali také v postě poneseš kříž; zdali v postě budeš si něčeho odpírati, více se modliti, vzpomínati na trpícího Pána Ježíše.

Otče náš.

K. F.

1. *obrázek.* — „Bernarde, pojď už!“ — Bylo třeba laskavé pobídky, aby se hošík rozloučil s hrobem drahého tatíčka. Již pronesla matička v slzách poslední „S Pánem Bohem“ a povstala — jen její nejmladší ještě klečí. Kdyby se ho tázala: „Což tě tak drží u toho hrobu, hošíčku?“ — odpověděl by: „Vzali mi tatíčka a já bych ho ještě tak potřeboval, jsem tak malý, slabý.“ — — Hle, Bernarde, neodnesli ti jej ve chmurný den; s nebe padají paprsky slunce až na dno hrobu — chtějí ti osladit tu trpkou skutečnost. Bernardovi se zdá, jako by s nimi také se spustil jeho strážný andělíček a šeptal: Hle, já stojím u trůnu Božího. Viděl jsem krásnou duši tvého tatíčka k nebi se vznášeti a nyní požívá s nebešťany ovoce svého života a své hořké nemoci. Neboj se, pamatuje, patří s nebe na tebe, přimlouvá se za tebe u Otce nebeského. Největší radost má, když se živou vzpomínkou na tatíčka modlíš se důvěrně a zbožně „Otče náš...“, neboť Pán Bůh jest ten pravý Otec, od něhož všechno máme. — Potěšen odchází Bernard s úmyslem, že se každodenně pomodlí: „Otče náš...“

2. *obrázek.* — — „Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou; již nejsem hoden slouti synem tvým.“ Toť hořký nárek syna zbloudilého. — Byl hezký, bohatý, svět ho tak usměvavě k sobě lákal: „Přetrhni otcovská pouta, vybav se z dohledu, napomínání a kárání i při nejmenší příležitosti — pojď za mnou, okus mých radostí!“ — — Šel, jásal, že je volný jako pták, jenž utekl z klece — radoval se, že měl veselé společníky. Měl jich mnoho — vždyť za boháčem se žene celý svět. Brzy však pozbyl peněz — pozbyl zároveň přátel — pozbyl radosti a zdraví duše, svěžesti těla. Za krátký čas ho vidíme na venkovském dvoře pásti vepře! — Toto zaměstnání ho přivedlo k rozumu. Vzpomíná na otce, jak dobře se tam měl. „Kdo ví, zda ještě žije, zda by mne nepřijal za služebníka? Tam bych se měl přece trochu lépe než zde v cizině, v pohrdání.“ Želí svého dosavadního chování k dobrotivému otci. Zároveň se probudila v něm radostná naděje: Snad ještě není všechno ztraceno — půjdu k tatíčkovi, vrhnu se mu k nohám, odprosím ho za všechna provinění, zvláště, že jsem ho tak drze opustil, možná, že mne potom přijme za služebníka. — Jde, nejraději by však letěl k domovu. Srdce mu tluče radostně — zároveň se však bojí, jakého přivítání se mu dostane. Vidí dům, vidí ale ještě více. — Ta postava, která hledí právě na tuto cestu, kterou přichází, jest jeho milovaný otec. Neodvrací se přísně od svého syna, nýbrž jde — ne — „běží“ mu vstříc. A „padl mu kolem krku a zulíbal ho“. — Touto otcovou dobrotou překonán vzlyká marnotratný syn: „Otče, zhřešil jsem... již nejsem hoden slouti synem tvým“... ale dále ho nenechá otec mluvit — to slovo „otče“ mu již stačí... když ty mne nazýváš otcem, přijímám já tebe zase jako milého syna; budeš (zase) jako syn v otcovském domě! Na důkaz úplného smíření dává mu přinést nové sváteční roucho a obuv, když ho vidí tak rozedraného, a vystrojí mu hojnou hostinu... „i počali se veseliti“.

3. *obrázek*. — „Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne! ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.“ — Kdo to tam klečí v zahradě Getsemanské s tváří až k zemi skloněnou? Jest to náš božský Spasitel — vysílá tyto vroucí vzdechy za hříšníky, tedy za nás. — Volá k Otci nebeskému. Ale tu neslyší laskavou odpověď: „Synu, vyslyšena jest prosba tvá.“ — Nebe zdá se býti zamčeno — jako by již dávno byl přešel čas, kdy se otevřelo a Bůh Otec vydal jemu svědectví: „Tento jest syn můj milý, toho poslouchejte.“ Hněvá se snad Otec nebeský, že mu to přání ihned neplní? — — Ježíš se modlí snažněji a v krvavém potu volá po třetí: „Otče, všechno je ti možné, odejmi tento kalich ode mne!“ — Tu přichází anděl k němu, aby ho potěšil — v rukou však drží ten — hořký kalich: „Jest to vůle Otce — vypij jej, obětuj svá muka za hříchy světa. Jest to jediný prostředek k jich vyhlazení a usmíření nebeského Otce.“ — Smrtelná úzkost před umučením a potupnou smrtí ustává, odevzdaně šeptají rty Ježíšovy: „Otče, tvá vůle se staň!“

Milé dítě! který obrázek se ti líbí nejvíce? Myslím, že ten druhý, a přál bych si, aby ti tento radostiplný příběh co nejdéle utkvěl v paměti. Na 1. obrázku vidíš dítě toužící po tělesném otci. Važ si i ty dobrého, milého tatíčka. — Na druhém obrázku vidíme sami sebe. To jest obraz našeho života. Ten dobrý Otec jest v nebi, k němuž se modlíme „Otče náš...“. A toho jsme i my opustili, ztratili — *hřichem*. Hřešíme, litujeme, vracíme se k dobrotivému Otci — *sv. zpovědí!* — A 3. obrázek co nám povídá? — Když jdeme ke sv. zpovědi, když se chceme opět s „nebeským tatíčkem“ smířiti, podobáme se onomu synu v roztrhaných šatech. Tak špatně, ošklivě vypadá naše duše. A přece se můžeme s důvěrou blížiti vznešenému Otci při vzpomínce na třetí obraz. Řekneme: „Otče náš, my jsme sice chudičci, co my ti můžeme přinést jiného než své hříchy? — — Avšak pohlédni na rány a krev svého Syna — a oblec naši ubohou duši do nových šatů, dej jí *svých milostí*. — A milosrdný Otec přijímá tuto obět s radostí. Smířen chce tě blíže přitáhnout k sobě — zve tě k *hostině*. Podává ti k jídlu svého Syna — *ve sv. přijímání*.

Ó sladká hostino — ó milosrdný, dobrotivý „Otče náš!...“

Salvator mundi.

Alf. Glos.

Co chvíle čteme, jak je v Rusku zle. Zvláště nás bolí, že již malé děti jsou zkaženy. Některé z nich žijí jako tuláci. Nemají ani rodičů ani domova. Toulají se po ulicích a žebrají nebo kradou. V noci spávají ve starých opuštěných domech. Jsou plny špíny a nakažlivých nemocí. Málo kdo se o ně stará. Žijí často ve větších skupinách a nedají si od nikoho poroučet. Mnozí z nich jsou již zločinci.

Jak ruským dětem pomoci? Prozřetelnost Boží vnukla svatému Otci v Římě, aby se za všechny Rusy modlil. Pán Bůh chce mítí Rusko v katolické církvi. Dokud budou Rusové pravoslavnými, dotud nebudou

míti síly, aby se ubránili všemu tomu zlu, které jim nyní tolik škodí. Svatý Otec prosí a nařizuje všem křesťanům a zvláště všem katolickým Slovanům, aby se za Rusko modlili. Všichni Slované mají býti v katolické církvi. Potom budou jednotni a silní. To si přeje svatý Otec v Římě.

Chceš, milé dítě, taky pomoci? Přidej se k modlitbám svatého Otce a modli se za nešťastné Rusko.

Na tuto výzvu, učiněnou v Patronátě dne 7. února, přihlásili se všichni hoši k pomoci. Jedni se chtějí modlití. Oznamují hned, co se chtějí modlití. Druzí slibují pozornost ve škole. Jiní opět pilnost, uctivost, svornost a tichost. S dychtivostí přemýšlejí a oznamují, co budou na úmysl svatého Otce dělati. Jen jim očka září, jsou plni soucitu a ochoty. „Já“, „já“, „já“, „já“, „já taky“, 81 já! Jsou odhodlaní jít a vykonat pro ruské bratříčky všechno. Slzy se derou do očí při pohledu na tyto apoštoly, nepatrné tělem, ale velké obětí.

Milí čtenáři! Připojte se k těmto hochům. Jeden hoch dokonce přinesl dva kabáty a vestu. „Pane velebný, to je pro ruské chlapce.“ Není ovšem třeba, abyste obětovali takové dary, kterých nemáte. Dejte své dobré srdce, dobré skutky, dobrá slova a dobré úmysly. To obětuje denně na oltáři.

Svatý Otec vás prosí, abyste se modlili tuto modlitbu: Spasiteli světa, spas Rusko. — Prostějovské děti to umějí i latinsky: Salvator mundi, salva Russiam. — A aby se jim tato modlitba lépe pamatovala, mají na ni tento nápěv:

Ovšem dívky nechtěly zůstatí pozadu a přihlásily se k obětem taky. Některé z nich napsaly své oběti na list. Tak na př. „Budu hodná, budu poslouchat maminku, ve škole budu pozorná, při vyučování nebudu mluvit, všechno budu konat s ochotou, na příklad: učit se, psát úlohy a jiné. Budu se zbožně modlit, budu chodit do kostela, i když bude škaredě. To vše obětuji pro Rusko.“ (M. R.) Jiná píše: „Budu pokojná, budu trpělivá, budu poslušná, ve škole se budu slušně chovat, v neděli půjdu ke svaté zpovědi a ke sv. přijímání; budu chodit do kostela a budu se za ně každý den modlití Otčenáš a Zdravas, Maria. To obětuji za Rusko.“ (J. R.) Jiná píše: „Budu trpělivá, snášenlivá, pracovitá a pilná, budu práci konat s velkou ochotou a poslouchat maminku a tatínka, co mně nakáže. To všechno obětuji pro ubohé ruské děti.“ (B. K.) Nebo: „Vždy se za ně modlím, a to ráno, v poledne a večer. Jsem-li na svatém požehnání, déle tam zůstanu a modlím se za ně. Ve škole jsem na ten úmysl pozorná. Jsem-li napomenuta, vždy poslechnu a neodmlouvám. Doma úslužně vyplním vše, co mně rodiče nakáže. Jsem klidná a pokorná. Vždy s radostí každému pomohu. To vše obětuji za ruské děti.“ (E. N.) Jiná se táže: „A co já učiním? Zvláště

pro nebohé ruské děti? Každý den se za ně pomodlím Otčenáš a Spasiteli světa, spas Rusko. Budu se snažiti, býti pokojná." (M. C.)

Některé děti mají tuto modlitbu napsanu na sešitě nebo na pouzdře (Jiřina a Lidka), jiné si modlitbu říkají, když jsou vyvolány (B. K.), nebo večer nebo cestou a podobně.

Všechny děti přinášejí oběti za Rusko rády. I vy číňte totéž. Modlete se „Spasiteli světa, spas Rusko“, zpívejte si tuto modlitbu, napište si ji na vynikající místo, abyste ji měli stále před očima. Obětujte se, číňte dobré skutky na úmysl svatého Otce. Ať je nás mnoho, ať jsou to tisíce proseb, obětí a zásluh. Vše pro Rusko!

Z Halifaxu do New Yorku.

Alf. Glos.

Sedíme v jídelně u oběda. Po ranní mlze a zimě je tu velice příjemně. Vzpomínáme na svou vlast, jak je tam již po Božím těle a jak bylo asi velice krásné, kdežto tady je pořád zima. A jedeme stále k severu. Všichni jsme přesto veselí. Vždyť dnes uvidíme Ameriku. Ne sice ještě Spojené státy, nýbrž Kanadu a přístav Halifax. Toto slovo je známé. Kdo jezdíval na bruslích, míval taky brusle „halifaxky“. Jaké to město asi je? A jaká je ta Kanada?

Kanada je země ležící na sever od Spojených států. Je to velická země. Ale obyvatel má poměrně málo. Jen asi 8,700.000. Největší město je Montreal. Má dle posledního sčítání (1921) 620.000 obyvatel. Halifax čítá 58.000 lidí.

Zatím co se těšíme na americkou půdu, vzkřikne kdosi: „Země!“ Hned byly oči na stopkách. A někteří se již zvedají a běží k oknům, které již sklepníci otevírají, aby učinili cestujícím radost. Skutečně. Naše loď pluje tiše podél lesnatého pobřeží Kanady. Skoro všichni cestující jsou rozechvěni. Amerika! Amerika!!

To již z oběda není nic. Cestující běží na palubu a zrovna k zábradlí. Tak dychtivě si prohlízejí zemi, jako by země nikdy neviděli. Jak je dobře na zemi, víme, až jsme 9 dní byli na širém, několik tisíc metrů hlubokém Oceáně. Již jsme v zálivu, vidíme anglické pevnosti chránící přístav, vidíme lodi malé i větší, parníky i plachetní, obchodní zámořské i rybářské. V dáli tam za vrškem se zvedá tovární komín. Tam již zas továrna, tam je jich více, ano, to je již Halifax. Vidět již i jiné domy a kostely. Leč jedno nás tu hned překvapuje a to je, že tu teprve začíná jaro. V temných lesích stojí holé břízy a tráva je dosud stlačená slezlým sněhem.

Veedom zastavil. Připlul k němu kanadský lékař. Vystoupil na naši loď, aby se přesvědčil, zdali na lodi není nějaká nakažlivá nemoc. Bylo všecko „allright“ (čti: ólrajt), všechno v pořádku! Angličan odplul na svém parníčku a Veedom si vesele zapísknul. Jel volně do přístavu. V přístavu již stáli lidé. Byli zvědaví na Evropany. Naše loď tiše přistála a zastavila. Spustili kotvu a přivázali loď k velikým železným pilířům. Z přístavní budovy asi ze druhého poschodí vysunuli most na loď.

Vystupovali napřed lidé, kteří jedou do Kanady. Mezi nimi je i malý Albín. Hoši budou mít o jednoho kamaráda méně. Albín jede s maminkou za tatínkem, který je v Kanadě dělníkem. S Bohem, hochu! Buď šťastným a požehnání Boží nechť tě doprovází. — — Potom mohli vystoupiti jen cestující I. třídy. Šli rádi prohlédnout si město, které se rozprostírá na mírném svahu. Ostatně i s lodi viděti jeho domy, štíhlé kostely a továrny. Proto těm ostatním nebylo líto, když musili zůstat na lodi. Zato jsme měli jinou podívanou. Na palubu přišli s pevniny novináři, obchodníci, fotografové, agenti a podobní lidé. Měli jsme hned práci. Jedni píší domů, jiní čtou americké noviny, posílají telegramy anebo píší poznámky, jiní si prohlížíjí pestrou společnost na palubě, zvláště nové cestující, kteří s námi pojedou do New Yorku. V novinách již taky bylo, že z Čechoslovenska jede lodí Veedam větší výprava na eucharistický kongres do Chicaga. To nás ovšem velice potěšilo.

Mezitím měly jeřáby mnoho práce. Vylodují a naložují nové zboží. Musejí pospíchat, protože čím déle stojí loď v přístavě, tím více musí za přistání platit.

Dole před lodí pobíhají halifaxští kluci. Jedni jsou bílí, druzí jsou černoši nebo míšenci. Podle chování jsou však všichni stejní uličníci. Pokřikují na nás nahoru a rádi by tak nějakou památku z Evropy. Kdosi jim shodil peníz. S křikem se vrhají na kořist, válejí se v klubku a bojují o vzácnou evropskou památku. Tu, slyš! Opět to kdesi cinklo. Tam je. Hr na ně! Opět jsou kluci v chomáči, zadky a nohy vzhůru a hlavy a ruce kdesi na zemi hledají peníz. Každý chce býti šťastným majitelem. A kdo ulovil, utíká šťastně odtud. Ostatní pak dále zevlují vzhůru a čekají. Ale na tyto čeká děsné zklamání. Přišel strážník, pustil se do chlapců a za několik vteřin tu bylo jako po vyhoření. Kanadští strážníci nemají žádné zbraně.

Asi za dvě hodiny opustil Veedam přístav Halifax, veplul opět na širý oceán a hnál se plnou parou na jihozápad k New Yorku. Bylo již k večeru. Na lodi bylo velice veselo. Po večeri hrála hudba v salonně a na palubu si vynesli veselí cestující gramofon. Zpívali kolem, vesele hovořili a tančili. Na chodbách paluby se procházejí celé skupiny. V kuřáckém saloně je nejvíce hluku. U všech stolů je plno lidí. Nejružnější jazyky tu možno slyšeti. Zpívá se, žertuje, hrají různé stolové hry. Jako by to nebyla ani loď, na níž je tato veselá společnost. Ale že se občas zapotácejí dle většího výkyvu lodi nebo loď zapraští a drnčí, to je známka, že půda pod nohama je velmi vratká. U stolů v koutech jsou psací stoly. I ty jsou obsazeny. Někteří tu horlivě píší poznámky a dějiny své cesty, aby, až přijdou domů, měli o čem vyprávět. Jiní si tu píší náboženské promluvy, které budou mít v Chicagu před kongresem. To jsou čeští kněží. Dlouho do noci trvala veselost na lodi. A když všichni již spali, ostražitý vůdce lodi stál u kormidla a řídil ji, aby šťastně pozítřku přistála v New Yorku. Má zpoždění o celý jeden den, protože musila proplouvat mezi ledovci, ale zato bez pohromy sedí na vlnách.

Na druhý den bylo na celé lodi tak, jako když se doma líčí. Všechno

na ruby. Lidé se chystají na New York. Každý prohlíží svá zavazadla. Co budu potřebovatí nutně, to si dám do příruční tašky. Ostatní pryč, ať to nepřekáží. Proto ani na palubě není již taková společnost, jako jindy. Jen několik Američanů tu hraje „lopatkovou“. Děti si společně nehrají. Rodiče je co chvíle volají, rovnají na nich šaty, čistí je a napomínají. Sluhové pobíhají velice hbitě, mají mnoho práce s úklidem. Mužové vystěhovalci hledí starostlivě na západ, kde je jejich nový domov. Lodníci šplhají po lanových žebřících, natahují lana a chystají zavazadla na palubu. Ostatní cestovatelé s jakousi radostí pozorují tento ruch. Zvláště ti, co po celou cestu měli žaludek na ruby, se těší, že si jej na pevnině popraví. A my se těšili na české krajany a na kongres. Nikdo z českých poutníků nebyl vážně nemocen. Všichni jsme měli výbornou náladu a všichni, ať to byl pan biskup nebo prelát nebo farář nebo kaplánek, profesor nebo lékař nebo inženýr, všichni žili spolu jako rodní bratři. Všechny pojila jediná myšlenka a touha, vidět a prožít eucharistický kongres v Chicagu.

Ještě i v sobotu ráno bylo zamračeno a chvílemi přšelo. To je potom to moře takové hrozné. Černé tůně se hluboce otevírají, jako by chtěly někoho pohltit. Loď do nich zapadne a zastená, ale opět se tůň zavírá a nadzvedne celého obra i s lidmi v něm. Vlny s příšerným hukotem jako hory se ženou proti lodi a s boku. Veďdam je klidně krájí a odráží. Při tom zakolísá, zastená a zapraská až v základech, ale jede klidně dále svojí cestou. Je zvyklý na takové útoky dotěrných vln.

Díky Bohu, naše plavba je dosud velmi šťastna. Bez nehody a beze smutku přeplavali jsme Atlantický oceán. Tisíce kilometrů cesty jsou za námi. Přejeli jsme hloubky až 8000 metrů vody, vichory, ledovce a nemoci nám překážely, leč Boží ochrana bděla nad námi po celou cestu. Dnes uvidíme New York.

Každý je dychtivý a nedočkavý. Snad již nebude potřebí těch korkových pásů, co nad každou postelí visí pro případ tonutí. Ani na mořskou nemoc nikdo nemyslí. Ráno byla poslední vše svatá. Steward již dostal dva dolary za posluhu. Podobně i sklepník, cídič bot, sluha v koupeli a hudebníci. Lodníci již vynášejí zavazadla na palubu. Jeřáby již loví ve skladišti bedny a vynášejí je ven na velkou hromadu. Čím dále, tím více se zdá, že je blízko země. Po moři pluje více lodí různými směry. Voda již není jako inkoust tmavá, ale začíná blednout. Jenom loď stále stejně pospíchá vpřed, kde oko naše dychtivě vyhlíží zemi. Kde asi?

„Však tam již cosi vidět! — —“

„Kde? Opravdu?! — —“

„Hleď.“ Oko moje se zabodne do dálky, kde končí hladina moře a začíná obloha, je zvyklé nevidět více než tyto dvě a někdy nějakou loď. Ale nyní to není moře a hned obloha, to je země!

„Země, země,“ Lodí to zaburácelo jako o největších slavnostech zaburácí hrdlo bujného Slováka. Lodníci vyvěsili americkou vlajku. Vesele vlaje na pozdrav. Sirena hučí prodlouženým hlasem.

„Ó, ty vytoužená krásná země! Tebe hledal slavný Kolumbus. Ty vlasti divokých kmenů, ty štědrá země, zvoucí a lákající všechny pod-

nikavé a smělé odvážlivce; Ameriko plná práce a pokroku, ty země blahobytu a svobody, která letos chystáš slávu Dárci všeho dobra svátostnému Spasiteli, buď vítána."

Na všech palubách je nepopsatelná radost.

Loď veplula do prvního new-yorského zálivu. Krásné zelené stromy klátí se a šumí jako by na pozdrav. V nich se skrývají vily amerických občanů. Vjezd do přístavu chrání vojenská pevnost. A uprostřed soutěsky je ozbrojený ostrůvek, jenž jako by velel: „Stát!“ Skutečně, Veedam zastavuje. Připlul k němu úředník Spojených států a vstoupil na loď. S ním přišli jiní úředníci. Nastaly přehlídky. První byla lékařská, po ní přehlídka pasů a zápis peněz, kolik si jich kdo veze. Vše šlo po americku stručně a rychle. Když úředník vše zjistil, propustil loď k další plavbě.

Veedam má nyní volnou cestu. Šroub se opřel do vln a jede se dále. Břehy soutěsky se rozestoupily a před námi je opět širá hladina. A tu před námi zjevuje se v moři obrovská socha svobody. 100 metrů vyčnívá nad mořskou hladinou a zvednutou pravicí třímá pochodeň. Je to první obrovská stavba, kterou evropské oko vidí v Americe. A sotva ji mineš, již z mlhy vynořují se vpředu mrakodrapy. Škoda, že prší a že je mlha. (Pokračování.)

Co chtěl?

V neděli Devítník, dne 26. ledna 1902 se stalo toto v kostele svatého Ondřeje na Ile de la Réunion: Farář Lacombe sloužil mši svatou před vystavenou velebnou Svátostí. Když při obětování zdvihl oči, v monstranci místo Hostie viděl postavu vážného muže, obklopeného obláčkem. Po celou mši svatou to viděl. Obávaje se, že ho klamou oči, po mši svaté řekl oběma ministrantům: „Jděte k oltáři, pozorně hleďte, kde v monstranci jest Hostie, a povíte mi, co jste viděli.“ Hoši poslechli a vrátivše se vypravovali, že viděli místo Hostie postavu muže. — Zpráva o tom se rozšířila a zástupy lidí se vystřídaly, a až do odpoledního požehnání všichni viděli v monstranci postavu muže bledé, smutné tváře, tak, jak se maluje na rouchu Veroniky. — Chtěl Pán Ježíš říci, že jej lidé urážejí ve velebné Svátosti — a že chce jejich lásku.

Ročník 14.

Duben 1927.

Číslo 8.

Tři pohřby.

K. F. O. P.

1. Potom šel (Pán Ježíš) do města, které slove Naím, a šli s ním učedníci jeho a zástup veliký. Když pak se přiblížil ke bráně města, vynášeli mrtvého, jediného syna matky jeho, a ta byla vdova. A četný zástup lidu z města (šel) s ní. — Tak se potkaly dva veliké zástupy. „Kdo je to?“ ptají se zvědavě někteří z těch, kteří jdou na pohřeb. — „Ježíš Nazaretský!“ — „To by byl pohřeb, kdyby se přidal se svým zástupem k nám! Jaká by to byla čest a potěšení pro zarmoucenou matku!“ Vtom se sblížili — Ježíš a plačící matka! — Pojednou zazní vlídně: „Neplač!“ Toto jediné slovo vlilo nevýslovnou radost do srdce matky, oko se vyjasnilo — hledá toho, kdo promluvil. Ale Pán Ježíš se obrátil ihned k příčině jejího žalu, šel a dotekl se mar: „Mládenče, tobě pravím, vstaň!“ — Nosiči odskočili poděšení těmito slovy. — Je to možné, aby se něco takového stalo, aby mrtvý ožil? Pevně upřeli oči na mrtvolu. — Ký div! zvedá se, ačkoliv je zabalena. — Již sedí! — „Hle, matko, tvůj syn!“ obrátil se Ježíš zase k vdově, která se s děkovným výkřikem vrhla na kolena. Nemůže ani pochopit svého štěstí. Jak se vše změnilo! Má zase zdroj radosti — svého syna, nový život jí nastává. Božský dobrodinec zanechá ji v radosti — jde dále. Oči přítomných planou nadšením a všichni volají: „Prorok veliký povstal mezi námi.“ I ti, kteří o jeho moci pochybovali, jsou bázní celí rozechvělí. Vděčně volají: Bůh bdí nad námi, neboť v tomto velikém proroku „navštívil svůj lid!“

2. Před několika lety se přihodilo toto. V poslední pracovní den před velikonočními svátky řekl starý havíř nejmladšímu synu sousedky: „Já nemohu, nešel bys ty za mně na šachtu?“ — Mládenec zdravý, veselý ráno na kole odjel. Radost, že je to poslední den, hnala ho tak k svému cíli, práci v dolech. Myslil si: „Potom nastane odpočinek, klid, svátky...“ Anděl strážný však mu mohl zašeptat: „Ano, mládenče, nastane tobě brzy doba klidu! Ty vidíš paprsky sluneční, jež ti ukazují svět v celé kráse, dnes naposled. Sestupuješ do země k práci a místo práce bude ti hrobem!“ — Právě v poslední den zřítla se klenba. Po delších záchranných pracích byl dotyčný mladík nalezen, vynešen — — matce dovezen jako mrtvola! Odpočivej v pokoji, hrdino obětavé lásky k bližnímu!

Smrt neušetřila ani živitele vdovy! Také s ní šel veliký zástup — šel, rozešel se zase — u hrobu zůstala chudá vdova sama se svým žalem. — Co bychom my všichni jí přáli? Ó, kdyby Pán Ježíš také jí řekl: „Neplač!“

3. Malý poutníku, šel bys ještě na jeden pohřeb, pohřeb nejsvětějšího člověka, samého Syna Božího? „Ano, ano!“ slyším se všech stran. Tož pojďte! — Kdo je slabý, podej mi ruku, poněvadž musíme vylézat na horu dosti vysokou, Kalvarii! Když to dovedl Pán Ježíš s těžkým křížem, proč bychom to nedovedli bez kříže? — Na Kalvarii vidíme celé davy zvědavého Jerusalema. Počkejme chvíli, až ten rozeštvaný lid se rozejde, abychom rozeznali ty, kteří zůstali sv. ... u Pánu věrní až do smrti, a potom se přidáme k nim. Jak málo zůstane těch věrných! Jeden muž toliko a několik žen. Jediný svatý Jan, ten, jehož Ježíš zvláště miloval, šel za ním i na Kalvarii. Ukázal, že byl hoden té veliké lásky, že i on svého mistra miluje z celého srdce. — Panna Maria stála blízko kříže, slyšela poslední slova a vzdechy svého syna. Chtěla by za něho vše trpět — i zemřít. — Když pro jejího syna bylo vše pozemské dokonáno, duše se s tělem rozloučila, nastala pro jeho svatou Matku nová povinnost. Musela se postaratí o jeho pohřbení. Kde má hledat hrob?

Anežka, která tak ráda svátostného Ježíše přijímá, volá horlivě: „Ježíši, já bych Tě nedala do kamenného hrobu! — Ty musíš u mně, v mém teplém srdci odpočívat!“ Taktéž prosí Frantík i Toník. — Drahé děti, to je možno nyní, když je Pán Ježíš v malé hostii — ale tehdy byl veliký jako muž!

Boží prozřetelnost poslala dva dobré muže, Josefa a Nikodema, kteří se postarali o slavný pohřeb. Přinesli množství vonných věcí. S posvátnou úctou sňali krví zbrocené tělo s kříže, umyli je vodou a proudy svých slz. S bolestí pohlíželi Panna Maria na přípravy k pohřbu, ale odevzdaně šeptají její rty: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal. Jak se Bohu zalíbilo, se stalo...!“ — Malý zástup oddaných lidí doprovodil Spasitele na poslední cestě — a těžký kámen dutě dopadl na dveře hrobové.

Při prvním pohřbu nás těšila přítomnost Krista. Při druhém jsme po ní toužili, aby pomohl. Co máme nyní čekat, když sám klesl do hrobu? — Malověrní skutečně již neočekávali ničeho po smrti Kristově. Panna Maria však důvěrně čekala, neboť věřila ve vyplnění slova Božího. Pamatovala si dobře slova: „A třetího dne vstane z mrtvých!“ — Proč by nezpůsobil Pán Ježíš po svém vzkříšení první radost své drahé Matce, jejíž

srdcem nejdříve pronikl meč nad jeho utrpením? Proto můžeme klidně říci: Panně Marii se zjevil nejdříve! Ponejprv uslyšela mohutný pozdrav sborů andělských doprovázejících jejího Syna na vítězné cestě:

„Raduj se, nebes Královno, aleluja, aleluja, aleluja . . .!“ Raduj se i ty, že máš Pána Ježíše živého ve velebné Svátosti tak, jako byl při vzkříšení. A drž se hc jako Panna Maria. —

Zvířata a hříchy.

B. P. Dlouhá.

Naše Lidka říkává, že má v Paříži kamaráda slona. V Zahradě rostlin — „Jardin des Plantes“ — viděla tam jednou velikánského slona; tatíček ji vyzdvíhl a ona podala slonu do chobotu nějakou sušenku. Lidka tvrdí, že prý se na ní slon zasmál a z toho vyvozuje, že je to její kamarád.

Proto když viděla ve výšce na chrámu Panny Marie (Notre Dame de Paris) kamenného slona, hned ho zdola poznala a jen se divila, jak se tam dostal (myslila, že to je ten její kamarád). A pak, že tam takových zvířat bylo více, nestačila jí maminka vypravovat.

„Mami, proč jsou ta zvířata na střeše kostela? Co tam dělají, kdo je tam dal?“

Maminka připomíná Lidce místo odpovědi:

„Pamatuješ se, jak jsme v Bretani u moře přišli jednou ke starému kostelíku sv. Tugena? Kolem něho byl hřbitov s nízkou zdí, tu jsme musili překročit; vrata byla otevřena jen v neděli nebo pro pohřby. Hřbitov byl zarostlý vysokou travou a ten starý kostel v něm byl jako z pohádky. U vchodu do kostela ptala jsi se mne, co to je? Ve zdi byla tam mříž, za níž v plamenech svíjel se had s lidskou tváří, to vše z kamene; obličej měl potutelný a dobýval se ven. Nad mříží byl nápis: Věčný lhář . . . Víš přec, jak zlý duch — pokušitel svedl Evu, jak jí lhal i Adamovi, že budou jako bohové — a zatím byli nešťastní. Zlý duch lže stále lidem; svádí, pokouší je. Ti ale, kdo chodí do kostela, jdou tam poslouchati Pána Ježíše, který mohl o sobě říci: Já jsem Pravda. Na ty, kdo poslouchají Pravdu, milují Pravdu, nemá věčný lhář moci. Je spoutaný, uvězněný, svíjí se závistí a hněvem. Kdo by nešel do kostela zbožně a pozorně, s láskou k Pánu Bohu, vpouštěl by pokušitele s sebou. A přece do chrámu Páně nepatří, má zůstatí venku u dveří, jako tam u toho bretaňského kostelíka.“

„Ano, maminko, ale ten slon?“

„Počkej ještě, hned se dozvíš. Kdo stvořil zvířata?“

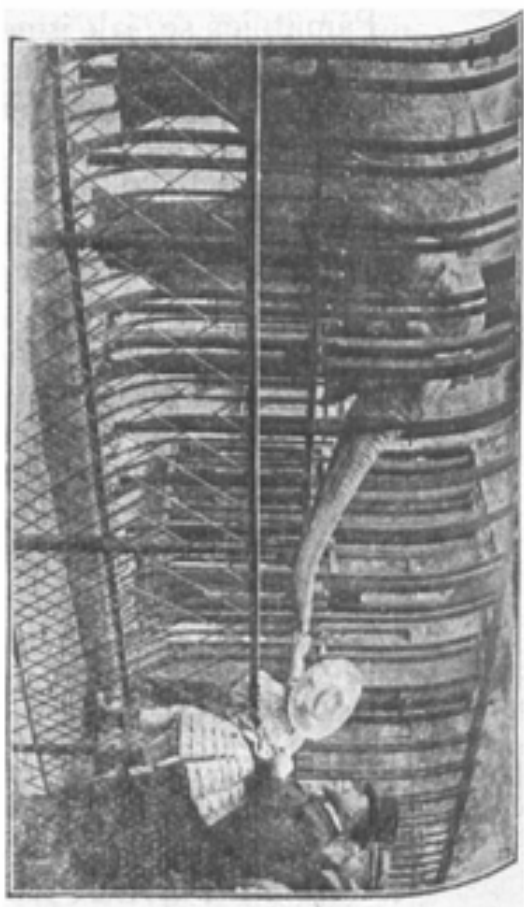
„Inu, Pán Bůh.“

„A když je jejich Stvořitelem, má je rád. Tak je má rád, že Duch sv. vzal na sebe podobu holubice — pamatuješ?“

„Ano, ano, když byl Pán Ježíš křtěn v řece Jordánu.“

„Ano. Však holubička je pták milý, všecek čistý a věru se každé oko pohledem na ni potěší. Proto si její podobu vybral Duch Utěšitel. A víš, kterému tvorů Bůh Syn bývá přirovnáván? Nu?“

„Nemohu si vzpomenout, maminko . . .“

Ke článku „Zvřata a hříchy“

„Jak to říká velebný pán, když se před sv. přijímáním obrátí k lidem a drží Ježíška ve sv. hostii?“

„Ejhle beránek Boží! . . .“

„Ano; jako beránek tichý, když veden je k zabiti, tak byl Kristus Pán mírný, když Ho křížovali.“

Lidka se zamyslí. Ale už zase má jakousi otázku, maminka ví, že po všem všudy zase dojde na slona. Proto ji předešla:

„Tvůrce miluje všechno svoje stvoření. O všechno se stará. Ale nejvíce ze všech svých tvorů miluje člověka, toho tvora, pro kterého Syn Boží umřel. Pro člověka Pán stvořil i zvířata, aby mu sloužila.“

„Slona taky?“

„Ovšem: každý slon není uzavřen v ohradě, kde slouží jen za podívání; slon v teplých krajinách nosí lidi i veliké náklady.“

„A jak se dostal na střechu kostela? . . .“

„Počkej, hned zviš. — Všechna zvířata nám nejsou k takové pomoci a užítku, aby za naše tělo pracovala, nebo našemu tělu byla pokrmem svým masem, tukem, vejci atd.; aby nám poskytovala vlnu na oděv a kůži na oděv i obuv. A přece mají nám být užitečná, ale musíme jim rozumět. Pak budou na prospěch a k užítku naší duši. Řekla jsem ti právě, že holubička se nám líbí pro její čistotu. Čistota je její krásná vlastnost. Můžeme se učit čistotě od holubice. Můžeme se učit od beránka tichosti a trpělivosti. Od orla, který vysoko létá, máme se učit, aby naše myšlenky rády zalétaly k Nejvyššímu, k Pánu Bohu.“

„A čemu se naučím od slona?“ ptá se už zas Lidka.

„Ještě okamžiček, dušičko, a už budeme u toho tvého slona. — Hleď, každé zvíře má nějakou vlastnost, buď pěknou nebo také nepěknou; o pěkných si máme myslit, že by bylo hanbou, abychom ji neměly my, když ji může mít zvíře; tak na příklad o čistotě. O nepěkné vlastnosti máme si pomyslit, že by bylo hanbou, abychom i my měli takovou ošklivou zvířecí vlastnost, na příklad . . . Nu, třeba pohled na telátko. To někdy nechce z chléva ven. Postaví nohy jako roubíky a ne a ne se hnout přes práh. Je neposlušné, umíněné. A přece ven musí. Nejde-li po dobrém, musí po zlém, je bito. Kdo nechce slyšet, musí cítit . . .“

Lidka má některé nemilé vzpomínky na tohle pořekadlo, proto to zamlouvá:

„Je slon taky neposlušný?“

„Není zrovna, ale za to je nemotorný. To není vlastnost tuze zlá, ale nepěkná. Kam šlápne, všechno roztříští, zašlápne, rozbije. Člověk musí být jemnější nežli slon. Musí dáti pozor, aby nic nezkazil, nezašlápl, aby někomu nezpůsobil bolest, aby se ho nešetrně nedotkl. Slon nepředstavuje ani tak hřích jako spíše nedokonalost. Ale i ta je ošklivá.“

„A proč ho dali až na střechu?“

Maminka se usmála:

„Už jsme u toho. Co je hřích a nedokonalost, nepatří do domu Páně. To musí zůstat venku. Naše duše má být chrámem Božím, chrámem Ducha svatého. Má být kolébkou Ježíškovou. Proto hříchy pryč! Ven s nimi! Až na střechu! Ony se nás drží, musíme s nimi až do smrti bojovat, pořád jako by nahlížely nám do duše, jenjen tam vskočit a usadit

se tam. Ale my s nimi budeme bojovat, my si budeme v srdci chránit Ježíška jako ve svatostánku — a pak ty všechny hříchy a nedokonalosti nebudou mít přístup do naší duše. A venku ať se šklebí, jek chtějí, my v naší katedrále, ve své duši, máme samou krásu i pokoj. Tam venku ať pokušitel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by lapil . . . Ať nám brání třeba jako chrlič na katedrále, který ze své tlamy lije dešť na naše hlavy, aby nám zabránil přijít k Ježíškovi . . . Ó ne, vody neutopí lásky, a ty nám nezabrániš, pokušiteli, věčný lháři!"

Lidka je zamyšlena. Ach, jak ten chrám celý žije! Pán Bůh uvnitř, pokušitel venku! V tolika podobách nejrůznějších hříchů. Malá dušička Lidčina touží: „Ježíšku, prosím Tě, ať mám duši jako kostelíček, buď u mne a zažeň věčného lháře!"

New York.

Alfons Glos.

Naši čeští přátelé si nás odvezli do hotelu Nassau. Bylo právě poledne a černí sluhové měli mnoho práce, aby všechna naše zavazadla včas dopravili do pokojů. Ale jen se smáli, jen se předbíhali.

A za nimi vedou do pokojů nás.

Světnice v hotelu jsou malé, ale účelně zařízené. Na stole je Písmo sv. a telefon. Každá světnice má koupelnu. Okna se vytahují a stahují. Šatník a prádelník je jako u nás. Tu jsme si konečně oddechli, řádně se postavili na pevnou zem se spokojeným úsměvem. Ač jsme přišli do cizí země a mezi cizí lidí, přece jsme všichni cítili, že jsme mezi svými a rázem s námi spadly všechny obavy, jak to v té Americe bude.

A když se všichni sešli dole v jídelně, na všech bylo vidět tutéž spokojenost a veselost. Jídlo bylo podobně evropskému. Jen ta obsluha. Černí sklepníci pobíhají mezi stoly a roznášejí jídla. Vrchní číšník však byl Slovák. Byl velmi rád, že vidí krajany ze staré vlasti a bedlivě dohlížel, aby byla obsluha vzorná. Jídlo bylo na vybranou. Ale skoro každý si vzal skopové maso s hrachem. Potom přišla káva s jablečným závinem, vřelá voda s čajem zašitým v malém pytlíčku, aby si každý udělal čaj silný, jak chtěl. Potom ještě přinesl černocho voďu a led s vodou na pití a zmrzlinu.

Po obědě se rozjela auta a brzy jsme se ztratili v ulicích.

New York má dle posledního sčítání lidu z roku 1920 přes 8 milionů lidí. Evropana překvapuje veliké množství automobilů, nadzemní a podzemní dráhy, obrovské a vysoké mrakodrapy a nesmírný ruch na ulici. Vidíme stavět mrakodrap. Do výše se zvedá vysoká železná klec a v některých poschodích již vyplňují stěny cihlami. Domy nejsou omítnuty a na některých jsou z venčí železné schody, které však nedosahují země. To je pro případ ohně, aby lidé mohli rychleji opustit hořící dům. Ovšem krásy takové schody domu nedají. Ale na to Američan nedbá, jen když má uvnitř pohodlí. Má plynové topení, vodovod, elektriku, radio, knihovnu, piano, elektrický zametač na prach a na smetí, telefon, několik časopisů, pohovky, stálou zásobu doutníků a jiné věci. Kdo musí mnoho počítat, má počítací stroj, a kdo má mnoho drobných peněz, strojem si je roztrídí a strojem je spočítá. Pěšky prý chodí jen, kdo nemá co dělat. Proto

ve Spojených státech (106 milionů obyvatel) jezdí půl 13 milionů automobilů. To bylo roku 1920. Dnes je jich daleko více.

Pan Sluka je plný hovoru. „A teď poznáte, jak se u nás jezdí pouliční dráhou.“ Vstoupili jsme do vozu. Nikdo se netáže, kam jedeme, ani si nevšímá. Teprve když vystupujeme, musíme jít druhou stranou a tam je pokladnička, do které se dá peníz. Průvodce je bez kabáta. Vstupujeme do zvýšené dráhy po schodech na horu. Na ulicích, kudy jedou sta aut všemi směry a kudy se ženou lidé, nebylo by možno se pohnouti, kdyby Američané si nepomohli zvýšenou drahou. V ulicích vystavěli betonové sloupy, na ně položili čtvery koleje a elektrické vlaky o několika vozích rozvázejí tisíce lidí do nejruznějších částí města. Místy jedou vlaky nad sebou, aby se křížováním nesrazily. Pan Sluka jde napřed. „Pánové, podívejte se, jak se tu jezdí. Jezdí se bez lístků. Je tu sice pokladník, ale ten jenom proměňuje peníze na pěťáky, protože se za pěťák jede.“ My máme a jdeme tedy dále. A jsme u vchodu. Je to sice jen pouhá mřížka nebo „katr“, ale je pro tebe uzamčená. Až vložíš do pokladničky, která je u tohoto vchodu, pět centů, teprve mřížka povolí a ty můžeš projít. Za tebou však nikdo nemůže jít, protože jde za tebou hned druhé rameno mřížky a to vchod uzamče. Zase je nutno vhodit pět centů, aby mohl projít další cestující. Kdo se dostane takovým způsobem na nádraží a na nástupiště, může jezdit kudy chce a kam chce osobní dráhou nebo rychlíkem a jak chce dlouho. Nikdo se ho na nic netáže. Když vyjde z dráhy na ulic, propustí ho mřížka bez placení. Podobné zařízení mají dráhy podzemní. Někdo musí přeseďat na jinou trať. Musí třeba sestoupiti ještě do nižší podzemní dráhy. Aby mu cesta rychleji ubývala, vstoupí na pohyblivé schody, které se neustále jednou stranou zvedají a druhou klesají, takže chůze po nich se cesta značně zkrátí.

Vystoupili jsme na ulici. Jdeme do kostela sv. Patricka. Je to hlavní kostel. Tu sloužívá mši svatou newyorský kardinál Hayes. S kůru visí široký americký prapor. Na zemi je zelený koberec. Podél zdí tělesa ústředního topení, lavice velmi jednoduché, ale s poduškovými sedadly, krásná malovaná okna, na oltářích čerstvé květiny. Vše je čisté a z bílého mramoru. Sakristie je za oltářem v zemi. Před svatostánkem věčné světlo. Nemůžeme se ubrániti dojmu, kterým na nás kostel působil. Vše je tu jako u nás. Cítíme se tu jako doma. Katolické kostely jsou na celém světě stejné a svátostný Spasitel v nich. Na celém světě se Mu můžeš klanět. Skutečně klekáme a pan Sluka s námi. Děkujeme Bohu za šťastnou cestu a prosíme za jeho další požehnání.

Za chvíli jsme opět ve víru města. Pan Sluka najal taxi (čti thäxi), to je auto, a vezl nás kolem různých budov. Tak vidíme veřejnou knihovnu, nový městský dům, vysoké školy, divadla, štíhlé kostely, většinou mrakodrapy, hotely a parky. Čas rychle utíkal a již se skoro stmívalo, když nás ještě pan Sluka vedl do zoologické zahrady. Tu vidíme nejruznější zvířata celého světa, lidstva jako o jarmace a mezi nimi se projíždějí novorští kluci na zajímavých bruslích. Na každé noze mají připevněný malý železný voziček s kolečkama. Rozjíždějí se jako na ledě a honí se mezi lidmi. Po trávníku hopkují veverky. Lidé jim nabízejí burské oříšky a veverky si je berou z ruky.

Ale již musíme jeti domů. Jedeme podle nejvyššího domu na světě. Je to dům bavlnářů, 364 m vysoký. Bydlí v něm 12.000 lidí. Má 3000 různých světnic. To jest již pořádný mrakodrap. Škoda, že je večer! Mohli jsme se do tohoto divu světa podívat. „Ale, pánové, místo sem zavedu vás nyní do hotelu. Domů bychom přijeli stejně pozdě. Povečeříte po americku. Tu máme heslo: Obsluž se sám! Již jsme tu! Hallo, šofér, zastavte!“

Veliká světnice, v ní plno lidí. Jen se to hemží. Všude je pořádek a klid. Pan Sluka nařídil, abychom šli za ním a dělali, co on. Na stole jsou široké plechové tácky. Pan Suka si vzal jeden. Potom si vzal nůž, vidličku, malý talíř, hrneček na kávu. My všechno věrně za ním. U kohoutku se opět zastavil a natočil si bílé kávy. Šel kousek dále a vybíral si příkrm. Ale než se mu skříňka s nachystaným pokrmem otevřela, musil napřed vložit pět nebo deset centů do pokladničky vedle. Tyto skřínky jsou vsazeny do zdi, za nimi jsou neviditelní kuchaři a jakmile ze skřínky zmizí nějaký pokrm, hned zase dají nový. Již máme jídla dosti. Sedli jsme mezi jiné lidi a s chutí pojedli . . . A teď již skutečně musíme do našeho hotelu.

Přijeli jsme šťastně. Pan Sluka se odporučil a odejel domů. Byli jsme velmi unaveni. Po včerejším klidu na moři bylo dnes v New Yorku dojmů příliš mnoho, takže nejen my dva, nýbrž i ostatní jsou stejně mnoho unaveni a všichni touží po odpočinku.

A přece je teprve počátek všeho toho, co nás čeká v Americe. Teprve jsme na kraji Ameriky a ani jsme ještě neviděli všechny naše krajany. Teprve zítra bude společná a první oslava na naši počest a to v osadní síni Panny Marie Ustavičné pomoci v New Yorku.

Zítra uvidím české děti v New Yorku!

Pokračování.

Z dětských přání.

Marie C.

Toužím po jaru! Kdož by se nezaradoval, že místo zimy nastane teplota a všem milá vesna! Svým dechem probudí přírodu k novému životu. Z měkounké travičky vystrkují sedmikrásky své heboučné hlavy. Stromy se odívají zeleným hávem a ptáčci naši zpěváčci, kteří odletěli do teplých krajín, bojíce se zimy, již se opět vrací a vesele si prozpěvují. Skřivánek obveseluje rolníka, který se lopotí na poli, a svým hlasem velebí všemohoucnost Boží. I včelky ucítily jaro a probudily se ze zimního spánku. Sněženka, která se nemohla dočkat slunečních paprsků, již dávno nakukuje z pod listů lesa. Za ní ostatní květiny vylézají ze země a odívají se pestrými kroji.

Staří lidé vycházejí na sluníčko, aby se nasýtili životodárných paprsků slunečních. Jaro je krásný čas. Na louce si hrají děti, zpívají a veselost jim září z očí. Jaro vseje dětem do srdce radost a na líčka růžový květ. Hoši dělají pišťalky, dívky pletou věnečky a každý je jako nanovo zrozený.

Jen ať již jaro brzy přijde, ať se na nás usměje jeho štěstí. Dobrý Bože, vládce přírody, od Tebe tuto radost čekáme. Tys dárce radosti. My děti prosíme o ni.

Ročník 14.

Květen 1927.

Číslo 9.

Pamatuj na Královnu máje!

Půjdeme k Panně Marii!

K. F.

„Zdráva buď, milosti plná, Pán s Tebou...“ To jest uctivá poklona Božího posla pokorné fialce, Panně Nazaretské. Panna Maria by se nejraději považovala za služku té ženy, která má Boha jako svého Syna porodit, živit, vychovávat. A nyní slyší od anděla: „Ty jsi ta vyvolená, šťastná Bohorodička.“ I v tomto velikém překvapení projevuje Panna Maria své pokorné smýšlení o sobě: „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“ — Po této veliké události vypravuje nám bible; Maria pak vstala a odešla s chvátáním na hory do města Judova, k svaté Alžbětě, aby jí přinesla tu radostnou zvěst. Svatá Alžběta, Duchem svatým osvícená volá celá udivená: Jak si toho zasluhuji, aby Matka mého Pána přišla ke mně?

Podobně bychom mohli volati i my. Když se tak rozhlédnu po naší vlasti, zdá se mi, že po těch krásných, lesnatých horách kráčela Panna Maria jako kdysi v Judsku. Tam, v tom čistém ovzduší zanechala své stopy — v těch krásných mariánských chrámech a poutních místech. Královna nebes i země by chtěla všechny obyvatele naší vlasti k svému Božskému Synu přivést. O svých svátcích volá věřící na posvátná poutní místa, kde v hojnější míře než jinde z plnosti svých milostí rozdává svým ctitelům. — Mnozí tam jdou lační, touží po lepším pokrmu, který jim vyprosila Matička Boží. Zapomínají na všední starosti; jdou tělem i duší na výšiny. Očisťují se od prachu — svých hříchů. Potom prosí s důvěrou svatou Pannu, aby jim podala svátostného svého Syna a je po smrti k věčné radosti a blaženosti přivedla. Osvěžení na těle i duši vracejí se poutníci domů. Pro radosti a nadšení, které jim Panna Maria poskytla, nepocítují v ten den únavy.

Někdo však z vás, drahé děti, povzdechne: „Jak rád bych šel na pout, ale mám všude daleko.“ — Květen — máj — vytvoří v každém chrámě poutní místečko — u oltáře Panny Marie. Věnce a kytice čerstvých květin zdobí její obraz. Tam se každý den scházíme. Ctíme, odprošujeme svou drahou Matičku za všechny urážky, které jí byly v naší vlasti způsobeny. Budeme tedy u nohou svaté Panny prosit za své zbloudilé bratry. — Máj spadá do velikonoční doby, kdy má každý katolík své povinnosti splnit. Přimlouvějme se u Matky Božské milosti, aby všem našim bratrům, sestrám a příbuzným milost velikonočního svatého přijímání u svého Syna vyprosila. Přistupme k ní s důvěrou svatého Klimenta: „Má matičko, má matičko, když ty se za mne modlíš, budu jistě blažen!“

„Pane, Pane, otevři nám!“

Fr. Jeronym.

I.

První svaté přijímání. Dnes, ach dnes! Stojíte před oltářem. Nedočkavě, dychtivě se díváte na oltář. „Kdy?“ — Toužíte přijmouti Toho,

který má zalíbení mezi liliemi, do svých, jako lilie bílých duší. Přijď, Králi náš! Zapomínáte na vše. Jen oltář a svatostánek zaujímá vaši pozornost. Necítíte přísné vážnosti, s níž na vás dnes patří celý svět?

Na vás patří rodičové — jste jejich c h l o u b o u a svatým š t ě s - t í m. Dnešní den je mezníkem ve vašem dětském životě. Vstupujete do života — v bílých šatech — a jste n a d ě j í rodičů a církve. Klenby chrámu šumí jasným poselstvím do vašich dětských duší: „Vy jste dědici našich záměrů, naší práce, našeho života — století. Vy máte žítí, co my jsme zaselil“

Necítíte tíživé starosti v bílých šatech — a jste s t a r o s t í rodičů! — Nezklamete jejich naděje? — S radostí v oku hledí na vás tatínkové a maminky, ale v srdci se jim vynořuje myšlenka: „Co bude z toho chlapce, z té dívenky? — Dneškem odrůstá hračkám a blíží se „život“ — často tvrdý život. — Bože, zasypeš naše dítě jen štěstím a milostmi? Jeho duše dnes v bílých šatech — bude i před Tvým trůnem? Tam vysoko — kdysi?“

Rodiče stojí za vámi. Vy, děti v bílých šatech, jste jejich š t ě s t í, n a d ě j e, s t a r o s t. Jsou vážní a kradmo se jim dere slza z oka. Vy záříte štěstím a touhou po Spasiteli — a oni se za vás, za své š t ě s t í — modlí.

II.

Nezapomeň! Nezapomeň na své první svaté přijímání! Vy, děti, jste všem, kteří vás potkají, důrazným kázáním. Vaše šaty, vaše výrazné oči mluví ke každému: „Kde my jsme dnes — byls kdysi i ty! I tys kdysi řekl „věřím“, „slibuji“ věrnost Ježíši! Splnils, co slíbil? Je tvá duše oděna bílým šatem Boží milosti a lásky, ctností a nevinností? „Nebudete-li jako maličci, to jest nebudeš-li milovati Ježíše jako malé dítě — nevejdeš do nebeského království!“ To mluví váš zjev! Cítíte vážnost oněch slov? Otevřte své srdce Ježíškově a nikdy nezapomeňte na onu chvíli, kdy jste stáli před oltářem — v bílých šatech!

Hle, Ježíš je ti vždy věrný. Ve dne v noci na tě čeká ve svatostánku. Vždy po tobě touží. Vždy tě miluje. Slíb mu, že Ho budeš často navštěvovati a často přijímati do svého srdce. On jest nejlepší! Žij s Ním, pamatuj na Něho a budeš věčně žítí. Odloučíš-li se od Ježíše zemřeš na věky. Dnes jsi Jeho — buď Jeho vždy!

III.

Veliký P. Lacordaire když umíral, zvolal: „Otevři mi, Bože můj, otevři mi!“ — Dnes, kdy máš ponejprv přijmouti do svého srdce Ježíška, voláš: „Otevři mi, Ježíšku, svatostánek a přijď ke mně — já Ti otvírám své srdce!“ —

Zvony slavnostně znějí. Svíčky vesele plápolají. Ježíšek na oltáři — čeká. Tisíce cherubů se mu klaní. — Tu velebný pán se k vám, děti, obrací a jménem církve a Ježíška se vás táže: „Věříte v život věčný?“ — „Věříme!“ Pane, kde jsi Ty, tam je život věčný! Otevři mi,

Pane, bránu věčnosti, otevři mi své Srdce, jako já Ti otvírám své! Můj Bože, otevři mi! Již se Ježíšek blíží. Již přichází. Velebný pán praví: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista — zachovej tě k životu věčnému!“ Tisíce cherubů odpovídají: „Amen!“ — a klanějí se Pánu ve tvém srdci. Nuže, klaň se Mu s nimi. Jest tvůj! —

Na průvodě.

M. Alfonsa.

Sotva jižní slunko z vlnek vykoupané vyskočilo, bylo krásné zlaté, neboť prý na dně mořském v zlatém zámku spává. již se ozval zpěv ptáčků. Na dálném severu byla ještě chumelice, dešť a zima, ale zde u moře voněly již květy a slunko hrálo a hrálo. Jako by chtělo všechna poupata najednou ze spánku probudit.

Sotva pozlatilo kraj svými paprsky, slétali se ptáčci se všech stran ke skalnatému pobřeží a koupali se. Neměli strachu z vlnek, ač některá šlehla hodně daleko a vysoko, svčíc při tom, jako by se zlobila. Některé vlnky jen ze záliby, z dlouhé chvílky narážely na omšené, zelenavé kameny a balvany, o ně se tříštily. V záři slunka pak podobaly se milionům drahokamů, perlí, a vrátivše se do moře, pojily se, vlny tvořily.

Také vlaštovičky se tam slétly a koupaly. Nejeden se ponořila až pod vodu, jak to dělají děti také, ale jenom tam, kde mohou plavat po ruku. Jedna však při tom zapomněla ucpat si ouška, očka zavřít, naplnila se jí vodou tak, že se nedovedla opřít vlně, která se právě přihnala, a ta jí uhodila o úskalí a zase strhla zpět a vlaštovička se topila.

Vlnky, jako by z toho měly radost, podávaly si jí jedna druhé, neviděly, že má poraněnou hlavičku, krev barví moře.

Ostatní vlaštovičky a rackové poletují stále nad mořem pojednou začali naříkat, nevěděli si rady. Jenom jedna, italská vlaštovička se moře nelekla.

„Necháte ji, ubohou, maličkou!“ křikla na vlnky. Ty se ulekly tak, že zapomněly na pohyb, ona v tom okamžiku se vrhla pod hladinu, tonoucí zachránila. Odnesla ji na bílé křemelky, jichž bylo nedaleko na pokraji na tisíce, a každý oblázek stokrát za den vlnkami omytý, honem odlétla k růžovému keří, kvítka s něho utrhla, jeho šťávu vytlačila na poraněnou hlavičku.

Vlaštovička otevřela očka.

„Já chci jít za maminkou!“ zavolala.

„Hned pro ni doletím, jenom klidně lež a nech hlavičku ležet výše, aby z rány nešla krev!“ napomínala ji. „Udeřila jsi se o špičatý balvan, ale není to zlé, na smrt.“

Vlaštovička poslechla a ta druhá šla hledat její maminku. Omdlela, chudinka, leknutím a strachem o dcerečku. Ještě ji polévali vodou a tak, že na ní nezbylo ani jednoho suchého peříčka. Konečně také otevřela očka a hned se ptala na dcerku.

„Oh, té se daří dobře, jenom za ní pojdte!“

Šla tedy, vlastně letěla a sotva ji po hlavičce pohladila, již se nemocné zdálo, že jí nic nebolí, že je zdravá. Chtěla vyletět, ale měla ještě slabá křídélka.

Pomohly jí, aby mohla dojít dále od příboje, položily na zelený trávniček a skoro všechny odletěly se k moři zas vykoupat. Jenom ta jedna s maminkou u poraněné zůstala.

„Ach, čím se vám odměním za to, že jste moji dcerku zachránila!“ rozplakala se maminka. „Jsme zde chudé, jenom na chvílku, ale tam, v naší milé Moravě máme pod střechami pěkné domky a vilečky. Tam bychom se mohli odměnit!“

„Nechci žádné odměny, ale vaše vlast musí být krásná. kdž každým rokem se tam navracíte, nedbáte žádné námahy ani nebezpečí cesty. Aspoň jednou bych ji chtěla uvidět. Myslila jsem, že není krásnější země nad Itálii.“

„Ach, krásná je vaše vlast!“ povzdychla maminka, „ale nejkrásnější pro vás, jako naše pro nás. My máme zase jiné krásy, kterých tady postrádáte. Poleť, vlaštovičko, s námi!“

Ta se chvílku rozmýšlela a potom povídala:

„Ostatně mohu! Sestřiček ani bratříčka nemám. maminka i tatínek mně umřeli. nikdo o mne nebude plakat, kdybych tam snad zůstala. A kdy poletíte?“

„Myslím, asi za týden, až tam zafoukne jižní větrík. To hned poznáme a po větríku poletíme až k nám. Ale, neletíme až do našeho domova všechny, já s několika zůstaneme u naší babičky v Eichgrabenu u Vídně na návštěvě. Ona má domeček pod klášterní střechou už několik roků! Nedoletěla až sem, je jí to daleko, proto je doma dříve než my. Když k ní přijdeme, má domeček už v pořádku.“

Tak domluveno a vykonáno!

Za týden odletěly ještě s ostatními. Italská se smutně ohlížela po svojí krásné vlasti, ale těšila se, že na podzim zase přijde zpět, všechny krásy uvidí, ve vlnkách mořských se bude koupat a s racky nad nimi v letu závodit.

Letěly dlouho, vítr a deště je často donutily skrýti se v úkrytu, a když dolétaly blízko Moravy, vítaly je už první květy stromů i v zahrádkách.

Ostatní vlaštovičky letěly dále, ona zůstala u maminky, stařenky kdysi poraněné, mladé vlaštovičky. Našla ji ve starém, neupraveném hnízdečku schoulenou, nemocnou. Uvítala dceru i vnučku i hosta, který s nimi přiletěl.

„Mně se zdá, že jsem přilétla naposled, docházejí mně síly. Jak je dobře, že jste se zastavily u mne, musíte se hodně dlouho zde u mne zdržeti, abych se s vámi potěšila. Jestlipak jste navštívily již naši svatyni, poklonily se Ježíškovi?“ ptala se pojednou.

„Ach ne, zapomněly jsme, odpusť maminko, už tam letíme!“

Sotva domluvila, už i s dcerkou letěla a Italka za nimi a pojednou udiveně ztichla, usedla proti vchodu klášterní svatyně a udiveně naslouchala . . .

Viděla velký, krásný vnitřek chrámu, s mřížovou branou nedaleko

vchodu. Za ní ve svatyni, v lavicích, byly řady bílých sester misionářek, zpívaly žalmy při jemném doprovodu varhan. A dvě z nich klečely u mřížky před hlavním oltářem a klaněly se Hostii v monstranci zlaté, vystavené od rána do noci.

Vlaštovičky nemohly ani dýchat, jak se jim srdečka chvěla. Slyšely už mnoho večerních i ranních zpěvů ptactva a modliteb, ale žádné se jim nelíbily tak, jako tyto.

Byly v Eichgrabenu, kde sestry misionářky Panny Marie, františkánky, mají svůj velký klášter a odtud již několik tisíc jich odešlo za moře na misie a mnohé život svůj tam obětovaly. Ty, co zatím doma dlely, střídají stále práci s modlitbou. Po celý den dvě a dvě klečí, střídají se a modlí za ty, kteří Boha nemilují, snad jej urážejí, za ty, kteří nemají kdy se modlit, za obrácení hříšníků a pohanů, za své dobrodince a na mnohé jiné dobré úmysly.

Právě dozpívaly, přehodily přes obličej bílé, průsvitné závoje a vycházely ven. Každá z nich se před svatostánkem hluboko poklonila.

„Ach, zde je to krásné!“ zašeptala italská vlaštovička. „Ach, zde je klid a svatý pokoj!“ zašeptal po ní jarní větřík a na perutích tam zanesl první vůni květů, která před svatostánkem se rozplynula v počkoře . . .

A všechno kolem nich zašumělo.

„Jak je zde, v blízkosti Boha svátostného, krásně!“

„To musím vyprávět doma, až se vrátím, všem našim ptáčkům, zpěvákům. Jak se to stalo, že sem přišly ty sestry?“ divila se cizinka.

„Inu jak! Svět prý dnes nechce o Bohu mnoho vědět, proto mnohé a mnohé dívky z lásky k Bohu odřeknou se svých rodin i světa a jdou do kláštera. Tam ošetřují nemocné, anebo vyučují děti, krásně vyšívají pro kostely a modlí se. Na misiích za mořem ještě vyučují náboženství, když je málo misionářů.“

Zde ta všechna krása ničím není, ale kdysi tak milá vlaštovičko, mohla vidět slávu Božího Těla, to bys hleděla. Sestry misionářky nazdobí oltáře tak pěkně, až se dech taji a Ježíškovi, tajemně skrytému v Hostii, se jistě u nich líbí, když jej kněz s monstrancí na oltář postaví.

A jak pěkně zpívají! To všichni ptáčci umlknou! I my jsme za družičky. Nemáme bílých šatů, jen věnečky na hlavách, nejedeme v průvodu, jenom z dálky, nad lesem doprovázíme průvod.“

Obě se chvíli se skloněnými hlavičkami modlily, klaněly Ježíškovi, a než ukončily, bylo za nimi a okolo nich mnoho nových vlaštoviček a všechny klonily svoje hlavinky — modlily se.

Když se navrátily k hnízdečku, stařenka naříkala na mdlobu. „Tak si odpočiňte, my vám domeček opravíme a jídla nanosíme, dokud vám nebude dobře. Asi jste příliš prudce letěla a se unavila!“

Zůstaly tam všechny tři a dočkaly se slavnosti Božího Těla. Sestřičky - misionářky v Anunziatě již několik dní před tím činily přípravy a ráno před průvodem sešli se nejen lidé z celého okolí Eichgrabenu, zástupci obce, ležící nedaleko pod klášterem, hudba a hasiči, ale i vlaštoviček se slétly, tisíce a tisíce. Byly jich plné střechy a dcerečky.

— dětičky tvořily na větvích špalír od oltáře k oltáři a všechny měly věnečky z pomněnkových oček na hlavách . . .

Po slavné mši svaté vyšel průvod: První šly sestry, bylo jich mnoho a mnoho a zpívaly — také u oltářů a lid se modlil. Za nimi hudba, hasiči, kněz pod baldachýnem s monstrancí, za ním zástupci obce a lid. A nad nimi tichounce poletovaly vlaštovičky — družičky.

Lidé jich neviděli — jenom jedna sestřička — protože hleděli na monstranci a ty krásné oltáře.

První byl u sochy Božského Srdce, stojící nad sadem a zahradou právě kvetoucí a Kristus žehnal nejen přítomným, ale celému zbožnému kraji i hodným vlaštovičkám.

I těm sestrám na nedalekém klášterním hřbitově uprostřed lesa dřímajícím věčným spánkem.

Druhý oltář u lesa ozdobený sochou svatého Františka, jehož v duchu pokory a chudoby řeholnice následují.

Nejkrásnější však byl třetí, oltář Panny Marie, ze samých lilíí, bílé a modro zdobený. Sem jako by řeholnice bílé snesly všechnu něhu svých duší a jemnost dlaní.

I tam kněz požehnal, zpěv a průvod šel ke čtvrtému a od něho do chrámu, kde bylo ukončení slavným požehnáním. Vlaštovičky hleděly do chrámu jenom z dálky, když nemohly dovnitř.

Potom střídavě po celý den konaly adoraci Ježíškovi, modlily se a litovaly, že tam chodí tak málo dětiček.

Inu, nevěděly, že vesnice jsou dosti daleko, klášter o samotě, vysoko! Však, kdyby blíže byl, jistě by chodily i ony častěji navštěvovat Ježíška! Že ano?

Asi za týden potom se stařenka-vlaštovička uzdravila úplně. Ostatní tři odletěly do svého domova na Moravěнку. Jejich host, Italka, se nestačila obdivovat krásám naší vlasti. Zalíbilo se jí tak, že si i vlastní hnízdečko vystavila a chtěla se do něho každým rokem vraceti zpět.

„Ale, žádný rok nezapomenu zalétnouti za těmi bílými sestrami a účastnit se jejich zbožného průvodu o Božím těle!“ dodala a ostatní jí přisvědčily.

„Však my taky!“

Sv. Terezička zachránila duši.

P. V. Vošahlík, C. SS. R.

Jmenoval se Pranzini. Jeho rodištěm bylo město Alexandrie v Egyptě. Byl křesťanský vychován od své zbožné matky. Na studiích dařilo se mu dobře. Lehce se naučil cizím jazykům. Uměl osm řečí. A právě tato znalost cizích jazyků mu dopomohla k pěknému postavení. Stal se tlumočnickem na lodích, t. j. měl úkol prostředníka mezi lidmi cizích jazyků, aby se spolu dorozuměli.

Na neštěstí opustil brzy dráhu ctnosti a oddal se životu bezbožnému. Majetek, dříve získaný prací a přičinlivostí, zanedlouho byl ten tam. S prázdnou kapsou octl se Pranzini v Paříži. Aby si pomohl k penězům, dopustil se trojnásobného zločinu: zavraždil tři lidi, mezi nimi byla dívka jedenáctiletá.

Pátralo se po vrahu, který byl konečně dopaden v městě Marseillu, právě když chtěl vstoupiti na loď, aby odplul do Alexandrie. Byl zatčen a dopraven do Paříže

Podivná věc, tento zločinec přece ještě uctíval Pannu Marii. Žádal, aby směl býti přítomen mši svaté v den Nanebevzetí Panny Marie. Netajil se tím, že chodíval do kostela a pozdravoval Rodičku Boží a že v dřívějším čase při průvodech v Alexandrii nosíval korouhev mariánskou a za čest si to pokládal.

Bylo to v srpnu roku 1887. Pranzini byl již na smrt odsouzen, očekával den popravy — ale stále trval v nekajícnosti. Zlořečil těm, kteří jej odsoudili.

Tu se však odhodlal někdo k velikému podniku, zachrániti stůj co stůj tohoto nešťastníka od věčné záhuby.

Byla to naše Terezie, tehdy čtrnáctiletá. Co učinila? Modlila se za jeho obrácení, modlila se mnoho a vroucně a s velikou důvěrou. Dala sloužit mši svatou na ten úmysl. Rozmnožila své kající skutky a obětovala je na tentýž úmysl. Zvláště pak obětovala Pánu Bohu nekonečné zásluhy Ježíše Krista. V srdci svém cítila jistotu, že bude vyslyšena. S dětinnou důvěrou mluvila k Pánu Bohu takto:

„Ó můj Bože, jsem jista, že odpustiš nešťastnému Pranzinimu. V té jistotě bych zůstala, i kdyby on před popravou na venek neprojevil, že svých hříchů lituje. Ale já Tě prosím, abys mi pro útěchu přece ráčil dáti znamení, prosím o nějakou zevnější známku jeho lítosti.“

Čekala napiatě, co se stane.

Časně zrána dne 31. srpna 1887 měl býti Pranzini popraven — stát spouštěcí sekerou. Zpovídati se nechtěl.

Svázán na rukou i na nohou, stál na popravišti a již ho chtěli pomocníci katovi povaliti pod sekeru na stroji visící, když on tu náhle, poslušen jsa vnitřního vuknutí, obrátil se k přítomnému knězi a zvolal:

„Velebný pane, podejte mi rychle kříž!“ A líbaje vroucně svaté rány Spasitele ukřížovaného, vyznal se ze svých hříchů a dosáhl rozhřešení. Potom sekera spadla, hlava odletěla: byl konec, ale konec kajícího lotra u kříže Páně.

Jakmile se o tom dověděla naše Terezička, byla tak dojata, že jí slzy polily. Ale byly to slzy radosti a vděčnosti k Pánu Bohu, který jí dal žádané znamení a ukázal jí, co zmůže modlitba. Jak potom její touha, zachraňovat duše, rostla den ode dne, jak horlivou stala se apoštolkou! Jak toužila po životě klášterním. A když dosáhla splnění své touhy (bylo jí 15 let a 3 měsíce), jak svatě prožila těch 9 let svého klášterního života, která jí až do smrti ještě zbývala. Klášterní život podle přísné řehole karmelitské poskytoval jí příležitost mnoho se modliti a mnoho trpěti za obrácení hříšníků. Kolik duší asi zachránila!

Svatý život sestry Terezie od Ježíška byl korunován svatou, blaženou smrtí. Bylo to večer, dne 30. září 1897, kdy odevzdala krásnou duši svou Pánu Bohu. Poslední její slova byla: „Můj Bože, miluji Tě!“

Posílena svatými svátostmi, potěšena Marií Pannou, nebeskou Matičkou, kterou vroucně milovala a vytrvale uctívala, šťastně vykročila z tohoto života. Nyní se raduje v nebi, na které se tolik těšila. Raduje se tím více, čím více zde Pána Boha milovala, čím více pro něho trpěla a čím více duší mu získala.

Zázraky oslavená prohlášena byla za svatou od svatého Otce Pia XI. dne 17. května 1925

Drahé děti! Končím své vypravování o svaté Terezičce, ačkoliv zbývá ještě mnoho věcí, které jsem vám nepověděl. O těch se můžete dočísti v knize, která má nápis „Dějiny duše“. Jedno naučení vám dávám na rozloučenou. Podle příkladu svaté Malé Terezie zamilujte si Marii Pannu a uctívejte ji vytrvale po celý svůj život. Ta dobrá Matička naučí vás milovati Pána Ježíše a jemu věrně sloužiti, ochrání vás ve všech nebezpečnostech těla i duše, ustavičně vám bude pomáhati v potřebách vašich, vždyť přijala jméno Matky ustavičné pomoci.

Květy nejsvětější Svátosti. To je název pěkné knihy, kterou vydaly ctihodné sestry Neposkvrněného Početí v Přerově, šifava. (Za 8 Kč.) Chtěl bych, aby každý náš čtenář také měl tuto knihu. Dočte se tam o duších, které nejrůznějším a nejdojemnějším způsobem osvědčovaly svou lásku k Pánu Ježíši, o dětských duších, které uměly mnohem více než leckdo z dospělých. Učte se z této knížky rozuměti Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník 14.

Červen 1927.

Číslo 10.

Pojďme, uctivejme Srdce!

I.

Červen. Pojďme, uctívejme Srdce Ježíšovo — Oběť lásky!
Ježíškovo Srdce ve svatostánku plane láskou a k vám, dítky, a k celému světu mluví:

„Všichni, kteří jste smutní, obtíženi prací a starostmi, pojďte ke mně — já vás potěším!

Vy, kteří jste ujarmeni pýchou a zmitáni hněvem, pojďte, uče se ode mne! Moje srdce je pokorné a pokojné! Jest otevřeno. Nuže, vejděte do něho.

Kterí jste se vřeni hříchem, hleďte, mé srdce je otevřeno kopím — pro vás. Krev, která z něho vyšla obmyje vaše hříchy ve svátosti pokání. Místo krve — aspoň slzy prolévejte!

II.

To chce Ježíšek, abyste vy, dítky, prosily aspoň o kapičku této Krve — neboť již ta kapička — postačí obmýt hříchy celého světa — a jej posvětit. Poakleňte před Srdcem Ježíšovým ve Svátosti oltární a zvolte:

„Ježíši, co Tě přimělo, žes dovolil probodnouti své svaté Srdce? Z něho — s tvojí sv. Krví nám vyprýstily všechny sv. svátosti, jež jsou výhradním majetkem naší — tvojí církve!

Těmito svátostmi nás očisťuješ, činíš podobnými andělům a slibuješ, že naše srdce očistěno, posíleno, vykoupáno v tvé Krví, bude viděti Boha — věčně!

Jak velká je tvá láska, že její plamen spaluje naše hříchy! Ukryj nás ve svém Srdci, abychom v něm ukryti našli milost před tvojí spravedlností.

Tvé Srdce — naše naděje!

Dej všem nové srdce — podobné tvému! Hle, my Tě prosíme! Zachovej nám sv. víru, pro kterou vykrvácels! My Ti slibujem, že jsme odhodláni též svojí krví napsati poslední: „Věříme...!“ —

Spas nás, naši vlast, Slovany a celý svět! Fr. Jeronym.

Hlasy.

B. Dlouhá.

„Mamé, dovol mi, ať si mohu hrát na chodbě, ano?“ ptá se Lidka maminky.

„Jaká je to řeč: Mamé? Snad: Mami! Ne? Proč to i tak rozmazáváš, že je z něho e? To děláš po Jaroušovi, napodobuješ jeho řeč jak opička. To se mi nelíbí,“ kárá Lidku maminka.

„Tak mohu? Mamé...“

„Ne. Sedni si tuhle u mne, něco si povíme.“ Lidka neráda usedá. Maminka pokračuje:

„Zase jsi to tak řekla, ani o tom nevíš. Tolik se opičíš po Jarouško-

vi, že bych brzy svou Lídku ani nepoznala; myslila bych, že je to tu ten klučina."

"Ale mamí, vždyť vidíš moje šaty, ty přece poznáš, sama jsi je šila."

"Ty poznávám, věru, ty jsem sama šila. ale tvoji řeč nepoznávám, takové jsem tě neučila. Odcizuješ se mi; nemluvíš po své mamince, mluvíš po cizí, po té. co Jára."

"Ale, mamí..." odporuje Lídka: nechce býti cizí, žádnou jinou maminku nemohla by míti tak ráda jako svoji. Je jí z toho smutno.

"Nesmíš míti tak měkkou dušičku, jako z vosku, to by ji každý předělal, jak by chtěl sám. Dnes říkáš po Járovi „mamé" místo mamí, zítra bys snad po něm říkala slova, která maminka tak nerada slyší a pak snad bys napodobovala ještě něco horšího. A pak bys poznala jiné dítě a zase bys něco od něho chytla. snad něco zlého, to zlé se snadněji chytá — a to už bys mi byla velmi cizí. A maminku by z toho bolelo srdce. Chci, abys byla moje, naše, tatíčková, mamínčina a Karlunčina."

"Jsem vaše, maminko, maminečko, mamulko..."

"A víš. dítě proč tolik chce, abys byla jen a jen naše?"

"Proč mamí?"

"Tak budeš Ježíškova. Jen si vzpomeň, kdo ti nejvíce mluvil o Ježíškovi?"

"Ty, maminko. A pak tatínek."

"Tak vidíš. Nesmíš hned napodobovat cizí hlas. ani ho tuze poslouchat. Nevíš. není-li to hlas jiný, ne z království Ježíškova — není-li snad z domu „věčného lháře".

Lídka je zamvšlena.

"Mamí, je Jarouš z domu věčného lháře?"

"Nemyslím; Jarouš je dítě, a děti všechny jsou ještě Ježíškovy. Ale o vás o všechny už věčný lhář zápasí, svádí vás a těší se a čeká, že některé z vás za ním poběží. Tehdy, když jsi mi vypravovala, jak Jarouš zalhal, to jsi sama viděla, jak ho věčný lhář na chvílku dostal. A kdyby se Jarouš nepolepšil, celý by mu na'onec patřil. A proto — nedůvěřuj. Měj všechny děti ráda a všechny lidi, ale buď jen naše, svá, abys zůstala Ježíškova."

"Nevím, jest-li to dovedu, maminko..."

"Věřím, je to dost těžké, proto se tomu uč od malička. Pomohu ti..."

"Pomoz, maminko. Vidíš, řekni mi — je Emička Ježíškova, nebo..."

"Už jsem ti řekla, že všechny děti jsou Jeho, dokud se nedopustí velikého hříchu. Ale obě byste se mohly od Ježíška vzdálit, kdybyste nenaučily se poslouchat jeho hlasu..."

"Tys ho slyšela, maminko?"

"Ovšem, každý člověk může ho slyšeti, umí-li poslouchat."

"Já ho dosud neslyšela..."

"I slyšela. Povím ti, kdy. Onehdy držela jsi Emičku a ruku, chtěly jste běžeti po schodech, nejspíše zase tak divoce, že byste některá upadla. Víš, že to maminka nechce. Vtom ti nějaký hlásek pošeptal: Nesmíš! Podívala jsi se na maminku a pustila jsi Eminu ruku. Bylo to tak?"

„Ano, maminko . . .“

„Vidíš, proč jsi neběžela, jako Ema? Ten hlas ti to zakázal. To byl hlas dobrý, protože tě učil poslouchati maminku. Všechno dobré je od Pána Boha. Snad to byl jen hlas tvého strážného anděla, ale toho máš zase od Pána Boha a Pán Bůh ví o všem, co činí tvůj anděl strážný i co činíš ty. Hleď tehdy, jsi slyšela ten hlas, rozuměla mu, poslechla ho. To bylo dobře a já jsem z toho měla radost a jistě i Pán Bůh měl z tebe radost. Teď už bys ten hlas poznala?“

„Myslím, že ano, maminko.“

„Vidíš: Ať jsi kdekoli a s kýmkoli, dívej se a poslouvej, ale nezapomínej naslouchati tomu hlasu, který k tobě mluví uvnitř, v duši — a ten dobrý hlas poslouvej. Ten hlas bude ti mluvit jako tvoje maminka: „Nešid sestríčku! Poslechni tatíčka na slovo! Uč se! Ničeho nekaz!“ Víš přece, že Pán Bůh dal dítěti maminku místo sebe, aby dítěti o něm povídala a dítě aby maminku poslouchalo. Když by ti některý hlas jinak mluvil, než maminka, když by tě učil něčemu jinému než Pána Boha nade všecko milovat, to není hlas Boží, toho neposlouvej. Když by ti ten hlas šeptal: Jdi k vodovodu a pusť vodu . . .“

„Mami!“ schovává Lidka červenající se tvářičku u maminky a do očí vstupují jí slzy.

„Ano — a ty přece víš, že to maminka zakázala — co myslíš: je to hlas dobrý?“

„Není, není!“ vzlyká Lidka a lituje, že toho hlasu kdy poslechla.

„Není opravdu; dobrý hlas, Ježíškův, neučil by dítě, aby neposlechlo maminky, protože maminka by neučila nikdy Lidunku, aby neposlechla Ježíška.“

„Tak, dušičko moje, nauč se dobře naslouchat hlasům ve své duši, nauč se rozeznávat hlas dobrý od zlého. Ale k tomu je potřebí, abys hned vše a po každém nedělala, abys se trochu zamyslíla a naslouchala. Neslyšíš-li hned, ptej se, dítě; ptej se přímo Ježíška a pros, aby ti odpověděl. Dokud jsi malá, snad ti Ježíšek řekne jen: Jdi a zeptej se maminky. A kdybych nebyla právě u tebe, aspoň si pomysli: Chtěla by to moje maminka — nebo nechtěla? A obyčejně poznáš, co máš dělat.“

Někdy snad ti Ježíšek sám něco pošeptá . . .“

„Myslíš, maminko? A poznám to, že je to od něho?“

„Ovšem. Až ti napadne něco velmi krásného, v čem bude mnoho lásky k Pánu Bohu i k lidem, to bude od Ježíška. Pak budeš šťastna. Tvé srdcečko bude hořet a bude jaksi veliké a radostné. A čím více zůstaneš svá, tedy naše, vlastně Ježíškova, tím častěji bude k tobě mluvit Ježíšek. Chceš?“

„Ach, mami, chci. Mami, mamulko, ten hlas Ježíškův kdybych brzy slyšela . . . Víš, dám si teď lépe pozor, mně se zdá, že už tak trochu vím, jak to je, když má člověk veliké, radostné srdce. Mami, vid, že je to při svatém přijímání?“

„Ano, dušičko . . .“

Slávka.

Coena.

Byla to taková malá čipera. Chodila pilně na přípravu k první sv. zpovědi. Mezi dvacíti děvčátky, které byly zasvěcovány v tajemství obnovy duše touto svátostí, byla skoro prostořeká. Měla širokou a pomalou řeč, ale místo krve rtů. Bylo jí za těžko nedoplňovati výklad velebného pána svými poznámkami a postřehy. A také jí v tom nebylo bráněno dokud to neodvádělo pozornost dětí k jinému předmětu. Měla hodnou maminku, vdovu. Ta se o ni starala pečlivě, o jedináčka. Z lásky k Ježíškovi pilně dělala čárky do zápisníku, v němž dle návodu měla jednu stránku rozdělenou na dvě poloviny. V záhlaví bylo napsáno: Budu přemáhati zvědavost očí, zvědavost uší a prostořekost jazyka. Na levé půlce stránky pod tím byla slova: zvítězila, na pravo: nezvítězila. Pod tato hesla psala své čárky. Dle jejich počtu v poslední den před zpovědí bylo viděti, že vítězství bylo v menšině. Byla tedy upřímná. Poslední čárka pod heslem: zvítězila — byla hodně tučná. Ptal jsem se jí, proč. A ona vyprávěla: „Šly jsme ze školy, já a Mánička. Já jsem jí nic nedělala, ale ona mne začala tahat za trapec u čepice. Já jsem ji žduchla. Však jsem si za to napsala tři čárky.“ — „Proč tři?“ — Protože jsem nevěděla, byla-li to zvědavost očí, nebo uší, nebo prostořekost jazyka. Ona však strhla mi čepici s hlavy a když jsme šly přes most, hodila ji do vody. Dívaly jsme se kam poplyne. Plavala k nedalekému mlýnu. Já za ní. Chtěla jsem ji rukou s břehu dosáhnouti, ale uklouzla mi noha a já spadla do vody. Na můj křik přišel jeden hodný pán a vytáhl mne. Máňa se mi smála. Ale já měla strach, že doma dostanu. Moje maminka je chudobná a hned se mnou šla k Máničiny rodičům. Tatínek nebyl doma, ale maminka nás přivítala velmi nepěkně a zbila před námi Máničku a škaredě jí nadávala. Já jsem tu paní prosila, aby Máničku nebila, že jsem jí to odpustila. Také moje maminka jí to odpustila. Já mám Máničku přece ráda, i když jsem pro ni dostala a mohla se i utopit!“ Po těch slovech svoji sousedku upřímně objala. — „Tak, to je ta tučná čárka!“ — „Ano.“ — „A proč jsi jí napsala pod prostořekost jazyka?“ — „Protože jsem se za Máničku přimlouvala, jako Kristus Pán na kříži za farizee: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Byl jsem dojat. Zkusil jsem, jak děti z lásky k Ježíškovi jsou schopny i heroických skutků.

Přišel den první sv. zpovědi. I Slávka i Mánička se při vyznání hříchů rozplakaly. Zajisté z lásky k Ježíškovi.

Ó, vy dobré, čisté děti! Zda zůstanete z lásky k Ježíškovi takovými po celý život?

Měsíc růží.

Fr. Dvořák.

Když přijdete do zahrádky, hned zrak váš bloudí po okolí, hledaje tu nejkrásnější květinu, vévodící celému okolí, hledá královnu všech květů, růží.

A hle, tam uprostřed hrdě, ale přece skromně zdvihá svou nádhernou korunu, ta sytě červená královna, opírajíc se o kůl. by klidněji a pevněji mohla stát!

Majíc pevný kořen, stojí zde zírājíc vzhůru, ovívána větrem; sklání se na strany a přece se nezlomí. Na svém stonku jest ozbrojena řadou trnů, toť její obrana. Než této své zbraně užívá s rozvahou a rozumně; ty, kteří k ní přicházejí s láskou, opatrně ji berou do ruky. ty nezraňuje, ale občerstvuje je svou libou vůní. Neurvalce však, kteří ji chtějí utrhnouti zcela bezohledně, ach ty zraňuje, nehledíc, kdo jest to, zaryje své ostny do ruky škůdce tak, že tento s povzdechem ustane od své námahy, a hledí si své rány. A často se stane, že zraněný uvažuje o této obraně a čerpá i pro sebe poučení, jak má býti opatrný. Ovšem některý, tím více se rozzuří a urve svou smělou rukou ten krásný květ, niče tak život královny květů.

Tyto nádherné květiny ponejvíce se objevují v měsíci červnu, pročež tento měsíc zasvěcený Božskému Srdci Páně, nazývá se měsícem růží. Proto chci vám něco pověděti o vaší podobnosti s touto královnou, abyste o tom přemýšlely v tomto měsíci.

Růže mezi květinami jest královnou, však nejen královnou, ale vznešenou královnou. Tato vznešenost jest tím vyšší, čím krásnější jest růže.

I vaše dušičky jsou takovými růžemi královnami. než netoliko královnami, ale vznešenými, a ta vznešenost se řídí dle toho, čím více ctnostnými jsou vaše dušičky.

Růže jest ozdobou celé zahrady, i záhonku, v němž jest zasazena.

I vy jste tak šťastny, že se nacházíte v nádherné zahradě, církvi římskokatolické a tak, jste-li ctnostnými, jste královskými ozdobami i celé zahrady, církve i záhonku, v němž zasazeny, to jest mezi vašimi sourozenci, u tatíčka i matičky a ve škole.

Jako růže, zasazená v dobré půdě, i vy rostete v dobré, úrodné půdě naší církve, v zachovávání Božích přikázání i církevních.

Růže bývá opřena, a připevněna ke kolíku a kdvž přijde vítr, ohýbá se, ale nezlomí, a kam se nahně, tam svou vůní občerstvuje.

I vy jste připevněny ke kolíku, k opoře: tou oporou jsou vám matinka i tatíček a velebný pán ve škole. A tato opora jest nutná, nejenom nějakou dobu, ale celý život, a proto vždy musíte hledati oporu, i když budete většími a dospělými. u velebného pána. abyste vždy šly správnou cestou. tím, že budete pilně choditi na kázání neb jiným způsobem. Vždyť i růže používá po celou dobu svého trvání opory. A jako růže se nahněbá při větru, tak i vy, když přijdou větry, pokušení, útrapy, trpělivě se ohněte v pokorné oddanosti a tak, kam se nahněte, občerstvíte vůní své trpělivosti.

Růže jest opatřena trny. Ty, kteří s láskou přicházejí, i vy, jako růže, je potěšujete. Proti těm však, kteří vám chtějí ublížit, zlým příkladem, nebo i jinak, jste opatřeny ostny, to jest odhodlaností cvičiti se v ctnostech; a budť ti, kteří nejsou zkaženi příliš, když je píchnete tímto ostnem, ne příliš, zamyslí se nad vaší odhodlaností na cestě ctnosti a sami třebas začnou pracovat dle vašeho příkladu. Ti ovšem, kteří jsou úplně zkaženi se rozzuří nad ranou, kterou jim uštědříte tímto ostnem, vašim příkladem, a budou chtít ve své neurvalosti vám vzít život, svým přemlouváním snad, neb zlým příkladem; ale tu přijde na ochranu zahradník božský.

Konečně ve výši obrácena ke slunci jest koruna růže, skládající se z mnoha lupínků, vydychujících krásnou vůni.

Touto korunkou jsou všechny vaše ctnosti, v kterých se cvičíte a chcete cvičit. Jsou sytě červené, poněvadž jsou prochnuty láskou k Bohu, ano jsou k němu obráceny, ke Slunci, ke Kristu ve svato-
stánku.

A jako růže, když přichází temno večera, uzavírá kalich svůj a ráno při východu slunce otvírá, aby se rozehrála a napojila vlahou rosy, tak i vaše dušičky, když přichází temno, tma hříchu, uzavírají kalich svůj, za to ráno, když jděte k sv. přijímání a při otevření svato-
stánku, vidíte vycházeti to božské slunce, tu dušičky vaše otvírají své kališky květů, tu touhu cvičiti se ve ctnostech, aby se rozehrály na výsluní lásky božského slunce, aby přijaly vláhu rosy milosti. — —

A co myslíte, kdy jest nejšťastnější růže? Já myslím tehdy, když přijde zahradník a vida, že jest již krásná, odnáší ji do svého příbytku, aby mu okrašlovala jeho příbytek a kdykoliv pohlédne na ni laská ji svým pohledem a těší se z jejího štěstí.

Tehdy, věřte mi, růže jest asi nejšťastnější!

A zda-li to není tak i s vašemi růžemi, s vašemi dětskými dušičkami?

Hleďte, ta růže čeká, až ji zahradník uzná za schopnou a krásnou zdobiti jeho příbytek; ona si toho nezasluhuje, jen zahradník jest k ní tak dobrým.

Tak i vy, nikdy nebudete moci říci: „Teď jsem již dosti krásný pro nebe!“ To nezávisí od vás, neboť nikdy nebudete tak krásny, abyste samy ze sebe mohly vejíti do království nebeského, ale to závisí od božského zahradníka — Ježíše Krista!

A tak Kristus Pán, budete-li stále růsti do výše ve ctnostech, jednoho dne přijde a přenesé vás do svého nebeského příbytku, a tam budete ozdobou. On bude se s vámi laskati a v tom okamžiku budete nejšťastnější, budete přešťastny!

A to nepotrvá chvilku, to bude stále, věčně!

Hleďte, o to prostě v tento měsíc červen našeho božského zahradníka, nejenom pro sebe, ale i pro své bližní, neboť i růže nepamatuje pouze na sebe, ale i na druhé, obcerstvujíc je svou líbeznou vůní!

Slovenská píseň.

Nebe i zem vyhlasujte
chválu Pána svojeho,
bez prestania pozdravujte
Srdce Krista milého.
Poďme k srdcu Pánovému
a klaňajme sa jemu,
pejte všetky mu stvorenia,
hodné vašho je ctenia.

Ono skôr nás milovalo
než sme my ho mohli znať,
pokrm sladký nám sa dalo,
čo nám mohlo viacej dať?
Poďme . . .

Ten, kto k nemu sa utieka,
potešenie nachádza;
lebo z neho preveliká
radost ducha pochádza.
Poďme . . .

Poupátko nebo bodláček?

Co mají dělati děti o prázdninách? Jsou maminky, které říkají, že ty prázdniny jsou jenom na trápení. To prý ti učenci nevědí samou bujností co dělat, když je škola zavřená.

To ovšem by byla zlá věc. A tak pro jistotu musíme vám na prázdniny dáti dobrou radu. Vlastně je to taková snadná hádanka.

Vydali jsme letos knížečku, pěknou, s obrázky, lacinou (za 3 Kč 50 hal.) a dali jsme jí jméno „Poupátka a bodláčky“. Hned na první stránce je napsáno: „Nechci já se podobat bodláčku jen pichlavému, raděj chci být sestřičkou poupátečku rozmilému.“ — Celá knížka vypravuje o dětech, o jedněch, bodláčcích, kteří jako by byli jen na trápení, o druhých, poupátkách, které jsou na radost.

Ta hádanka na prázdniny je taková: Jsi poupátkem, nebo jsi bodláčkem? Kdo ji chce rozluštit, musí poslat administraci „Pán přichází“, Olomouc, Wurmova 13, třeba v dopisu v poštovních známkách 3.50 Kč a napsat, že chce Poupátka a bodláčky. Potom musí pozorně čísti, třebas každý den jednu povídku, nebo básničku a říci si: jsem to já? A brzo budete vědět, co dělati o prázdninách, totiž z bodláčku udělati poupátko. Aby kolem „Pán přichází“ byla jen samá poupátka. Co za to dostanete? Radost do srdce, lásku vašich, lásku Pána Ježíše. A to je více než všechno zlato na světě.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.